

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 75 - Draci
krev.PDB

PDB Name: Rosenbaum_Zdenek-Mark_Stone_75-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.5.2006
Modification Date: 21.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mark Stone 75
DRAČÍ VEJCE

Zdeněk Rosenbaum

Úvod

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřili o techniku, kterou sami nedokázali vůbec pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce až tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty. Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace. Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců. Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vyslány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce. Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1.

Mark Stone se nudil.

Nic z toho, co obvykle dělal v přestávce mezi dvěma kontrolními inspekcemi nekolonizovaných planet, ho nebavilo. Zašel na koncert pocitové hudby, který byl šlágrelem letošní sezóny, ale měl co dělat, aby při něm neusnul. Výstavu amorfních soch legendárního pathánského výtvarníka Kelse Oa si ani neprohlédl do konce, třebaže několik dam na ní omdlávalo nadšením. Z večírku, který jeho přítel, agent Oliver Standman, pořádal na oslavu svého povýšení, odešel po dvou hodinách s chabou výmluvou na žaludeční potíže. Nikdo mu nevěřil, Oliver na něho dokonce spiklenecky mrkl a Mark ho nechal, ať si myslí, že za tím je nějaká ženská. Nebyla.

Ale možná jeho mrzutou náladu ovlivňovala nepřítomnost jedné konkrétní ženy. Mark Elsu Swensonovou, svou krásnou a bohatou přítelkyni, už dlouho neviděl a chyběla mu. Zařizovala fúzi svých podniků s Denebskou dopravní a bylo všeobecně známo, že Denebané milují vyjednávání a nacházejí v něm větší potěšení než v sexu. To Mark o sobě rozhodně říci nemohl.

Asi stárnu, pomyslel si sarkasticky, ačkoliv mu bylo teprve pětatřicet a nikdo by mu je nehádal. Nejméně asi ti dva sebedůvěrou sršící absolventi šaolinské školy, které mu na dnešním pravidelném tréninku předhodil jeho učitel asijských bojových umění. Na konci zápasu jim stěží zbyly síly na předpisovou úklonu a už nesršeli ničím. Nuda. Když osprchovaný a převlečený vyšel z haly a lehký vánek mu pročísl ještě trochu vlhké hnědé vlasy, přistoupil k němu starší muž v dobře padnoucím obleku.

„Promiňte, kapitáne. Mohl bych vás pozvat na skleničku?“

Mark na něho nedůvěřivě pohlédl.

„Senátor Paisley,“ představil se. „Sledoval jsem vás tam uvnitř. Krásné utkání.“

Mark ledabyle pokrčil rameny. Nedalo se říct, že by měl politiky nějak zvlášť v lásce. Ale na druhou stranu, sklenička nemůže škodit. Stejně nemá co na práci.

Následoval senátora do nenápadného, ovšem velmi vkusně zařízeného baru - samá imitace přírodního dřeva - kde už na ně čekal rezervovaný stůl. Než dosedli, stála před Markem jeho oblíbená whisky a minerální voda z Tartu. Ať byl jeho hostitelem kdokoli, měl rozhodně dobré informace.

Mark nehnul ani brvou a senátor to ocenil spokojeným pokývnutím.

„Na vaše schopnosti!“ zvedl Paisley svou sklenku s nějakým nazelenalým neřádstvem.

„Nápodobně!“ usrl Mark whisky. Voněla kouřem a hrála, což mu trošku zlepšilo náladu.

Senátor se zakřenil.

„Ty se s těmi vašimi nemůžou srovnávat, kapitáne. Nemyslete si, existuje spousta lidí, důležitých lidí, kteří je sledují a oceňují. Máte hodně příznivců.“

Jo, pomyslel si Mark, zvlášť v Komisi pro nevměšování, tam mě vysloveně zbožňují. Ale nahlas řekl jen:

„Oč vám jde, senátore?“

„Dobrá. Co byste řekl změně zaměstnání?“

„Nic.“

Paisley se na něho zkoumavě zadíval, ale z Markovy opálené, energické tváře se nedalo vyčíst, co si skutečně myslí.

„Abyste rozuměl, k Unii bude v dohledné době jako plnoprávný člen připojena Aldis Beta. Rada shání schopné administrátory a bývalí agenti Služby se v těchto funkcích takřka bezvýhradně osvědčili.“

I teď se Markovi podařilo skrýt překvapení.

„To má být oficiální nabídka?“ prohodil a napil se.

„Řekněme předběžná sondáž,“ zvedl zarůžovělé dlaně Paisley. „Přemýšlejte o tom. Já se zase ozvu,“ dodal a vstal od stolu. „Bylo mi potěšením, kapitáne.“

A zmizel dřív, než Mark stihl říct nápodobně. Ale on stejně nic takového neměl v úmyslu.

Ještě chvíli seděl, uskrával whisky a uvažoval o senátorových slovech. Aldis Beta byla příjemná planeta a on by tam mohl s Elsou... K sakru, asi opravdu stárnu, napadlo ho znovu a vzápětí přišla ještě dotěrnější myšlenka:

Ví o tom generál Khov?

„Peggy, má lásko, znáte nějakého senátora Paisleye?“ zeptal se Mark Stone v šéfově předpokoji kostnaté sekretářky. Vrásčité tváře upjaté padesátnice nad tím oslovením zbarvil upejpavý ruměnec, úzké rty se roztáhly do vlídného úsměvu a odhalily veverčí zuby a tlustá skla jejich brýlí se lehce zamžila. Peggy si na Marka prostě potrpěla, a i když věděla, že žertuje, stejně ji to těšilo.

„Kdyby vás tak slyšela Elsa!“ zachichotala se.

„Elsa mě opustila, když se dozvěděla o našem něžném vztahu,“ pronesl Mark smutně.

„Nechte toho, Marku!“ natrásala se Peggy a marně se snažila tvářit přísně. Teprve po chvíli byla schopna vrátit se k jeho otázce.

„Albert Paisley,“ řekla, „toho byste měl znát i vy. Předseda senátního výboru pro galaktické vztahy, velice vlivný člověk. Výbor má větší moc než ministerstvo, rozhoduje o přidělování prostředků a schvaluje všechny kolonizační projekty... Co je s ním?“

Nutností odpovědět byl Mark naštěstí ušetřen, protože z interkomu na Peggyině stole zazněl nasupený hlas generála Khova:

„Peggy, přestaňte kapitána zdržovat a pošlete ho dovnitř!“

„Ano, pane!“ pípla stará panna a provinile pohlédla na Marka, ale ten jen mávl rukou, ať si z toho nic nedělá, a prošel dveřmi do pracovny šéfa Služby pro dohled nad primitivními planetami.

Hustý doutníkový dým, z něhož se jako přelud vynořovala holá lebka, šikmé oči a zjizvený obličej generála Khova, prozrazoval, že situace je vážná a klimatizace selhává. Mark demonstrativně zakašlal a Khov se pokusil rozehnat kouř mohutným máváním paží - dvoumetrový a stokilový obr s mongolskými předky nakonec skutečně donutil vzduch v místnosti k jakési cirkulaci směřující k větrákům.

„Sedněte si někam,“ zavrčel, vylovil odněkud láhev a sklenici ze silného skla, „a nalejte si. Už zase máme problém.“

„Jako obvykle,“ řekl klidně Mark. Vypadalo to, že se konečně přestane nudit.

„Pár lidí z ministerstva, komise, senátu a snad i z univerzity si myslí, že bys možná měl ukončit aktivní službu, Marku. Nic oficiálního, chápej, ale spousta řečí - jestli prý náhodou tvé zprávy z kontrolních misí nejsou nějakým způsobem upravovány, že snad používáš nadstandardní výzbroj z podivných zdrojů, párkrát jsi byl vyšetřovaný... anebo naopak, jestli by se prý tvé zkušenosti nedaly využít jinak a lépe a tak podobně. Divné - jako bys někomu pořádně šlápl na kuří oko. Samozřejmě jsem se za tebe postavil. Tvé výsledky jsou vynikající a já s tebou počítám jako se svým nástupcem. Nicméně...“

Mark zíral. Jednak to byl na Khova neuvěřitelně dlouhý projev a jednak se mu teď Paisleyova nabídka jevila v poněkud jiném světle. Ale kdo za tím vším mohl stát?

Obávaný pirát Ču-sen, kterému zničil pracně vybudované útočiště na planetě Gírsa? Ten měl (a nepochybně pořád ještě má, protože z Girsy unikl) zatraceně dlouhé prsty. Šéf Vesmírné policie Neuman? U toho měl taky pár vroubků. Nebo někdo jiný?

Generál čekal, jestli nějak zareaguje, ale když Mark mlčel, pokračoval s rozmáchlým gestem:

„Byl jsem donucen souhlasit s tím, aby vás na příští inspekční cestě provázela nestranný a nezávislý pozorovatel, který po návratu podá zprávu příslušným institucím.“

„To snad ne,“ vydechl Mark otráveně.

„Já vím, ale nedá se nic dělat, Marku,“ řekl rezolutně Khov a zabafal z doutníku. „Startujete za tři dny ke čtyřem nově zaregistrovaným planetám v souhvězdí Honičích psů, doufejme, že to bude jen běžná rutina. V každém případě si s Rayem budete muset dávat dobrý pozor a používat jen obvyklé postupy a prostředky. Rozumíme si, kapitáne?“

Velitelský tón v generálově hlase určil i Markovu odpověď:

„Jistě, pane!“

Když se za jeho nejlepším agentem zavřely dveře, mrštil šéf SDPP nedopalkem doutníku o prosklenou stěnu pracovny, za níž se rozkládala nedohledná newyorská aglomerace, a vztekle zamumlal něco nesrozumitelného. Pravděpodobně to byla kletba v archaické mongolštině.

Peggy už měla připraveny potřebné dokumenty s cílovými koordináty a obvyklá pověření, v nichž Mark našel i jméno nevídaného pasažéra: Derek Plant. Nic mu to neříkalo. A kupodivu ani Peggy, která na jeho němou otázku reagovala jen pokrčením ramen.

„No co,“ hodil to prozatím za hlavu. Poradí se s Rayem a něco vymyslí. „Co vám mám přivést za dárek, Peggy?“

Vychrtlá sekretářka se tentokrát ani neusmála, jen cudně sklopila oči.

„Hlavně se v pořádku vraťte,“ špitla a znělo to vážně.

2.

Mark Stone se probral z hlubokého bezvědomí, v němž každý člověk absolvoval cestu subprostorem. Jak se hranice Pozemské unie posunovaly dál a dál Galaxií, „prodlužovalo“ se relativně i subprostorové putování, což nevadilo technicky stále dokonalejším astronefům, ale u posádek to poněkud násobilo vedlejší účinky přechodu do normálního vesmíru. Souhvězdí Honicích psů bylo pořád daleko, a tak se Mark podle toho cítil - jako spráskaný pes. V hlavě mu hučelo, žaludek se zvedal a u lůžka se navíc zjevila roztřesená přišera, která se na něho sápla. Zamrkal a několikrát se zhluboka nadechl a vydechl, aby zjevnou halucinaci zahnal, a pak se s námahou posadil.

Příšera se poslušně změnila v jeho androida Raye, který k němu natahoval ruku se sklenicí mléčně zbarvené tekutiny a dvěma žlutými kapslemi. Jako vždy byl v pravý čas na pravém místě a Mark se na něho nedokázal dívat jako na robota - považoval ho za svého nejlepšího přítele.

Spolkl kapsle a zapil je povzbuzujícím nápojem. Všechno se pomalu vracelo do správných kolejí.

„Zase jsi mi zachránil život,“ zamumlal Mark. „Máš to u mě, Rayi.“

„Kdyby to bylo pokaždé tak snadné,“ zasmál se android s lehkou narážkou na společně prožitá dobrodružství, při kterých by jeden bez druhého nejspíš zahynul. Jeho hlas zněl tentokrát trochu kovově, ale Mark se nad tím nepozastavoval - bylo to součást taktiky, kterou vymysleli.

To mu připomnělo třetího, vnuceného člena posádky, takže když se soukal do stejné černé kombinézy Služby pro dohled nad primitivními planetami, jakou měl na sobě Ray, zeptal se ho:

„Jak se má náš milý pan Plant?“

Android se velice lidsky potměšile ušklíbl:

„Tomu to bude trvat trochu déle, než se vzpomene. Nebyl jsem si jistý, jestli mu taky můžu dát svůj zázračný lektvar - koneckonců není to přece běžný prostředek, že?“

„Správně,“ pronesl Mark naprosto vážně, „jen žádné nestandardní postupy!“

Cestou do řídicí kabiny si znovu připomněl informace, které se Rayovi o Dereku Plantovi podařilo sehnat. Nebylo jich moc. Tricetiletý absolvent Univerzity v oboru kosmologie a psychosociálního inženýrství (neobvyklá kombinace!) pracoval jako uznávaný poradce najímaný případ od případu vládními i soukromými institucemi. Měl základní astronautický výcvik a zálibu v chovu akvarijních rybiček. Ray dokonce kontaktoval Elsu Swensonovou na Denebu, ale ani ona nic nezjistila, jen že snad v současné době dělá něco pro Senát.

Plavovlasý Derek Plant s vypracovanou nevysokou postavou si zkrátka jen tak někoho k tělu nepřipustil. I při nástupu na Markův astronef Neptun II se choval chladně a odměřeně, nicméně korektně. Jen zdůraznil, aby se na něho nijak neohlíželi a postupovali jako obvykle. Studený jako psí čumák, pomyslel si o něm Mark.

Pro cestu do souhvězdí Honicích psů to ovšem bylo docela stylové.

Stále ještě trochu nesvůj se Mark uvelebil v křesle druhého pilota v řídicí kabině - pilotáž byla teď na Rayovi, jehož schopnosti se v tomto ohledu Markovým více než vyrovnaly. S pobavením zjistil, že z měkkého polstrování křesla vyčnívá chuchvalec pěnové gumy. Ray to s tou kamufláží trochu přehnal. Neptun II po ní vypadal jako již poněkud ošuntělá loď opotřebovaná častým používáním a jen v motorové sekci, kam ovšem neměl přístup, by Derek Plant mohl zjistit, že jde o supermoderní astronef vylepšený díky stykům a penězům nejen Elsy Swensonové. Po krátké diskusi dokonce zařadili do výzbroje dálková torpéda Ciern 9, která už Služba nahrazovala účinnějšími typy, a nespolehlivé laserové kulomety Brent. Kdyby se setkali s vesmírnými piráty, museli by se tentokrát vzdát myšlenek na přímé střetnutí a pěkně rychle zdrhat.

„Jsme u cíle, Rayi?“

„Ano. Jsme na vysoké oběžné dráze nad Tanakisem, čtvrtou a poslední planetou naší inspekční cesty.“

„Jasně.“

První tři planety zaregistrované Průzkumnou galaktickou službou byly na velmi nízké úrovni nevhodné pro kontakt. Tanakis byl něco jiného.

„Druhá oběžnice hvězdy s katalogovým číslem GR-57732, planeta pozemského typu,“ shrnoval Ray získané údaje, „hmotnost nula celá devadesát dva, přitažlivost jedna celá, dvě desetiny g, den má dvacet tři hodiny šest minut, rok dvě stě osmdesát šest dní. Podnebí srovnatelné se subtropickým pásmem na Zemi, značný výskyt magnetických bouří s ohledem na menší vzdálenost ke Slunci. Tři velké pevniny tektonického původu oddělené oceánem, osídlená je pouze nejstarší a největší z nich, kde se už sopečná aktivita stabilizovala. Hustá vegetace a poměrně značná ložiska železných i neželezných rud. Převážná část místní, neustále narůstající populace je soustředěna v pěti větších či menších královstvích s nejasnými a měnícími se hranicemi a narůstající tendencí k expanzi.“

„A civilizace?“ zajímalo teď Marka nejvíce.

„Tentokrát se ti to bude líbit,“ usmál se android, „čistý středověk, doba kopí a mečů.“

Všichni agenti Služby měli svou specializaci a Mark byl odborníkem na civilizace středověkého typu. Se svou atletickou postavou, zálibou v šermu a jízdě na koni (asijská bojová umění se taky občas hodila) snadno zapadal mezi domorodé obyvatelstvo, nebo přesněji mezi jeho vyšší vrstvy, a mohl tak snadněji splnit uložený úkol. A se ctí obstat v každém souboji...

„Pořádný meč už jsem nějaký čas v ruce neměl,“ řekl zadumaně. „No, snad jsem ještě všechno nezapomněl.“

„Nemám obavy,“ opáčil Ray. „A i kdyby, je tu ještě náš věrný přítel ochranný pás.“

„Nerad se spoléhám jenom na něj. Smrt mi díky němu samozřejmě nehrozí, ale zlomená žebra taky nejsou nic příjemného. O modřinách nemluví.“

Kovová spona na zdánlivě obyčejném opasku, který patřil k základnímu vybavení speciálních agentů Služby, skrývala malý atomový generátor vytvářející účinné silové pole. Pokud nějaká zbraň neměla vyšší energetický potenciál než generátorový článek, opasek spolehlivě chránil svého nositele, na jehož genetický kód byl nastaven, takže nebylo možné ho zneužít.

Mark chtěl ještě něco dodat, ale rozmyslel si to, protože do řídicí kabiny vstoupil Derek Plant. Lehce se potácel, tváře měl popelavě šedé a zaťaté zuby svědčily, jaké úsilí vynakládá, aby překonal slabost.

„To přejde, subprostor ještě nikoho nezabil,“ řekl Mark.

„Několik případů dočasného šílenství a ztráty identity bylo ovšem zaznamenáno, kapitáne,“ konstatoval neutrálně android.

„Nech toho, Rayi,“ přikázal mu telepaticky Mark, který se bál, aby se nerozesmál.

„Rozkaz, šéfe,“ odpověděl mu stejným způsobem Ray. O jejich schopnostech komunikovat mezi sebou beze slov kromě Khova a Elsy nikdo nevěděl. Pro tuhle misi byli dohodnuti, že v přítomnosti Planta nebudou telepatii příliš používat - teď ovšem nedokázali odolat.

Poradce si pochopitelně ničeho nevšiml. Svou pozornost stejně soustředil jen na obrazovky skenerů.

„Tanakis?“ podařilo se mu procedit přes sevřené rty.

„Ano.“

„Skenování dokončeno. Přejete si kompletní údaje, pane?“ nabízel úslužně android. Plant jen s námahou zavrtěl hlavou.

„Středověká civilizace,“ oznámil mu Mark. „Právě jsme probírali, jakým způsobem se vmísíme mezi zdejší obyvatele. Návrhy, Rayi?“

„Myslím, že bychom měli zvolit obvyklý a osvědčený postup, kapitáne. Potulný rytíř a jeho panoš. Ovšem...“ Ray se odmlčel, ale jeho pohled mířil na poradce.

Mark okamžitě pochopil.

„Vy asi nebudete chtít zůstat v lodi nebo v pohodlí výsadkového modulu, pane Plante, že?“ prohodil nedbale a počkal si, až oslovený znovu zavrtí hlavou. „V tom případě... myslím, že dva panoši by v místních poměrech mírně zvýšili mou společenskou prestiž. Nebude vámproti mysli vystupovat jako můj sluha, že?“

Poradce se tentokrát kromě záporného gesta zmohl ještě na kyselý úšklebek.

„Výborně. Myslím, že za půlhodinky bychom mohli jít dolů. Rayi, pomohl bys panu Plantovi se připravit?“

„Zvládnu... to sám,“ vypravil ze sebe poradce a odešel do své kajuty.

„No,“ zhodnotil jeho výstup Mark, „kuráž má. Třeba to s ním nebude tak zlé.“

„Já bych tolik nejásal,“ oponoval Ray.

„Ále... nač stahovat kalhoty, když brok je ještě daleko,“ mávl rukou Mark.

„Brod,“ uchechtl se android. „Mně nenachytáš, Marku!“

Tentokrát se dlouho dohadovali o nejvhodnějším místě pro přistání výsadkového modulu. Mark prosazoval, aby to bylo co možná nejbližší hlavnímu městu některého z pěti království, ale Ray to nepovažoval za dobrý nápad.

„Já vím, že už jsi na stará kolena trochu pohodlný a nechce se ti trmácet po nepohodlných cestách. Jenomže tohle je první inspekce na Tanakis a přes všechny nashromážděné údaje nevíme, jaká nás tu můžou čekat překvapení. Začal bych opatrněji.“

„Jaká stará kolena?“ rozčiloval se naoko Mark. „S těmi tvými si to můžou kdykoliv rozdat!“

„Přesto bych doporučoval spíš venkov,“ trval na svém Ray. „Třeba v království Kron - je největší a zároveň nejmladší a na severu ho tvoří husté pohraniční hvozdy, v nichž mají své hrady a tvrze malí a zčásti ještě nezávislí šlechtici. Mohl by ses vydávat za jednoho z nich.“

„A co tam jako budeme dělat? Pěstovat rajčata?“

„Na celé planetě jsou v módě rytířské turnaje, organizuje je každý významnější velmož. Kdyby ses nějakého zúčastnil a čírou náhodou uspěl, nepochybně by sis tím otevřel cestu na královský dvůr.“

„Čírou náhodou, jo?“ křenil se Mark, kterému ta myšlenka vůbec nebyla proti mysli. „Tak dobře, ať je po tvém.“

I to bylo pro jejich vztah typické. Mark Stone nikdy neuplatňoval své, předpisy upravené, nadřazené postavení a v téhle dvojici byli oba naprosto rovnocennými partnery.

Mark naposledy zkontroloval přístroje a naprogramoval autopilota, který po jejich odletu ukryje astronef do stínu jednoho ze dvou malých měsiců Tanakis. To kdyby se na oběžné dráze objevila nějaká nečekaná návštěva. Pak vyzvedli už lépe vypadajícího senátního poradce a přešli do přechodové komory.

Derek Plant se se značnou nedůvěrou díval na oblečení, které pro všechny tři připravil Ray. Držel v ruce přiléhavé kalhoty z rezného plátna a koženou vestu bez rukávů, která se stahovala přes hrud' dlouhými tkanicemi, u nohou mu stály polovysoké kožené boty. Zdálo se, že největší pochybnosti u něho vzbuzuje spousta stříbrných třepek a červené, zelené a bílé stužky.

„Co to má být?“ zamumlal.

„Jak jistě víte z informací, které jste jako my načerpal v hypnotickém spánku,“ řekl zdvořile Ray, „jde o obvyklý oděv panošů doprovázejících svého pána. Šperky poukazují na jeho bohatství, stužky v jeho erbových barvách usnadňují identifikaci, vážou se nad levé předloktí. Nezapomeňte na svůj opasek, pane.“

„Nemám rád kombinaci červené a zelené!“ namítl ještě Plant, ale už se začal oblékat.

Mark zvedl obočí. Jestlipak to náhodou nevěděl Ray předem? Mohl přece zvolit jakékoliv barvy.

Ale když android vyndal jeho oblečení, okamžitě to pustil z hlavy a začal protestovat.

„Tak to ne, Rayi! Brnění? Zbláznil ses? Nemůžeš po mně přece chtít, abych se potloukal houštinami od hlavy k patě v železe!“

„Není to od hlavy k patě, Marku,“ usmíval se klidně Ray. „Jen krunýř, přílba a pár chráničů, navíc žádný místní plech, ale speciální slitina. Velmi lehké a slušivé. Chochol na přílbě je ovšem z nejkrásnějších rajčích per.“

„Tu rajku bych teda chtěl vidět,“ mrmal dál Mark. „Nevyhynuly někdy před dvěma stovkami let? A stejně...“

„Jen co přistaneme, zajdu do nejbližší vesnice a koupím pro nás nějaké koně,“ přerušil ho Ray.

„Neumím jezdit,“ ozval se nasupeně Plant.

„Tak jen pro kapitána. My dva ho budeme doprovázet pěšky.“

To Marka uspokojilo - i když měl jejich vnučený průvodce slušnou atletickou průpravu, dlouhá cesta pěšky mu dá pořádně do těla. A pochopitelně nedisponuje žádným generátorem, který by se dobíjel slunečním svitem, jako android. Výzbroj panošů tvořily krátké meče a dýky, kdežto Mark byl donucen připnout si těžký meč s oboustranným ostřím, k němuž ještě patřil zaoblený obdélníkový štít s příčnými barevnými pruhy. Uprostřed ho překrývala černá hlava šelmy s vyceněnými zuby.

„Zdejší horská puma,“ poznamenal Ray. Mark to samozřejmě věděl.

„Velmi vzácná a velmi nebezpečná,“ doplnil ho.

„Šaškárna,“ utrousil Derek Plant a Mark usoudil, že malá lekce neuškodí.

„Prosím, abyste si uvědomil, že pro úspěch naší mise je důležitá každá maličkost, pane Plantel!“ řekl ledově.

„Říkejte mi Dereku,“ překvapil ho svou reakcí poradce. „Tam dole stejně nemůžu být žádný pan Plant, že?“

Ten si teda nenechal nic líbit! Ale Mark mu nehodlal dopřát ani tohle malé vítězství.

„Tam, dole,“ kývl, „budu pán a vy můj sluha, Dereku.“

Ray položil dlaň na senzorový spínač a přechodová komora se otevřela. Modul ji hladce opustil a vplul do černé kosmické prázdnoty protkané hustou sítí vzdálených hvězd. Android pilotoval a Mark se jako vždycky otočil, aby nepropásl okamžik, kdy autopilot Neptunu II. zapne motory, loď se začne vzdalovat a zmenšovat, až zmizí docela. Znovu měl trochu tísnivý pocit, jako by se loučil s kamarádem, o němž nevěděl, jestli ho ještě někdy uvidí. Nestávalo se to často, ale přece jen byly případy, kdy se pro poruchu nebo pirátský útok loď pro agenty nevrátila a ti pak museli čekat velmi dlouho, než je našla záchranná expedice. A jména na černém obelisku v hale budovy SDPP dokumentovala, že někteří ani takové štěstí neměli.

Ray pod šikmým úhlem navedl modul do husté atmosféry Tanakisu a zvolna sestupoval. Po dvou obletech se vynořili nad místem, které vybrali k přistání, a modul plavně dosedl na lesní mýtinu. Vystoupili a naprogramovaný modul se zase okamžitě zvedl a zmizel jim z očí. Teď už byli odkázáni jen sami na sebe, i když ho v případě nutnosti mohli přivolat. Jeden z Tanakisových měsíců už zašel a druhý visel nízko nad obzorem, každou chvíli přijde svítání. Vzduch byl teplý, voněl lesní prstí a pryskyřicí.

Derek Plant se zvědavě rozhlížel, kdežto Mark okamžitě usedl do trávy a opřel se zády o mohutný, smrku podobný strom.

„Rayi, vylez nahoru a podívej se, jestli neuvidíš světýlko,“ navrhl.

Derek vzhlédl, ale včas si uvědomil, že je to jen víteček, a nic neřekl.

„Necelých šest kilometrů,“ ozval se Ray. „Za hodinku dvě budu zpátky, pokud nebudu muset moc smlouvat.“

„Doufám, že mi nepřivedeš nějakou herku, co ve vsi tahá žebřík.“

„Když nebude nic lepšího...“

„V tom případě se radši nevracej.“

Ray jim pokynul a vyrazil k vesnici. K Markovi ještě dolétl telepatický vzkaz:

„Ne abys panu Plantovi ubližoval, Marku!“

Mark se usmál a Derek si toho všiml. Sedl si kousek od Marka a řekl ledabyle:

„Máte se svým androidem hodně nadstandardní vztahy, že, kapitáne?“

Mark tušil, že bude následovat výslech, a tak se přinutit k opatrnosti:

„Neřekl bych. V takhle složených posádkách je to běžné, protože jsme jeden na druhém závislí. Nebýt Raye, tak bych tu s vámi nehovořil. Párkrát mi zachránil život. A já jemu.“

„Život?“ nadhodil Derek a Mark věděl, na co naráží. Třebaže androidi byli ve federaci akceptováni jako plnohodnotné a rovnoprávné bytosti, diskuse o jejich statutu se čas od času znovu objevovaly.

„Ano,“ řekl rozhodně. „Po těch mnohaletých zkušenostech mi Ray připadá v mnoha ohledech lidštější než spousta jiných humanoidů.“ (Nepřehnal to?) „Ale třeba je v tom i hodně zvyku - asi jako když dlouho žijete s jednou ženou. Nebo mužem,“ dodal pro jistotu.

Poradce ovšem nedal najevo, kterou z eventualit osobně preferuje.

„Výzkum potvrzuje, že se androidi samovolně vyvíjejí, vytvářejí si vlastní osobnost a překvapivě získávají nadbytečné emoční a psychické struktury,“ řekl.

Mark mlčel. Byla to pravda a díky tomu měl Raye ještě radši. A kdyby Plant věděl o telepatii, nebo třeba o tom, jaké potěšení přináší Rayovi sex...

„Někteří lidé se tohoto vývoje poněkud obávají,“ dodal po odmlce Derek, přičemž z jeho hlasu se nedalo poznat, jak se k tomu staví on sám.

„Vzpousta robotů, nebo co?“ ušklíbl se Mark. „Hloupost, myslel jsem, že tyhle obavy má lidstvo už dávno za sebou.“

Poradce neodpovídal. Mark chvíli čekal, pak na něho pohlédl a v matném světle přicházejícího svítání spatřil, že stále ještě zřejmě unavený Plant tvrdě usnul.

To si on nemohl dovolit. Vstal, vytasil meč a zkusil několik výpadů proti ustupujícím stínům - potřeboval své šermířské

umění přizpůsobit téhle trochu těžkopádné zbrani, určitě se mu to bude hodit. Z houštín ho pozorovaly velké mrkající oči.

Ale byli to jen sittlové, mohutní kurovití ptáci, kteří moc rozumu nepobrali a mrkali i při daleko obyčejnějších událostech.

3.

Ray se vrátil až po třech hodinách a Mark už měl obavy, jestli se náhodou neztratil. O svém rozhovoru s Plantem, který pořád ještě spal, mu neřekl.

Cele ho totiž zaujal hřebec, kterého Ray přivedl. Vysoký černý vraník s hřívou spletenou do copánků si bujně vykračoval, jako by tančil, a pohazoval přitom hlavou. Od pozemských koní se lišil jen ostrým kostěným výčnělkem nad nozdrami, zřejmě pozůstatkem po vývojových předcích.

„Taky mi to napadlo,“ řekl Ray, který jako obvykle uhádnul, nač myslí, „možná tu opravdu kdysi žili jednorožci.“

Mark položil vraníkovi dlaň na čenich, ten ji očichal a spokojeně odfrkl.

„Kdyby neměl sedlo a uzdu, tak bych si myslel, žeš ho honil někde po stepi. Trvalo ti to dlouho.“

„No... měli jsme kliku. V té vesnici chytají a krotí divoké koně a prodávají je na trhu v hrabství asi den cesty odtud, je to převážný zdroj jejich příjmů.“

„Tak v čem byl háček?“

„V tomhle,“ řekl Ray a podal Markovi hrubě opracovanou stříbrnou minci. Na líci nesla portrét staršího vousatého muže s železnou čelenkou, na rubu byl vyražen neumělý nápis „Bojuji a vítězím“ v místní řeči. „Jsou to nově ražené peníze, vesničané je neznali a starou měnu jsem neměl po ruce, moje chyba. Musel jsme počkat, až seženou stařešinu, který jediný na vlastní oči viděl krále Stigura II.“ ukázal na podobiznu. „No, pak jsme se teprv mohli začít handrkovat.“

„Neměli žádné podezření?“

„Ne, řekl jsem jim, že tvůj kůň pod tebou klesl tady v lese a potřebuješ jiného, aby ses mohl zúčastnit turnajového klání. Mimochodem - mluvil jsem o tobě jako o svobodném rytíři Markovi z Hvozdu a oni mi ochotně prozradili, že zrovna zítra se v sídle zdejšího hraběte Haralda koná slavnost kráse - mám dojem, že je to něco jako vinobraní - s velkým turnajem o ceny.“

„Čimž mi chceš naznačit, že je nejvyšší čas, aby se svobodný rytíř Mark z Hvozdu a jeho panoši vydali na cestu, co?“ řekl vesele Mark a jediným rychlým pohybem se vyhoupl do sedla. Překvapený hřebec se vzepjal, kopyta zaduněla o zem, ale Mark pevně přitáhl otěže a stiskl koleny jeho boky, takže jediným výsledkem vraníkova úsilí bylo, že probudil Dereka Planta.

Poradce a panoš vyskočil a nechápavě zíral, ale Marka potěšilo, že jeho ruka automaticky sáhla po meči. Správná reakce. Derek si to srovnal v hlavě, ukázal na koně a znovu položil překvapivou otázku:

„Jak se to zvíře jmenuje?“

„K... knox,“ narychlo zaimprovizoval Mark a vzápětí v duchu uslyšel Raye.

„Už jsem si fakt myslel, že řekneš Khov.“

Byli už na cestě bezmála šest hodin. Vedla téměř nepřetržitě hustým lesem a měla podobu vyšlapané klikatící se stezky. Za celou dobu nepotkali živou duši kromě nemluvného uhlíře, který se staral o dva dýmající mlíře a po chvilce dohadování podpořeného cinkotem stříbra jim přinesl kus prorostlého uzeného masa a nevábně vypadající chlebové placky. Obojí ale chutnalo opravdu znamenitě.

Derek, který spolu s Rayem klusal vedle Markova vraníka, si zatím nestěžoval, ale velké krůpěje potu na jeho čele ledacos napovídaly. Mark si brzy zvykl na speciálně upravené brnění a jízda mu dělala radost - už se těšil, až se dostanou na volnější prostor, kde si bude moci vyzkoušet rychlý cval. Podle Rayových výpočtů jim k cíli chyběly jen dvě desítky kilometrů.

Náhle si Mark uvědomil, že je obklopilo ticho. Hlasy lesních ptáků a zvuky drobných zvířat prodírajících se podrostem umlkly. Zpozorněl. Krátký pohled na Raye ho přesvědčil, že i android si toho všiml a ostražitě pozoruje okolní houštiny. Pak ticho přerušil krátký drnčivý svist a pod hřebcova kopyta se do země zapíchl opeřený šíp.

Kůň se vzepjal, ale Mark přitáhl otěže a uklidnil ho. Všichni tři se zastavili, ruce na jílcích mečů.

Husté mlází se rozhrnulo a na cestu pružně vyskočil statný muž s dlouhými černými vlasy, v nichž byla zapletena ptačí pírká. Za opaskem stahujícím koženou kazajku mu trčel lovecký tesák, ale jiné zbraně neměl. Stál pevně rozkročený a gestem vztažené ruky jim zakazoval pokračovat v cestě.

„Ale, ale, copak to tu máme?“ zamumlal polohlasně Mark. „Nějaký malý mysliveček?“

„Spíš Robin Hood, nebo tak něco,“ odpověděl mu ve stejném duchu Ray.

„Co budeme dělat?“ ozval se i Derek Plant, klidně a bez paniky.

„Uvidíme.“

Muž si je zkoumavě prohlížel.

„Tebe neznám, pane,“ promluvil pak vesele. „Copak tě přivádí do mého lesa?“

Mark měl pocit, že při svém postavení se zrovna nemusí vybavovat s kdejakým pobudou, a tak mlčel.

„Rytíř Mark z Hvozdu cestuje na turnaj hraběte Haralda,“ odpověděl za něho Ray.

„Nechte nás projít, prosím,“ doplnil ho naprosto nevhodně Derek a Mark jen zakroutil hlavou. Nejsi v Senátu, holoubku, pomyslel si.

„Proč ne?“ zasmál se muž. „Nechci vás připravit o zábavu. Ale i hrabě moc dobře ví, že za průchod Černým lesem se musí platit.“

„Kolik?“ zeptal se Ray. Jak bylo domluveno, chtěli se v přítomnosti poradce vyhnout zbytečným potyčkám, v nichž by

někdo mohl přijít k úhoně. Derek Plant by jim docela určitě přídělil pár červených puntíků, kdyby se prohřešili jednomu ze základních pravidel Služby: pozorovat, ale nezasahovat.

„Ne moc. Ten kůň by se nám hodil. Zbraně taky a všechny peníze, co máte u sebe. Oblečení a životy vám brát nebudeme. To je šlechetná nabídka, ne?“

Ray se podíval na Marka a ten si pohrdavě odfrkl.

„Budete si to muset vzít,“ řekl. „Hrozně nerad chodím pěšky.“

Lapka potřásl hlavou: „Máš odvalu, pane. Podívej!“ máchl rukou.

Na jeho povel se všude kolem rozhrnuly větve a mezi nimi se objevily postavy svírající luky, meče nebo jen mohutné dřevěné kyje. Takových dvanáct čtrnáct mužů, odhadl Mark.

No, Derek Plant se zřejmě bude muset poučit, že předpisy a skutečnost jsou velmi často poněkud odlišné věci.

„Zkusím to. Buď připravený, Rayi!“ poslal androidovi telepatický vzkaz, prudce pobídl koně a vyrazil proti chlapovi před sebou.

Z křovin okamžitě vyletěly šípy, ale všechny do jednoho se neškodně odrazily od silového pole jejich ochranných pásů. Vůdce zbojníků před Markem uskočil do houští, kam za ním s koněm nemohl, ale jeho muži se okamžitě vyrojili z lesa a řítili se k nim. Mark otočil vraníka, aby pomohl Derekovi s Rayem, kteří se postavili zády k sobě a vytasili meče. Poradce byl poněkud pobledlý.

„Jen se braňte, Rayi!“

Vytáhl z pochvy u sedla těžký meč a rozjel se ke svým panošům. Zbraně už řinčely. Do cesty se mu postavil obrovitý vousáč výhružně mávající dřevěnou palicí s železnými hřeby. Meč opsal oblouk a hladce ji přesekl v půli, vousáč jen ohromeně zíral na nepotřebný klacek, který mu zůstal v ruce.

Hřebec vrazil do bojující skupinky a zbojníci odletěli od vyplašeného Dereka jako kuželky. Mark obrátil koně prakticky na místě a plochou meče srazil k zemi dalšího muže. Ray jen odrážel rány a bleskurychle uhýbal, ani Derek si nevedl špatně, i když mu práce s mečem asi nebyla vlastní, ale útočníci byli přece jen ve velké přesile. Jestli to takhle půjde dál, bez krve se to nejspíš neobejde.

„Zastavte boj! Nechte toho, slyšíte?! Nechte toho!“

Zbojníkům chvíli trvalo, než jim došlo, co jim jejich vůdce přikazuje, ale nakonec se stáhli a obklopili trojici sevřeným kruhem. Tři z nich leželi na zemi, ale byli jen otřesení a pomalu se probírali. Vraník bojechtivě frkal a Mark ho konejšivě poplácával po šíji.

Muž s peřím ve vlasech vstoupil do kruhu, zvedl jeden ze šípů a nevěřícně si ho prohlížel.

„Chrání tě mocné kouzlo, pane,“ řekl pak užasle. „Zdá se, že to nepůjde tak snadno, jak jsme si mysleli.“

Mark necítil potřebu k tomu něco dodat.

„No dobrá. Co kdybychom náš spor rozhodli v boji jeden proti jednomu a vyhnuli se zbytečnému zabíjení? Troufl by sis, pane?“

To víš, že jo, panáčku, usmál se v duchu Mark, ale nemohl si odpustit, aby drzého lapku ještě trochu nepopíchl.

„Nebudu bojovat s nějakým psancem,“ řekl schválně hodně nadutě.

V kruhu zbojníků to vzteklo zahučelo.

„Myslím, že by na tebe stačil jeden z mých panošů,“ pokračoval s vnitřním potěšením Mark. „Co říkáš, Dereku?“

Ray obrátil oči k nebi a v koutcích úst mu zacukalo. Zato Derek vypadal, jako by na něj spadl strom.

„Co... já... kap... pane...“, koktal.

Mark se bavil, ale v duchu doufal, že to nepřehnal.

„Nejsme žádní psanci!“ vykřikl rozlobeně lapka a udeřil pěstí do rozevřené dlaně. „Jsme svobodní lidé! Každý v zemi zná Kallise Trevora a jeho muže!“

„Já ne,“ prohodil Mark. V řeči domorodců označovalo slovo kallis dravého ptáka podobného sokolu - proto možná to peří v Trevorových vlasech.

„Ale budiž. Když jsi svobodný člověk, snad bych se s tebou mohl utkat. Rayi, pomoz mi!“

Seskočil z koně a android mu pomohl sundat krunýř a chrániče paží a holení. Meč zastrčil do pochvy a postavil se proti Trevorovi jen v bílé našasené haleně a přiléhavých kalhotách. Silové pole na opasku nenápadně stáhl na minimum.

„Vzdáváš se svých výhod, pane?“ divil se Trevor.

„Nechci, aby ses vymlouval, až ti napráskám,“ usmál se Mark.

Trevor se zachmuřil a vytáhl tesák. Chvilí ho potěškával, ale pak ho odhodil k nohám svých mužů, kteří ho hlasitě povzbuzovali. Ray ustoupil z kruhu a bezstarostně usedl na vystouplý kořen na okraji porostu - neměl o Marka sebemenší starost. Derek ho se zaváháním napodobil.

Stáli proti sobě a měřili se pohledem. Byli oba zhruba stejně vysokí a štíhlí, Trevor vypadal sebevědomě, nejspíš v domnění, že potulný rytíř bude sotva mít nějaké zkušenosti z obyčejných rvaček, Mark jen uvažoval, jaký styl zápasu jeho soupeř zvolí. Došel k názoru, že nejspíš volný. Hodně volný.

Chvilí kolem sebe kroužili a pak Trevor záutočil. Vrhel se na Marka s nataženými rukama, jako by ho chtěl sevřít kolem hrudi, ale v posledním okamžiku zvedl nohu a pokusil se vrazit koleno do Markova žaludku. Laciný trik, ušklíbl se Mark, prohnul se v pase, odklonil levačkou soupeřovo koleno a pravačkou ho prudce udeřil do zátylku. Drž hlavu nahoře, chlapče, poradil mu v duchu. Trevor kontroval krátkým a hodně nestylovým spodním hákem, který Mark bez potíží vykryl, vyklouzl z jeho dosahu, vyskočil a v otočce vedl přesný kop na protivníkovy ledviny. Trevorovi se podařilo v poslední chvíli trochu uhnout, takže rána nedopadla naplno, ale přesto po ní vyhekl a kolena mu podklesla. Zdálo se, že je hodně otřesený, ale když k němu Mark přikročil, vyrazil a napálil to do něho předkloněnou hlavou.

Nikdy nikoho nepodceňuj, pomyslel si Mark Stone, když padal na záda. Obecenstvo jásalo.

Mark se snažil rychle se překulit, jenomže to nestihl, Trevor přistál na jeho hrudi a ještě ho stačil loktem tvrdě praštit do

ohryzku. Šlupku sice částečně absorbovalo silové pole, ale i tak to pěkně bolelo.

Tak dost legrace, rozhodl se Mark. Nevšímal si úderů koleny, uvolnil si ruce, použil pár rychlých chvatů z korejské verze juda, a než se Trevor nadál, ležel na zádech on a Markovy ruce ho svíraly jako ocelové kleště. Minutku ještě vzdoroval a zkoušel se vymanit, ale pak rezignoval.

„Dobrá,“ zachrčel. „Zvítězil jsi.“

Mark uvolnil sevření a začal se zvedat. V kruhu lapků zavládlo užaslé ticho - a pak to jeden z nich nevydržel a s dýkou v ruce se vyřítil na Marka.

Urazil jen dva metry, když ho něco udeřilo do zápěstí, dýka vylétla do vzduchu a muž se skácel jako podřátý. Ray se nad ním tyčil s němým varováním v očích.

„Dost!“ vykřikl lapka a namáhavě poklekl. „Nechte toho! Byl to poctivý boj a Kallis Trevor uznává, že byl poražen.“

Mark Stone se oprášil, Ray mu znovu pomohl obléci brnění a iniciativní Derek Plant kupodivu přivedl koně. „Svobodní lidé“ to zaraženě sledovali a nespokojeně huhlali.

„Příště, až se setkáme, raději ti uhnu z cesty,“ řekl Kallis, kterému se rychle vracela dobrá nálada.

„Nejspíš nebude žádné příště, příteli,“ odušil spokojeně Mark Stone a nasedl.

Zbytek cesty už proběhl v klidu, který rušily jen občasné dotazy poradce Planta.

„Jistě jste měl možnost, Dereku,“ vysvětloval mu trpělivě Mark, „prohlédnout si záznamy z našich dosavadních misí a vidět, s čím všim se musí agenti vypořádat. Tohle byla jen bezvýznamná epizoda.“

„Byl byste je zabil?“

„Kdyby to bylo nutné...“, pokrčil rameny Mark.

„Středověké civilizace,“ doplnil ho Ray, „jsou plné násilí, život tu má jen malou cenu a smrt je běžná. Chápu, že je obtížné zvyknout si na odlišná hodnotová měřítka a každý nováček ve Službě s tím má zpočátku problémy.“

Derek se zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Já... nevím. Asi bych nedokázal někoho zabít.“

„Doufám, že nebudete muset,“ řekl Mark a nijak ho tím neuklidnil.

Vyjeli z lesa a před nimi se otevřel pohled na shluk stavení po obou stranách úzké řeky, jemuž vévodil hrad obehnaný nízkými hradbami s dřevěnými ochozy. Jediná čtverhranná věž byla zakončená zastřešenou hláskou, na níž líně povlával modrý praporec se zlatými květy. Byla to spíš větší tvrz, zřejmě postavená nedávno a narychlo. Na příjezdových cestách k městu se to hemžilo povozy a poutníky.

„Walstone, sídlo hraběte Haralda,“ ozval se Ray. „Praxi udělovat léna za zásluhy v boji nebo službě králi zavedl teprve otec současného krále Stigura II. Jsme právě na začátku éry rychlého rozvoje městského osídlení vznikajícího právě v okolí podobných lenních sídel.“

„No, hlavně jestli tu vznikl nějaký slušný hostinec,“ podotkl Mark, „už bych něco snědl. A vypil. Vy ne?“

Podíval se na Dereka, ale ten se loudal kousek za koněm se svěšenou hlavou a vypadal dost utahaně. Android stravu ani pití nepotřeboval, i když je mohl bez problémů konzumovat. Přesto odpověděl právě Ray:

„Řekl bych, že v tomhle ohledu starosti mít nemusíme. Horší to bude s ubytováním. Podívej!“

Ukázal prstem na louku za městem posetou pestrobarevnými stany s praporci.

„Rytíři se svými družinami, kteří přijeli na turnaj. Nic podobného pro nás nemám.“

„Jedno po druhém,“ mávl rukou Mark a pobídl koně.

Vjeli do města po prašné cestě, která se jen neochotně a neuspořádaně měnila v ulici, nízké přízemní domy většinou postavené ze dřeva se kolem ní kupily bez ladu a skladu, promíchané s kovárnami, zbrojířskými krámky a stánky s poživatinami. Byla to vlastně jen dvě tři prkna položená přes dřevěné kozy, na kterých se povalovaly hromádky chlebových placek, nějaká nevesele vyhlížející zelenina a především jednoduché vypálené hlíněné amfory a džbány s ostře čpící tekutinou. Mnoho lidí, jimiž se prodírali a kteří jim nevěnovali víc než zběžný pohled, je nesli v rukou a občas si z nich přihýbali.

„Kras,“ konstatoval vševědoucí Ray, „čerstvě zkvašené vylišované bobule s mírným obsahem etanolu, základní surovina k výrobě silné pálenky zvané krašak.“ Zastavil jednoho z domorodců a na něco se ho zeptal. Mark trpělivě vyčkával.

„Nejlepší hostinec ve městě je kousek tímhle směrem,“ oznámil jim Ray.

Jmenoval se U tří prstů a zpocený obtloustlý majitel, který je přivítal, jich měl na levačce právě tolik. Nařídil špinavému podomkovi, aby se postaral o Markova koně, a zavedl je ke stolu v koutě, u něhož seděl uhrovitý mladík s jednoduchým strunným nástrojem.

O noclehu však nechtěl ani slyšet.

„Mám plno, pane,“ rozhazoval rukama. „Ani kdybyste ráčil spát na zemi, nenajdete tu volné místočko.“

Ray mlčky vyndal z měšce tři stříbrné mince. Krčmářovi zasvítily oči, ale stále odmítavě vrtěl hlavou. Teprve když bylo mincí šest, povzddechl si:

„Můžete mít můj pokoj, pane. Přespíme s dcerou ve stáji.“

„Vydřiduch,“ zamumlal netečně mladík. „Jeden stříbrňák by byl až moc i v případě, že by se blechy z jeho postele na noc odstěhovaly jinam.“

Mark zaslechl, jak Derek zaúpěl, a tak věnoval mladíkovi přívětivý úsměv. Ten to vzal jako pobídku:

„Leon Pěnice, rytíři,“ představil se. „Budu zpívat hostům na zítřejší slavnosti.“

„Už teď je lituju,“ zabručel hostinský, který se objevil u jejich stolu se džbánem v ruce a třemi poháry. Postavil ho zprudka, až trochu kraše vyšplácho.

„Já to pít nebudu,“ ozval se Derek Plant. „Dal bych si jen vodu.“

„Vodu?“ vyvalil oči krčmář, Pěnice zapomněl zavřít ústa a jen civěl. Mark měl zlost.

„Můj panoš,“ řekl ledabyle, „složil slib čistoty. Pije jen vodu a jí jen chléb. Ale my bychom dali přednost nějaké pečení.“

„Hned to bude, pane,“ odušil hostinský, ale cestou do kuchyně nepřestával vrtět hlavou. Ray se naklonil k Derekovi a pošeptal mu:

„Dereku, prosím, je důležité se všem přizpůsobit, a ne se odlišovat.“

Situaci zachránil Leon.

„Pro lásku k panně je muž ochoten učinit cokoli,“ pravil vznešeně a chápavě se na Dereka usmál. „To znám.“

„Asi z doslechu,“ špitl Ray k Markovi a ten se zakřenil. Bez pana Planta by jim rozhodně bylo líp.

Mark se probudil s bolestí hlavy. Kraš, který chutnal jako kdoulový mošt, byl přece jen asi zákeřný nápoj a on ho vypil hodně, když jím zaléval sousta tuhé a připálené pečínky. Ale pořád na tom byl líp než poradce, který oždiboval chlebovou placku, upíjel zteplalou vodu a hlava mu přitom únavou padala na stůl. Nakonec se brzy odebral na lože k velké radosti Raye, který se mohl plně věnovat půvabné krčmářově dceři. Snědá černovláška se směřjícíma se očima se u jejich stolu objevovala nápadně často a štíhlý panoš rytíře z Hvozdu se jí očividně líbil. Mark přenechal androidovi volné pole a sám nenápadně tahal z Leona rozumy týkající se nadcházejícího turnaje. Pěnice, nadšený z rytířovy přízně, se na oplátku chopil loutny a zapěl strastiplnou baladu o dámě čekající dvacet let na návrat svého milého z bitvy na Smrtných pláních. Hosté krčmy U tří prstů na to zřejmě byli zvyklí a nic po něm neházeli, ale Mark raději odešel dřív, než Leon začne pro velký úspěch přidávat.

Autoregeneračními dechovými cviky zahnal bolest a rozhlédl se po nízké podkrovní místnosti s jedinou širokou postelí - Ray ani Derek tu nebyli, což ho v poradcově případě trochu znepokojilo. Snad nestihl provést nějakou hloupost.

„Rayi?“ zkusil přítele najít a ten se okamžitě ozval.

„Hned jsem u tebe se snídání, Marku. Musel jsem dohlédnout na Dereka, který se dožadoval ranní koupele. Tak jsem ho zavedl ke žlabu pro koně.“

Mark se ušklíbl, přerušil telepatický kontakt a začal se oblékat. Za okamžik vešel Ray s dřevěným podnosem, na kterém byly plátky studeného masa, chléb a pohár vody.

„Radši se ani neptám, kde a jak jsi strávil noc,“ dobíral si ho Mark, když viděl, jak se spokojeně tváří, „ale v téhle posteli to asi nebylo, co?“

„Zabrali jste ji s Plantem celou a on sebou ještě ke všemu ze spaní hrozně házel,“ odvětil nevinně Ray. „Někdo se musel obětovat.“

„Umím si představit, jaká to byla oběť!“

„Docela pěkná,“ mrkl Ray a položil podnos na stůl.

V otevřených dveřích se objevil Derek, tvář sedou a strhanou, blondáté vlasy pocuchané.

„Všechno v pořádku?“

„Přiznám se, že jsem si to představoval trochu jinak,“ řekl mrzutě poradce. „Ale zvládnou to, nebojte se.“

„No, snad abys svůj slib čistoty výjimečně porušil,“ popíchl ho Ray a ukázal na jídlo. „Dneska bude náročný den.“ Poradce nic nenamítal, a tak se do toho pustili.

Kolbiště byl jen úzký pás louky oddělený po obou stranách dřevěným brněním. Na jedné stála provizorní tribuna s lavicemi pro urozené panstvo, na druhé se za pažením tísnili obyčejní lidé z města i širého okolí. Když na čestné místo usedl hrabě Harald, mohutně stavěný muž s přívětivou tváří a hustým plnovousem protkaným šedinami, dva trubači zaduli do dlouhých úzkých trub a na zápasíště vjeli k úvodnímu představení zúčastnění rytíři. Herold vyvolával jejich jména a oni jeden po druhém vyjížděli z řady a úklonou vzdávali hold pořadateli turnaje.

Mnohá jména vzbudila v davu uznaný ohlas, jiná prošla bez povšimnutí. I Markovo.

„Rytíř Mark z Hvozdu!“ ozvalo se a Mark pobídl hřebce. S rukou na hrudi sklonil hlavu a hrabě Harald mu pokynul jen se slabým náznakem zvědavosti. Daleko víc jí projevil obě ženy po jeho boku, ještě mladá a půvabná manželka v sametových, stříbrem vyšíváných šatech s velkým dekoltem a její asi tak šestnáctiletá baculatá dcera s růžovými tvářemi a dlouhými vlasy, které jí v hladkých liniích spadaly až k pasu. Mark jim věnoval jeden ze svých zářivých úsměvů, sklopil hledí přílby a vrátil se do řady.

Největší pozdvižení vyvolalo poslední jméno. Jeho nositel se přitítil na kolbiště, až když představování končilo, celý v matně černém brnění s černým chocholem na přílbě, jejíž hledí zůstávalo sklopené. Statného ryzáka s hrudním pancířem a černým přehozem přes plece zastavil v plném trysku, až zpod kopyt odlétly spršky hlíny. Herold váhal jen okamžik.

„Rytíř beze jména,“ ohlásil zvučným hlasem a černý jezdec jen lehce sklonil hlavu a pak zase okamžitě odcválal.

„Už jsem doufal, že se tu dnes neobjeví,“ uslyšel vedle sebe Mark čísi hlas.

Chtěl se zeptat, o koho jde, ale pak se rozhodl svou zvědavost krotit. Nebylo to ostatně nic neobvyklého, že na podobných turnajích vystupovali někteří rytíři inkognito či pod nejrůznějšími přezdívkami. Sředověk byl plný teatrálních gest, předsevzetí, přísah a závazků.

Hrabě povstal, prohlásil turnaj za zahájený a ukázal cenu pro vítěze - velkou stříbrnou mísu se stylizovanými figurami kallisů po obvodu. Trubači zatroubili a na zápasíště vběhli panoši, aby odvedli koně svých pánů a pomohli jim s posledními přípravami.

Většinou se odehrávaly v blízkosti stanů. Mark se svými panoši si vybral místo kus opodál pod rozložitým stromem, jehož větve poskytovaly příjemný stín. Ještě to nebylo znát, ale zanedlouho začne slunce pořádně pálit - a ani potuchy po osvěžujícím vánku. Seskočil z koně a sejmul přílbu.

„Není v tom pořádně vidět,“ zabručel.

„Prostovlasý bojovat nemůžeš,“ namítl Ray. „A raději na opasku trochu přidej, pravidla jsou dost volná.“

Bojovalo se obvyklými dřevci, které byly ovšem zakončeny kovovým bodcem, ne naostřeným, ale přesto schopným člověka zabít, pokud úder nezachytil štít nebo brnění. Jestliže byl někdo vyhozen ze sedla, mohl pokračovat v zápase

mečem, přičemž se pokládalo za správné, aby soupeř použil stejnou zbraň. Souboj končil, když jeden z rytířů uznal svou porážku, anebo nemohl pokračovat pro zranění, smrt byla považována za nešťastnou náhodu a nikdo z ní nebyl viněn. Náhody se stávaly.

Derek, kterému dali na starost právě dřevce v barvách fiktivního rytíře z Hvozdu, už ožil a sledoval zvědavě všechno dění kolem.

„Tohle je fascinující,“ řekl a rychle, jako by se lekl vlastního nadšení, dodal: „Není to nebezpečné, že kapi... rytíři?“

„V nejhorším případě uved’ ve své zprávě, že jsem se bil statečně a padl na poli cti a slávy,“ zažertoval Mark.

„Dal bych přednost tomu, kdybyste zvítězil,“ pronesl Derek upjatě.

„Copak?“ pokračoval Mark ve stejném duchu, „líbila se ti ta mísa? Suvenýr z cest?“

„Ne,“ zavrtil hlavou poradce, „já si na to vsadil.“

Mark, už po několikáté překvapený, nebyl schopen slova, a tak musel zasáhnout Ray.

„Neboj, Marku, já mu půjčil. Kdybys náhodou opravdu vyhrál, půlka je naše.“

„No, hlavně abych nemusel nikomu předkládat vyúčtování,“ zmohl se konečně Mark na jakous takous odpověď.

4.

Ke svému prvnímu souboji vyjel Mark s trochou nejistoty. Nevěděl především, jak bude reagovat Knox - hřebec možná měl nějaký základní výcvik, ale určitě žádné praktické zkušenosti. Ale když Ray s Derekem vkládali konec dlouhého a těžkého dřevce do koženého úchyty u sedla, stál klidně a nejevil sebemenší známky neklidu.

„Rytíř Mark z Hvozdu,“ ohlásil herold, „a svobodný pán Oris Talby.“

Titul svobodný pán náležel obvykle šlechtickým synům, kteří objížděli turnaje, aby si vydobyli ostruhy - určitě snadnější soupeř než nějaký ostřílený harcovník. Mladík v nablýskané zbroji na nízkém hnědákovi opravdu nevypadal nebezpečně, a tak uklidněný Mark počkal na znamení praporem a pak pobídl vraníka.

Ten dychtivě vyrazil, snad až příliš rychle, Mark stěží stačil sklopit vztyčené kopí a namířit ho někam na střed protivníkovy těla. Oris Talby si chytře vybral Markovo nekryté rameno - jako mnozí si i on všiml, že nezvyklá lehká zbroj rytíře z Hvozdu ponechává některá místa nechráněná. Silovým polem by hrot sice nepronikl, ale zase by to zavadalo podnět ke zvědavým dohadům, a tak Mark těsně před střetem pozvedl štít připevněný koženými poutky k předloktí levačky.

Prásk! Náraz byl daleko silnější, než očekával, a třebaže ho zachytil štítem, málem ho vyhodil ze sedla. Dřevce Orise Talbyho se zlomil jako tříška, zatímco Markův soupeřovo tělo zcela minul - Mark se příliš soustředil na obranu a nestačil zareagovat na mladíkův úhybný manévř. Takhle to nepůjde, říkal si, zatímco na konci zápasíště otáčel koně a čekal, až Talby vymění zlomené turnajové kopí za jiné. V druhém kole se vůbec nesnažil vraníka zadržovat, jen se trochu předklonil, sevřel pevně dřevce a cele se soustředil na vedení úderu.

Talby ho teď možná podcenil a znovu se pokusil ráně uhnout. Jenomže Mark s tím počítal, stočil kopí těsně podél soupeřova štítu a zasáhl ho plnou silou do podpaždí. Úder mladého šlechtice doslova vytrhl ze sedla a zvedl do výšky, odkud se s rachotem zřítíl na zem. Jeho dřevce jen neškodně udeřil do Markovy přílby, téměř to necítil.

„Húúú,“ ozvaly se uznale ochozy.

Okamžitě zastavil Knox a seskočil z něho s rukou na jílci meče. Otřesený Oris Talby se pokoušel zvednout, ale zvládl jen poklek, a když k němu Mark přikročil, naznačil gestem, že se vzdává.

Mark Stone byl sám se sebou spokojený. Napřáhl ruku, aby pomohl poraženému vstát, a tohle, na turnajovém klání nepříliš často vídané gesto, ocenili obyčejní diváci spokojeným bušením na dřevěné pažení. Talby ruku přijal a Mark ho předal do péče jeho panošů.

„Úžasné!“ vyhrkl nadšeně Derek Plant, sotvaže Mark dorazil na stanoviště pod stromem.

„Trochu amatérské, řekl bych,“ zubil se naopak Ray. „Asi ti chybí trénink, Marku.“

„Co kdyby sis to zkusil sám, chytráku?“ Seskočil z koně a sundal si přílbu.

„Pro můj vkus příliš primitivní,“ ohrnul android velice lidsky nos.

Společně pak sledovali další vyřazovací souboje, které měly většinou jednoznačný průběh, a odhadovali nejnebezpečnější protivníky. Impozantně působili zejména rytíř Rowan z Kamenné hory, obrovitý hromotluk, který seděl v sedle jako přibitý a žádný úder jím neotřásl, svižný a obratný drug Sando, jehož barvou byla blankytná modř a který byl nejmladším z dvanácti drugů tvořících osobní družinu krále Stigura II. A samozřejmě Rytíř beze jména. V prvním utkání zvítězil tak lehce, jako by proti němu nestál turnajový bojovník, nýbrž polní květina.

V druhém kole srazil Mark Stone z koně mana Elise, venkovského šlechtice, jehož potlučená zbroj svědčila o chudých poměrech a častých pokusech přivydělat si tímhle způsobem. Elis bojoval se značnou dávkou zuřivosti, oba zlomili své dřevce a Mark zjistil, že ani jeho speciální brnění a ochranný pás ho neuchrání před nějakou tou modřinou nebo naraženými žebry. Došlo na meče, ale v tomhle způsobu boje se Mark cítil daleko jistější, a tak se jen snažil svého soupeře příliš nezranit. Rozštípal jeho štít na kusy a nakonec se mu podařilo vyrazit Elisovi zbraň z ruky a tomu nezbyvalo než uznat svou porážku. Ovace přihlížejících byly tentokrát znatelně silnější.

„Zdá se, že stoupáš v kurzu, Marku,“ pochvaloval si Ray.

„Víš, že to docela bolí?“

„Jistě,“ kývl Ray, „a bude to čím dál těžší.“

„Až to skončí,“ ozval se Derek, „budeme se moci vrátit domů?“

„Obávám se, že naše účast na jednom venkovském turnaji by sotva byla dostatečným podkladem pro závěrečnou zprávu o Tanakisu,“ vysvětloval mu Ray. „Měli bychom navštívit i ostatní království.“

„I když,“ skočil mu do řeči Mark, kterému se Dereka nečekaně zželelo, „zatím to vypadá na naprosto standardní vývojovou etapu bez jakýchkoliv problémů. Když je necháme nějaké dva tisíce let být, pak možná nastane čas k jednání o přístupu.“

„Možná!“ zdůraznil Ray. Měl pravdu, i při nenápadných korekčních zásazích SDPP se často stávalo, že primitivní civilizace stagnovaly či dokonce degenerovaly, vymřely v nesmyslných válkách anebo se staly obětí nekontrolovaného technologického rozvoje.

Slunce Tanakisu už začalo sestupovat z nadhlavníku a turnaj pokračoval. Bylo vedro a nálada diváků podporovaná krašem se blížila k bodu varu. Na hlavní tribuně se míhaly jednoduché vějíře ze sušených frapových listů - když Mark zvítězil potěti a projížděl kolem, přilétl odtud bílý šátek provlečený stříbrným prstenem. Knox se polekal a trochu odskočil, takže si Mark nestačil všimnout, kdo mu tenhle projev přízně poslal - manželka i dcera hraběte Haralda, k nimž vyslal pohled, se obě stejně vlídně usmívaly, dívka možná o něco víc. Uklonil se na znamení díků, obratně sebral šátek ze země hrotem svého meče, a jak to odkoukal od jiných takhle poctěných rytířů, ovázal si ho kolem paže. Ray to neopomněl komentovat.

„Zdá se, že kromě dřevců lámeš i srdce,“ šklebil se.

„Co naděleš,“ pokrčil vesele rameny Mark. „Nemůžu za to, že jsem neodolatelný.“

Poradce se ovšem tvářil mírně pohoršeně a tak raději změnil téma.

„Teď už půjde do tuhého, co?“

V turnaji totiž už zůstali jen čtyři neporažení. Mark, a jak předpokládali, Rowan z Kamenné hory, drug Sando a Rytíř beze jména.

„Semifinále!“ použil Ray sportovní terminologii. „Koho by sis přál, Marku?“

„To je jedno,“ odpověděl Mark lehce, třebaže největší obavy měl z Rowana. „Mám docela pífku na toho černého, vyhrává strašně snadno. Až podezřeje snadno.“

Rytíř beze jména skutečně neměl na svém černém brnění jediný šrám a ve třech dosavadních utkáních zatím vůbec nemusel použít meč. A také ani jednou neodklopil hledi své přilby, takže stále zůstávalo záhadou, jakou tvář Rytíř beze jména skrývá. Ale když herold oznámil, že proti němu vyjede Rowan z Kamenné hory, který naopak přilbu vždy odkládal, aby si ochladil brunátný obličej, Markovi se ulevilo.

„Řekl bych, že teď narazila kosa na kámen,“ podotkl. „Nevsadil bych na bezejmenného ani pětník.“

„Pětníky tu nemají,“ suše poznamenal Ray. „A aby ses nespletl.“

„Copak?“

„Nic. Jen takové tušení.“

Derek, který je poslouchal, trochu nadskočil. Mohli mít androidi tušení?

Ale tenhle problém odložil, protože soupeři už za zvuků trub, vjeli na kolbiště. Proti štíhlému a nevysokému Rytíři beze jména působil Rowan opravdu jako hora kamene a zdálo se, že v souboji nemůže mít černý žádnou šanci. Silové pole jako Marka ho určitě nechránilo, ale třeba je za jeho neporazitelností nějaké kouzlo. Ten ptačí lapka si to v Markově případě taky myslel a všelijakými kouzelníky se Tanakis musel určitě jen hemžit. A jak se s Rayem na minulých misích několikrát přesvědčili, jejich schopnosti se nedaly odbýt jen mávnutím ruky.

Vzduchem se mihl praporec a celé prostranství ztichlo. Soupeři vyrazili, kopyta koní rozechvěla zem, dřevce se sklonily. Mark i oba panoši natáhli krky a zatajili dech. Jezdci se řtili proti sobě.

Třesk! Při prudké čelní srážce se kopí obou rytířů změnila v hromadu třísek. Rowan jako předtím spoléhal na svou sílu a vedl svůj úder přímo do středu soupeřova štítu, v němž se rázem objevila podélná prasklina - přesto měl Mark pocit, že Rowan na razanci šetřil. Černý rytíř se pod tou ranou zaklonil v sedle a Mark viděl, jak se jeho nohy napínají v třmenech, aby absorbovaly náraz. Jeho dřevec sklouzl po Rowanově štítu a zasáhl ho pod žebra. Musela to být pěkná šlupka, ale kamennou horou to ani nepohnulo.

„Tři ku jedné na Rowana,“ zamumlal Mark, když si soupeři na opačných stranách kolbiště brali nové dřevce a vyměňovali štíty.

„Beru,“ řekl Ray.

„Pět ku jedné,“ nechal se strhnout Derek. V kanceláři se mu asi podobné zážitky příliš nenabízely.

Druhé kolo. Když se k sobě protivníci v plném trysku blížili, všiml si Mark s údivem, že černý rytíř zvedl svůj dřevec hodně vysoko a zřejmě se bude snažit zasáhnout Rowana přímo do hlavy. Bylo to riskantní, protože tím současně hodně otevíral svou obranu - Mark sám by velice váhal udělat něco podobného. Rowanovi by stačilo jen trochu uhnout a pak zasadit soupeři úder do nekrytého boku, který by nepochybně rozhodl.

Jenomže rytíř z Kamenné hory to neudělal. Nebo to nestihl udělat? Předpokládal, že jeho rána zasáhne protivníka dřív a tomu se nepodaří svůj úmysl dokončit? Příliš si věřil?

Těžko říct, ale faktem zůstalo, že zatímco Rowanův dřevec znovu narazil do štítu silou, která černého rytíře nadzvedla v sedle a vytrhla mu pravou nohu z třmene, jeho vlastní turnajová zbraň pokračovala v zamýšlené dráze, až se potkala s Rowanovou přilbou.

Mark slyšel, jak Derek vedle něho vyjekl. Ani se nedivil, byla to smrtící rána a rytíř z Kamenné hory se po ní také poroučel k zemi. Zůstal ležet bez hnutí a jeho panoši už vyběhli s nosítky. Jestli hrot pronikl plechem - a to se dalo předpokládat - musel být Rowan mrtvý.

Rytíř beze jména balancoval na hřbetě koně a chvíli to vypadalo, že spadne, ale pak se mu podařilo vsunout nohu do třmenu a vyhoupl se zpátky do sedla. Ledabyly pozdravil hraběte a odjel, provázen nesouhlasným brčením publika, které, jak se zdálo, spíše přálo Rowanovi. Mark měl také chuť vstřčit si prsty do pusy a na protest zahvízdat.

„Zjistěte, jak na tom Rowan je,“ řekl pochmurně svým panošům.

„Ale,“ namítl Derek, „teď budeš bojovat ty!“

„On to zvládne,“ vzal ho Ray za paži. „Že, Marku? Taky sis všiml, že Sando preferuje úder pod spodní okraj štítu?“

Mark na přátelské upozornění starostlivého Raye jen kývl. Všiml si.

A tak když herold ohlásil jejich jména a vzápětí se proti sobě rozjeli, dával si na to pozor. První kolo bylo jen zahřívací,

oba zachytili úder protivníka štítem a nevyvedlo je to z rovnováhy, ani dřevce nezlomili. Otočili koně a opakovali nájezd - tentokrát měli oba stejný nápad pokusit se o zásah do horní části hrudi nebo ramene a oběma se vydařil. Drug Sando se dokonce střelil do mezery mezi Markovým hradním pancířem a pažními chrániči, silové pole se elasticky prohnulo a ochránilo ho, ale přesto to zatraceně bolelo, rameno měl v jednom ohni. Ovšem i Sando byl po Markově úderu otřesený.

Mark vyměnil naštipnuté kopí a uvažoval. Král si do své družiny určitě vybíral jen ty nejlepší a Sando to potvrzoval. Ted' si bude muset dávat pozor na zraněné rameno... nejlepší bude to zkrátit, umínit si.

A tak když se znovu střetli uprostřed kolbiště, Mark v podstatě rezignoval na útok a soustředil se jen na drugův dřevce, bleskurychle uhnul ráně mřící na spodek, a když ucítil, jak se hrot neškodně svezl po pancíři, elegantně se skutálek z koně. Už měl toho otloukání dost a svému šermířskému umění věřil.

Obecenstvo vydechlo překvapením a i Sando se divil, že to šlo tak snadno. Přicválal k Markovi, který už byl na nohou a držel v ruce meč, a zvedl hledí své blankytné přilby.

Modré oči zkoumavě hleděly na Marka, který mu nechtěl zůstat nic dlužný, a tak sňal svou helmici a zkoumavý pohled mu vrátil.

„Neznám tě, rytíři z Hvozdu,“ ozval se čistý, příjemný hlas, „ale bojoval jsi statečně. Nebude to žádná potupa, když se mi vzdáš.“

„Ani já tě neznám, pane,“ řekl Mark zdvořile, „ale můžu ti učinit stejnou nabídku.“

Drug Sando se zasmál, seskočil z koně, plácl ho do hýždě, a když odběhl, sňal i on svou přilbu a položil ji do trávy.

„Hrdá slova, rytíři,“ řekl lehce a tasil. „Ať tedy rozhodnou meče. Ale přísahám, že ti nezamýšlím ublížit.“

Mark Stone se díval do jeho hladké líbezné tváře rámované zlatohnědými kučery - to je tedy opravdový playboy, pomyslel si. Že i jiní byli podobného názoru, dokazovaly hned tři barevné šátky, které měl Sando uvázané kolem paže. Byl Markovi sympatický, i s tou trochou nafoukanosti pro urozeného mladíka přirozenou.

„Ani já tobě, pane,“ odpovídal. „Ale jinak nemusíš brát žádné ohledy.“

Sando se znovu zasmál, pak ukročil nazpět a pozdravil svého soka. Mark ho napodobil.

Odněkud zaznělo bručení - někomu se zřejmě nelíbilo, že ti dva místo boje nezávazně konverzují.

Začali opatrně. Kroužili kolem sebe a zkusmé útoky měly za cíl jen odhalit možné slabiny v soupeřově krytu. Drug Sando ztratil trpělivost první a předvedl docela pěknou kvartu kombinovanou s půlobrátkou, Mark ji odrazil sérií vnějších krytů začínající sekundou a končící nízkou sextou a na oplátku zkusil v boji corps a corps tercii a pak kvintu, po níž zamýšlel svého soka odhodit a vyvést z rovnováhy. Bezúspěšně. Těžký meč ubíral Markovým šermířským fintám na elegantnosti a hlavně na překvapivosti, kdežto Sando byl na něj zvyklý, a tak jeho výpady byly přímočařejší a razantnější. Mark se jim uhýbal, nebo je odrážel štítem, nechtěl, aby si jeho protivník všiml silového pole a lámal si s tím hlavu.

Pořád to bylo nerozhodné. Každý úder vyvolával vlny nadšení v krasem rozjařeném publiku za pažením, ale souboj zdvihl ze sedadel i diváky na hlavní tribuně. Mark už také trochu cítil únavu, a proto se rozhodl vykašlat se na parádičky a při následujícím výpadu použil hrubou sílu - změnil v poslední chvíli dráhu svého meče a namířil drtivý úder na soupeřovu hrud'. Sando stihl nastavit štít, ale Markova rána ho rozštípla v půli, ocel pokračovala dál, narazila na hruďní pancíř a promáčkla ho. Drug se zapotácel, dvěma rychlými úkroky se pokusil zachovat rovnováhu, ale zakopl o dŕn a nakonec padl na záda. Jeho zbraň mu přitom vylétla z ruky, Mark nelenil, přiskočil a přiložil hrot meče na protivníkovu hrdlo.

Potlesk a ovace přítomných dosvědčovaly, že sympatie se snadno a rychle přesunuly od krasavce v blankytné zbroji k neznámému rytíři z Hvozdu. Tak to chodí.

Drug Sando vleže rozpažil a naznačil tak, že se vzdává. Mark oddálil meč a pomohl mu na nohy.

„Dobrý boj, pane,“ řekl s uznáním a ještě trochu lapaje po dechu Sando, když si sejmul přilbu. „Překvapil jsi mě.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho zbytečně Mark, samozřejmě polichocený.

„Ano, ale...“ Zdá se, že drug trochu váhá.

„Ale?“

„Nic. Sam jistě víš, pane.“

Mark nevěděl, ale vyptávat se už nemohl, protože příběhli Sandovi panoši a také Derek.

„Už jsem se trochu obával,“ šeptl Markovi s nečekanou vřelostí.

„O svoje peníze?“ usadil ho Mark. „Možná bych se proti Rytíři beze jména neměl tolik snažit, co říkáš?“

„To ne, pane... Marku. Přeji si, abys vyhrál,“ odušil Derek s rozzářenými očima.

„No, jsem moc zvědavý, co o tom bude říkat tvá hodnotící zpráva,“ popíchl ho ještě Mark a poradce rázem zkontl.

„Je to v zájmu naší... vaší mise,“ zamumlal jen nepřesvědčivě. Když dojeli pod strom, čekal už na ně Ray. Pomohl Markovi z brnění a nabídl mu pohár studené vody a pár výživných vitaminových tablet.

„Rytíř Rowan z Kamenné hory,“ řekl pak, „je na tom překvapivě dobře. Otřes mozku, zlomená sanice a jedno nebo dvě žebra, pokud mohu soudit. Zvláštní.“

„Proč?“

„Ta rána do hlavy ho normálně měla zabít. Jako by černý rytíř neměl na dřevci kovový hrot, nebo... nevím.“

„Nevíš?“ divil se Mark.

„Nepodařilo se mi dostat se až k němu, velmi pečlivě ho střeží. Moc se mi to nelíbí, Marku. Možná bys v souboji s ním...“

„Chceš, abych prohrál?“ vykulil Mark oči.

„V žádném případě!“ protestoval Derek, ale android si ho nevšímal.

„Nechám to na tobě, ale je v tom něco divného. V každém případě si dávej pozor.“

„Nějaké čáry? Kouzla? Trik?“

„Nevím, a to mě právě znepokojuje.“

„Uvidíme,“ uzavřel to Mark.

„To se ví,“ kývl spokojeně Derek a šel připravit dřevce pro finálové klání.

„Pan Plant se nám nějak rozdováděl,“ uchechtl se Mark. „Nevypadá zrovna jako nezávislý a nestranný pozorovatel.“

„Já bych se předčasně neradoval,“ podotkl suše Ray.

Herold ohlásil závěrečný souboj Rytíře Marka z Hvozdu a Rytíře beze jména. Napětí dosáhlo vrcholu.

5.

Když zazněla jejich jména, Mark si všiml, že přízeň obyčejných lidí je znovu zjevně na jeho straně, kdežto páni a dámy na hlavní tribuně evidentně podporovali jeho protivníka, ale neměl čas nad tím příliš přemýšlet. Přesto to trochu pozlobilo jeho ješitnost - neměl náhodou na levé paži šátek některé z těch urozených dam? Čern bezejmenného rytíře nenarušovalo nic a kromě toho nikdo dosud nespasil jeho obličej. Neměl jméno, neměl tvář a vítězil snadno, jako by to byl nějaký opancéřovaný duch. Mark pustil z hlavy Rayova neurčitá varování a plně se soustředil na závěrečný boj. Vyjeli.

Jak se k sobě blížili, Mark s úžasem pozoroval, že černý rytíř se znovu chystá použít stejnou taktiku, již vyřadil Rowana. Jeho dřevce opět mířil vysoko, na Markovu hlavu, štít neposkytoval tělu dostatečnou ochranu - to přece nemůže myslet vážně! To mu nemůže vyjít!

Zpod kopyt koní odlétávaly spršky hlíny.

Mark vyvedený z míry se ani nepokusil usměrnit své kopí a jen se v okamžiku střetu trochu vyklonil ze sedla nalevo tak, aby ho Rytíř beze jména minul. To se povedlo. Jenomže jeho vlastní dřevce, pevně zasazený v držáku sedla, jen maličko škrtl o soupeřův štít, pokračoval ve své cestě, prorazil brnění a pak se zlomil. Černý rytíř vyletěl do vzduchu jak hadrová loutka a tvrdě dopadl do zdusané trávy. Když Mark zastavil koně a otočil se, viděl, jak jeho protivník bezmocně leží na zemi, z hrudi mu trčí přelomené kopí a jeho dřevo už barví tryskající krev.

Panebože, já ho snad zabil! prolétlo mu hlavou. Chtěl se k němu rozjet, ale ležící tělo už obklopili panoši, sluhové a felčáři, někdo přiběhl s primitivními dřevěnými nosítky vystlanými travou.

A celé prostranství ovládlo nevěřicně užaslé ticho. Lidé za pažením zírali s vytřeštěnými očima a mnozí drželi ruku na ústech, jako by chtěli zadržet překvapený výkřik. Hrabě Harald stál a byl bledý jako smrt, jeho dámy se zvedly a kvapně odcházely, tribunu opouštěli i další šlechtici. Nic nechápající Mark pobídl Knoxe tím směrem, aby se dopídl nějakého vysvětlení. To probudilo herolda.

„V dnešním klání vítězí rytíř Mark z Hvozdu,“ prohlásil příškrčeným, ponurým hlasem, jako by oznamoval úmrtí vlastní matky.

Mark dojel před tribunu a sesedl. Hrabě Harald se na něho díval vážným pohledem plným obav, ale pak jen pokynul a obrátil se k odchodu. Někdo mu podal trofej a Mark ji zmateně přijal - žádný potlesk, žádné ovace, žádné šátky, nic. Co se k sakru děje?

Zápasíště se bleskurychle vyliďňovalo, už ne za ticha, nýbrž v přívalu vzrušeného mmlání a hučení. Mark zamířil ke stromu a cestou alespoň uznale poplácal po šiji Knoxe. Vedl sis dobře, hochu, říkal mu v duchu, a mám dojem, že já taky. Tak v čem je zakopaný pes? Ray to bude vědět.

Ale android ani Derek na něho nečekali. Místo nich stál ve stínu drug Sando, už oblečený v přiléhavém sametovém oděvu a lehkém modrém plášti sepnutém stříbrnou sponou. Jeho ruce si nervózně pohrávaly s plstěným kloboukem se širokou krempou a perem.

Mark na něho zvědavě pohlédl, ale neřekl nic, jen přivázal koně a pak začal pomalu svlékat brnění. Ačkoliv pocházelo ze speciálních výstrojních fondů Služby, pár škrábanců a proláklín na něm bylo.

„Blahopřeji ti k vítězství, pane,“ ozval se nakonec Sando smutně.

„Hele,“ teď už to nevydržel Mark, „o co tu vlastně jde?“

Drug Sando zíral, jako by chtěl zjistit, jestli si z něho nedělá legraci.

„Ty nevíš?“ vydechl pak užasle.

„To teda ne.“

Sando potřásl nevěřicně hlavou.

„Rytíř beze jména nebyl ještě nikdy poražen. Aniž bych jakkoliv pochyboval o jeho udatnosti, statečnosti a obratnosti, musím říct, že jeho pravé jméno je Eldar a je jediným synem krále Stigura II.“

Ohromený Mark otevřel ústa a zapomněl je zavřít.

„Bouřlivé mládí, však to znáš,“ usmál se hořce Sando.

„Účastní se turnajů proti vůli svého otce a pochopitelně inkognito. Jenže každý ví, kdo je Rytíř beze jména.“

„A raději pro jistotu podlehne,“ doplnil trpce Mark.

Drug jen pokrčil rameny.

„Tys to nevěděl, pane?“

Bylo na něm vidět, že mu tahle možnost připadá hodně nepravděpodobná a snad i podezřelá, a tak Mark musel narychlo slepit nějakou historku.

„Ne, opravdu ne!“ řekl přesvědčivě. „Žil jsem až donedávna na hradě svého otce daleko odsud, kam zprávy z království pronikají jen pomalu. Teprve po jeho smrti jsem se vydal na cesty a tohle byl můj první turnaj.“

„To bych nikdy nevěřil.“

„Měl jsem dobré učitele,“ navrhl Mark chabou výmluvu.

„A na panství hraběte Haralda jsme dorazili těsně před turnajem.“

Tak jako tak mu bylo jasné, že je v pěkném průšvih.

Drug Sando ho upřeně pozoroval, jako by zvažoval, jestli mu může věřit. Ještě se nerozhodl.

„Každopádně mohu dosvědčit, žeš bojoval čestně a poctivě,“ pokrčil rameny. „Ale jestli Eldar zemře... Stigur je spravedlivý, ovšem má jen jednoho syna. Pak bych nedal za tvou hlavu ani čtvrták - za svoji také ne. Jezdím po turnajích, abych na něho nenápadně dával pozor.“

„To je mi líto,“ zamumlal Mark. Sando byl příjemný chlapík a Mark ho obdivoval, s jakou noblesou se v komplikované situaci chová.

Zahlédl, jak se k nim blíží Ray, a okamžitě zachytil jeho telepatický vzkaz.

„Je to špatné, Marku. Eldar má protržené plíce a krvácí do dutiny hrudní. Místní ranhojiči si s takovým poraněním určitě neporadí.“

„A co ty?“

„Mohl bych ho na chvíli udržet při životě, ale nedostanu se k němu. Bez lékařského vybavení modulu nemáme šanci.“

Museli svou bezeslovnou komunikaci přerušit, protože odněkud se vynořil Derek Plant s naditým měšcem v ruce. Doslova křepčil nadšením a Mark by ho nejradši praštil. Aspoň že před drugem Sando se vzpamatoval a napodobil Rayovu zdvořilou úklonu.

Mark, s nejasným pocitem viny, horečnatě přemýšlel. Něco museli udělat, rozhodně by nikomu neprospělo, kdyby princ Eldar zemřel - ani Komisi pro nevměšování by se to docela určitě nelíbilo.

„Pane!“ ozval se Ray a ukazoval ke hradu. Tryskem se z něho vyřítíl jezdec a mířil k nim. Zarazil těsně před Markem a vychrlil ze sebe:

„Hrabě Harald si s tebou přeje mluvit, rytíři. I s tebou, pane,“ obrátil se k Sandovi.

„Dobrá,“ kývl Mark. „Pojďte se mnou,“ vybídl své panoše. Ať pro něho Harald chystá cokoli, chtěl mít Raye po ruce a Dereka pod dohledem. A Sando se třeba taky bude hodit.

Hrabě nervózně přecházel po prostorné sině s dřevěným obložením zdobeným ručně malovanými erby a turnajovými zbraněmi. Byl tu sám, ale chodbu před dveřmi zaplnili po zuby ozbrojení strážci a jen rozhodná přímluva druga Sanda umožnila, že Ray s Derekem nemuseli zůstat venku.

Mark došel do středu síně a mlčky sklonil hlavu. V Haraldově tváři se mísil hněv a obavy, ale když promluvil, zdvořilost nezanedbal.

„Mrzí mě, že se setkáváme za těchto okolností, Marku z Hvozdu. Daleko raději bych si s tak udatným rytířem připil na slavnostní hostině po turnaji. Ale žádná nebude - princ Eldar umírá.“

„Neměl jsem v úmyslu...“ hlesl Mark, ale hrabě ho přerušil roztrpčeným gestem.

„Nikdo nepochybuje o tom, že to byl čestný boj. Nicméně král bude soudit - mne, tebe i ostatní. Nezbyvá mi nic jiného než tě požádat, abys do jeho rozhodnutí zůstal mým... vězněm.“

Mark docela ocenil jeho přímou řeč, líbilo se mu, že neřekl „hostem“. Ale o konverzační jemnosti v tomhle případě nešlo.

Než stačil odpovědět, vystoupil zpoza jeho zad Derek a zablekotal:

„Myslím, že bych to mohl vysvětlit, pane. Jsme tu cizí a přiletěli jsme...“

Mark ho praštil. S chutí.

Když se Derek sesul k zemi, řekl rychle:

„Promiň drzost mého panoše, pane. Je to můj mladší bratr a jedná velmi ukvapeně, je ještě mladý a nezkušený.“

„Bratr,“ rozkašlal se Ray.

Hrabě nechápavě zíral, ale naštěstí měl jiné starosti než zabývat se podivnými vztahy v této trojici.

„Spoléhám na tebe, drugu,“ obrátil se k Sandovi, „že králi pravdivě vyličíš události, k nimž dnes došlo.“

Sando sklonil hlavu na znamení souhlasu.

„Hrabě, když dovolíš, měl bych návrh, který by mohl všechno vyřešit,“ ozval se Mark. „Na Hvozdu žije starý ranhojič, který pečoval o mého otce až do jeho smrti v osmdesáti letech. Vládne zázračnou mocí a jsem si jist, že by si se zraněním prince Eldara poradil.“

„Ranhojič Modul? Na to ti nenaletí.“

„Nech toho, Rayi! Je to jediná možnost.“

„Tomu nevěřím! Odvezeš si prince a už ho nikdo neuvidí! Jeho tělo někde zakopeš a králův hněv se sveze na mou hlavu!“ rozkřikl se Harald a udeřil pěstí do opěradla křesla.

„Nemám žádnou záruku!“

„Jen mé slovo, pane. Princ se uzdraví.“

„Slovo rytíře, kterého nikdo nezná a nikdo nikdy neviděl? Trochu málo!“

Harald se vztekal, ale byl opravdu v těžké situaci a Mark ho chápal. Vypadalo to, že dnešní noc stráví v nějaké ne moc útulné cele. A možná i pár dalších.

Kupodivu mu na pomoc přispěchal drug Sando.

„Mám za to, že úmysl rytíře Marka jsou upřímné a čestné, pane,“ pronesl uctivě. „Možná bys měl svolit.“

Mark na něho vrhl vděčný pohled. Tohle nečekal a Sando strašně riskoval, když se rozhodl mu důvěřovat.

Harald váhal.

„Přijmeš ozbrojený doprovod?“

„Ne,“ řekl Mark. „Budeme cestovat rychle a na princův život bude dohlížet jen panoš Ray, který byl nějaký čas ranhojičovým učněm.“

„Na to nemohu přistoupit,“ řekl rezignovaně hrabě Harald a klesl do křesla. „Pochop - co řeknu králi?“

Bude to zhruba stejné, když mu ukážeš mrtvé tělo jeho syna, pomyslel si Mark, ale nahlas neřekl nic. Vypadalo to na pat.

„Nabídní mu Dereka!“

„Cože?“

„Nech tu Dereka, Marku!“

Konečně mu to došlo.

„Nabízím ti rukojmí, pane,“ řekl naléhavě Mark. „Můj mladší bratr Derek tu zůstane, dokud se nevrátím se zdravým princem. Je to budoucí rytíř z Hvozdu a jeho život bude ve tvých rukách. A pokud neuspěju, vrátím se a vyměním ho za svůj, na to ti přísahám!“

Harald se zamyslel.

„Budiž,“ řekl nakonec nejistě. „Ale byl bych radši, kdybys uspěl. I kvůli sobě!“

Mark s Rayem se už dál nezdržovali. Měli málo času, pokud chtěli zachránit Eldarův život, a kromě toho, Derek Plant se začal probírat.

„Ten bude koukat,“ zaznamenal Mark Rayovu škodolibou poznámku.

„Koukat může. Hlavně aby moc nemluvil.“

Z města vyjeli už za soumraku. Ray řídil dvouspřeží táhnoucí káru, na níž ležel zraněný Eldar - zatím mu moc ulevit nemohl a chuchvalce krvavé pěny, které se zjevovaly na princových rtech při každém vydechnutí, dokazovaly, že jeho stav je opravdu vážný. Autorita druga Sanda naštěstí zabránila snaze princových panošů doprovázet svého pána a prostí občané si jich příliš nevšíмали, vždyť kras stále proudil. K lesu dojeli za tmy a jejich jedinou starostí bylo najít vhodné místo, kde by mohl přistát modul.

Netrápili se obavami z prozrazení, a sotvaže objevili vhodnou mýtinu, přivolali ho a pomocí základního lékařského vybavení stabilizovali princovy životní funkce. Ale nezbytnou operaci mohli provést jen na lodi, a tak odstartovali, spojili se s Neptunem II a ve zdravotnickém boxu Ray naprogramoval přístroje pro potřebné úkony. Špičkové vybavení lodi si se zraněním prince Eldara poradilo snadno a dodalo jeho tělu potřebné autoregenerační stimulanty, které urychlí jeho uzdravování.

„Bylo to o vlasek, Marku,“ oddechl si android, když prince odpojili od přístrojů.

Mark se díval na bledý obličej tak osmnáctiletého chlapce s úzkými rty, vzdáleně připomínajícího podobu krále Stigura II. ze stříbrných mincí, a neubránil se výčtkám.

„Já vím,“ řekl, „měl jsem dbát na tvoje varování.“

„Ne, já jsem měl získat přesnější informace,“ namítal Ray. „Všichni přece věděli, kdo je Rytíř beze jména. Moje chyba.“

„Nechme toho. Co teď?“

„Bude potřebovat pár dnů, než se postaví na nohy,“ přemítal Ray. „Nejlíp by mu bylo tady, ale to si nemůžeme dovolit, musíme se vrátit na Tanakis a pokračovat v misi.“

„Se zraněným princem na krku. Je to ještě horší, než když nám na něm visel Derek.“

„Ten asi taky pěkně zuří,“ zašklebil se Ray.

„Potřebujeme nějakou základnu,“ uvažoval Mark. „Škoda že Hvozd, můj rodný hrad, opravdu neexistuje.“

„Něco najdeme.“

Přemístili tedy Eldara do modulu a znovu přistáli uprostřed Černého lesa, blízko jakési rozvaliny, kterou při přeletu objevili na monitorech. Stihli to těsně před svítáním.

„Mám toho za celý den a noc plné zuby,“ řekl Mark unaveně, když modul zmizel. „Bolí mě celé tělo, jak do mě ti mizerové tloukli, a taky bych něco snědl a pak se pořádně vyspal.“

„Zkusím najít nějaké přístřeší. Pro prince by taky bylo lepší mít střechu nad hlavou,“ navrhl Ray a vzápětí se ponořil do houštin.

Mark se posadil do trávy vedle spícího prince a dobrých dvacet minut se soustředil jen na to, aby mu neklesla víčka. Byl to nejobtížnější úkol za celou dobu, kterou zatím strávili na Tanakisu.

Když už se mu zdálo, že to nevydrží, zaslechl praskání v podrostu, a než se stačil podívat, že se Ray pohybuje tak hlučně, vynořil se z něj android provázený Kallidem Trevorem. Vůdce zbojníků s peřím ve vlasech se vesele křenil.

„Vypadá to, že se setkáváme dřív, než jsi myslel, pane. Možná je to osud.“

Mark se podíval na Raye, který jen pokrčil rameny.

„Přístřeší by bylo - jen je jaksi obsazené.“

Trevor pokročil k ležícímu princovi a Mark okamžitě vyskočil na nohy, ale lapka naznačil gestem, že jeho úmysly nejsou nepřátelské. Sklonil se nad Eldarem a chvíli si ho prohlížel.

„Mladý král,“ řekl pak. „Opravdu se ti podařilo ho zachránit, pane. Kdybych se nesetkal s tvými kouzly už předtím, nevěřil bych tomu.“ Na Markův nechápavý pohled dodal: „Zprávy se šíří rychle, rytíři. A kromě toho - někteří z nás na včerejším turnaji byli a všechno viděli. Dokonce jsme na tobě pár stříbrňáků vydělali,“ bavit se Trevor.

„Kallis,“ přerušil ho Ray, „souhlasil, že můžeme nějaký čas užívat jeho pohostinství.“

„Pokud vám nebude vadit, že je poněkud skrovné.“

Markovi se veselý loupežník zamlouval, ale především se bez výhrady spoléhal na Rayův úsudek.

„Dobrá,“ kývl.

Kallis vyrazil z hrdla ostrý ptačí křik a z houštin se vynořili jeho muži, bez dlouhých řečí popadli prince a odnášeli ho pryč. Mark s Rayem je následovali. Po pár minutách chůze dorazili ke zbořenině malého loveckého hrádka, jehož přízemní síň si „svobodní muži“ upravili k obývání - díry ve stropě překryli listnatými větvemi a ke stěnám navršili otepi slámy a suché trávy. Uprostřed hořel oheň, nad nímž se na rožni otáčelo nějaké jelenovité zvíře. Markovi se okamžitě začaly sbíhat sliny. Ale ještě to chvíli trvalo, než se mohl zakousnout do šťavnaté pečinky - mezitím se seznámil se všemi dvanácti druhy Kallise Trevora, z nichž někteří ještě na sobě nesli stopy nedávné vzájemné šarvátky, ale přesto se netvářili nepřívětivě. Ray uložil Eldara a nehnul se od něho.

Mark spal tvrdě, a když se probudil, slunce Tanakisu už stálo vysoko na obloze. Kallisovi muži, až na dva postarší vousáče, byli pryč, ale Markovy první myšlenky patřily princovi.

„Je v pořádku,“ uklidňoval ho Ray, „žádná horečka. Dokonce se na chvíli probral, ale pokládal jsem za vhodnější, aby ještě spal. Zítra už by mohl pomalu vstát.“

„Fajn,“ řekl Mark. „A co podnikneme my?“

„Přemýšlel jsem o tom,“ odpověděl Ray a podal svému příteli chlebovou placku plněnou dušeným masem. „Zřejmě by nebylo rozumné ponechat prince jen v péči Kallise Trevora, třebaže se chová přátelsky. A tak se asi budeme muset na čas rozdělit, Marku.“

„Je mi jasné, kdo tu zůstane,“ zabručel Mark, ale třebaže mu to nebylo po chuti, musel uznat, že všechny výhody jsou na Rayově straně. Android totiž mohl díky zabudovaným antigravům létat a přesunovat se tak (hlavně v noci) daleko rychleji než on. A samozřejmě získat tak maximum informací z ostatních částí Tanakisu, nezbytných pro jejich závěrečnou zprávu.

„Kolik času potřebuješ?“

„Tři čtyři dny,“ odhadoval Ray. „Vydržíš to beze mne?“ dodal potutelně.

„V nejhorším případě zemřu steskem,“ zažertoval trochu kysele Mark.

„To bych nerad,“ odpověděl ve stejném duchu Ray. „Radši sebou hodím. Mezitím můžeš vysvětlit mladému Rytíři beze jména, proč jsi ho bez ohledu na jeho majetát propíchl.“

„To udělám, jen se neboj. Až se vrátíš, budou z nás nejlepší kamarádi.“

„To bych opravdu rád viděl,“ skončil Ray - a nedalo se poznat, jestli to myslí vážně, nebo jen vtipkuje. Pak se bez dlouhých okolků vytratil. Na svých misích se takové situace ocitli mnohokrát, ale Markovi vždycky chvíli trvalo, než se přestal cítit nesvůj. I na Zemi mu Ray občas scházel, pokud tedy zrovna netrávil příjemné chvíle s Elsou Swensonovou. Až se vrátí, vezme si dovolenou, odjedou s Elsou na nějaké osamělé místo a Služba i celá Pozemská unie mu budou ukradené. Aspoň doufal.

Chvilí se potloukal kolem zříceniny, aby se seznámil s okolím, trochu uvolnil a procvičil namožené svaly, a dřív než se začal nudit, objevil se Trevor - a jel na Knoxovi!

„Přivezli jsme ti koně, rytíři,“ řekl, když seskočil z bujného vraníka. „Našli jsme ho na místě, které popsal tvůj panoš. Kde vlastně je?“

„Poslal jsem ho domů se zprávami a pro nějaké věci,“ odpověděl vyhýbavě Mark. „Za koně ti děkuju, Kallisi.“

„Domů? Na Hvozdu?“ zasmál se lapka. „Krásný hrad, jen co je pravda. Divím se, že se ti ho chtělo opouštět, rytíři.“

Marka jeho slova překvapila, ale navenek nehnul ani brvou.

„Jsem rád, že se ti líbí, a snad ti někdy v jeho zdech oplatím tvou pohostinnost.“ Kallis rozhodně nebyl žádný hlupák.

„Zatím nech rytíře rytířem a říkej mi jen Marku.“

„Jsem poctěn, Marku,“ sklonil Trevor hlavu. „Jak se daří princovi?“

„Spí a rychle se zotavuje.“

„To je dobře. Víš, nemáme nic proti králi, ani proti hraběti Haraldovi. Jen jsme si - každý ze svých důvodů - zvolili svobodný život.“

„To je vaše věc.“

Kallis kývl tak prudce, že se pírká v jeho vlasech zatřepetala. „Měl bych jednu prosbu, Marku. Viděli jsme, jak bojuješ, a taky jsme to pocítili na vlastní kůži,“ smál se už zase.

„Pokud užíváš nějaká kouzla, nechceme je znát. Ale v tom ostatním bychom se rádi něco přiučili.“

Markovi to nebylo proti mysli, alespoň se bude mít čím zabývat, než se Ray vrátí. Avšak přece jen si neodpustil poznámku:

„Abyste mohli snáz obírat pocestné?“

Lapku to neurazilo, jen rozesmálo.

„Možná,“ řekl. „Ale nebude to tak věčně, to mi věř.“

Dál se o tom nebavili a Mark hned po obědě začal s výcvikem jeho mužů. Měl k tomu i jiné důvody než jen ukrácení dlouhé chvíle.

Nazítí začaly problémy s princem.

Eldar se probral a pokusil se posadit, ale byl ještě příliš zsláblý.

„Kde to jsem?“ vypravil ze sebe, když se udivenýma očima rozhlédl kolem. Ale sotva spočinuly na Markově tváři, stiskl rty a do zvědavého pohledu se vmísila nenávist.

„Mark z Hvozdu,“ procedil mezi zuby. „Poznal jsem tě. Jsem tvým zajatcem? Můj otec tě nechá rozčtvrtit!“

„Možná,“ nadhodil Mark. „Ale třeba vezme v úvahu, že jsem ti zachránil život.“

„Když jsi mě předtím o něj málem připravil?! Jak se opovažuješ...“ Pobledlé tváře mu zčervenaly zlostí.

„Byl to čestný boj,“ řekl klidně Mark. „Drug Sando, hrabě Harald a mnozí další to mohou dosvědčit. A ty sis, chlapče, počínal hodně neuváženě.“

„Nejsem žádný chlapec,“ rozkřikl se Eldar, který zjevně trpěl tím, že nemůže vstát a sáhnout po meči. „Jsem králův syn a porazil jsem spoustu lepších rytířů, než jsi ty.“

„A všichni si moc dobře uvědomovali, kdo je ve skutečnosti Rytíř beze jména.“

Eldar vykulil oči a na chvíli se odmlčel.

„Myslíš?“ řekl pak a v té otázce zaznívala ještě důvěřivá naivita dítěte, které teprve dospívalo v muže. Ale nechtěl tomu uvěřit tak snadno. „A ty sis to neuvědomoval?“

„Myslel jsem, že vydržíš víc než první úder,“ zalhal mu bezstarostně Mark. Eldar se zachmuřil.

„Někdy se mi zdálo...“ promluvil zamyšleně.

„Ale to nebylo správné... že mí soupeři...“

„Nediv se jim, principi,“ konejšil ho Mark, který viděl, jak to chlapce zdrtilo. „Kdo by se chtěl nechat rozčtvrtit,“ dodal se zjevnou narážkou na Eldarovu pohružku.

Princi zřejmě dělalo potíže vyrovnat se s myšlenkou, že není nejlepším z nejlepších, jak si dosud myslel. Kallis Trevor je vyrušil v pravý čas.

„Rekl bych, že by neuškodilo, kdybys něco snědl, můj pane,“ sklonil se k princovu lůžku s miskou horké polévky.

„Kdo je zase tohle?“ přejel Eldar pohledem bizarní postavu.

„Kallis Trevor, k tvým službám, principi,“ odpověděl pokorně lapka.

„Vypadáš jako slepice,“ řekl princ a sáhl po polévce.

6.

Po ostrém denním pochodu, při němž se vyhýbal lidským sídlům a jen zaznamenával jejich rozmístění, a vyčerpávajícím nočním letu dorazil Ray k hlavnímu městu království a sídlu Stigura II. Původně zamýšlel - dřív než vstoupí do ulic Ulanu a vmísí se mezi jeho obyvatele - doplnit energii ve svém generátoru. Bylo jasné slunné ráno a dvě hodiny přímého slunečního svitu by mohly stačit.

Jenomže musel své úmysly změnit. Hrad i celé město totiž halil hustý mrak dýmu, z něhož tu a tam probleskovaly plameny, a měl nepříjemný pocit, že nejde jen o obyčejný požár. Něco se stalo.

A tak zmobilizoval své síly a rozběhl se k Ulanu. Bylo to daleko horší, než očekával. Město bylo zničené, domy pobořené nebo v plamenech, ulice plné mrtvých. Někteří zemřeli po zásahu sečnou či bodnou zbraní, ale jiné zřejmě zabilo něco neznámého - při zběžném ohledání usoudil Ray na silné energetické výboje. Ale zdráhal se tomu uvěřit, na planetě nemělo existovat žádné zařízení, které by bylo schopné je vyprodukovat. Tahle civilizace prostě nemohla ničím podobným disponovat, a pokud se jeho domněnky potvrdí, znamenalo to jen jedno. Kromě nich je tu ještě někdo jiný, zákeřný a nebezpečný.

Přemýšlel o tom jen okrajově, zatímco se probíjel troskami, plameny a dýmem ke královskému paláci. Neviděl nikoho živého, ale to nebylo nic divného, i on sám, třebaže měl silové pole na opasku nastavené téměř na maximum, postupoval ztěžka, a to nemusel dýchat. Jen doufal, že části obyvatel se podařilo uprchnout dřív, než se Ulan změnil v peklo.

V hradní bráně zela obrovská kulatá díra a kolem se kupily hromady mrtvol. Byli mezi nimi útočníci, kteří se od (obránců odlišovali jen zahnutými meči a kulatými štíty potaženými kůží, na jednom z odhozených a ožehklých praporců rozeznal dračí spár. Na nádvoří narazil na kopinika s příšernou ranou, která mu rozpárala břicho - ještě žil, ale když se Rayovi pokoušel něco říct, z úst se mu místo slov vyvalil jen proud krve. Od bitvy nemohl uplynout ani den, ale byla rychlá a krutá a nepochybně zastihla Stigura a ostatní zcela nepřipraveně.

Závan větru na chvíli rozehnal kouř a Ray na protější straně nádvoří spatřil dřevěný vůz vrchovatě naložený kořistí.

Ale šest mužů, kteří k němu patřili, mělo teď jiné starosti - zuřivě dotírali na rytíře v blankytném brnění! Opíral se zády o zeď, a třebaže už krvácel z několika utržených ran, stále se mu dařilo držet útočníky v odstupu.

Drug Sando, uvědomil si Ray a okamžitě mu vyrazil na pomoc. Cestou hrábl po meči povalujícím se na zdupané a zkrvavené hlině a pak v plném běhu vrazil do půlkruhu dračích spárů. Pohyboval se jako blesk, a než se stačili vzpamatovat, ležel jeden z nich na zemi s proseknutým hrdlem, druhý se odpotácel a vyděšeně tiskl dlaň ke stehnu, z něhož prýštila krev. Jenomže pak se Ray octl tváří v tvář jejich veliteli, vysokému muži v kožené kazajce, který jeho útok zastavil štítem a vzápětí prudce máchl po Rayovi šavlí. Silové pole úder absorbovalo, jeho síla však odhodila androida stranou, byl sice okamžitě znovu na nohou, ale jen proto, aby mohl uhýbat dalším ránám. To se mu sice vedlo, jenomže když je chtěl oplatit, jeho meč na vysokého muže vůbec nedosáhl. A navíc o něj při dalším náporu přišel, dlouhým obloukem vedený úder mu ho vyrazil z ruky, jako by to byla dětská hračka. Ten chlap měl teda páru!

Stáli proti sobě, Ray zdánlivě bezmocný a přivřenýma očima sledující každý soupeřův pohyb, vysoký muž s vítězoslavným výrazem v ostře řezané tváři, připravený ke smrtícímu úderu, o jehož účinku neměl sebemenších pochyb. Ani androidovy síly nejsou nevyčerpatelné a Ray cítil, jak mu rychle ubývají. Musel to nějak ukončit - také proto, že zbývající tři muži prolomili Sandovu obranu a zasypávali jej ranami.

Muž pokročil a rozmáchl se. Ray zkoncentroval zbytky energie, mocně se odrazil, vymrštil se do vzduchu a v rychlém přemetu přeletěl přes zkoprnělého soupeře, jehož zbraň překvapeně švihla do prázdna. Zlomek sekundy, než jeho protivník zareagoval na novou situaci, Rayovi stačil. Přistál pružně za jeho zády a vrazil mu jeden ze svých tesáků do ledvin.

Vysoký muž vyhekl, pokusil se otočit, ale klesl přitom na kolena a po chvilce marného úsilí jeho hlava udeřila o dláždění. To tedy nebylo zrovna sportovní, Rayi, ocenil svůj výkon android a obrátil se k Sandovi.

Tomu se podařilo dva útočníky zabít, ale za nepřijatelnou cenu - z hrudi mu trčel zlomený meč a drug, opřený o zeď, se zvolna sesouval k zemi. Poslední z nájezdníků se nad ním tyčil, jako by přemýšlel, jestli ještě stojí za to, aby ho dorazil. Ray byl od nich příliš daleko, a tak bez váhání vytáhl zpoza opasku druhý tesák a hodil. Dýka přesně kopírovala vypočtenou dráhu a zastavila se až v mužových zádech. Vypadal, že s něčím podobným nepočítal, a než si to stačil přebrat, zemřel.

Ray přispěchal k Sandovi, odtáhl mrtvé tělo a poklekl k němu. Jediný pohled mu stačil. Drug umíral a Ray si hořce vyčítal, že nebyl rychlejší.

Ze Sandových očí rychle mizel jas, ale Raye ještě poznal.

„Přišel jsem pozdě,“ vypravil ze sebe, tvář zkřivenou bolestí.

„Nemluv, pane,“ řekl Ray zbytečně, protože mlčení mohlo drugovo utrpení jen o málo prodloužit.

„Princ?“ vydechl Sando.

„Žije a uzdraví se.“

„To je dobře.“ Statečný mladík zavřel oči. „Protože on je teď králem... Stigur je mrtvý... princeznu unesli... vyříd' mu...“ Odmlčel se. Smrt se blížila.

Ray v duchu zaklel. To nebyly dobré zprávy.

„Buď bez obav, pane,“ řekl měkce. „Pomůžeme mu,“ slíbil za sebe i za Marka.

„Řekni mu...“ ozval se Sando slábnoucím hlasem, „... Noktové... byli to Noktové... nevím, jak to dokázali... museli... nevím... odpusť mi...“

Ray se už nedozvíděl, komu drug Sando adresoval svou prosbu o odpuštění. Mohl mu jen zatlačit oči.

A udělal to, jako by byl člověkem a jako by ztratil někoho blízkého. Sando by si nepochybně zasloužil být s poutami pohřben vedle svého krále, a snad to udělají místní, až se vrátí do svých zničených domovů, Ray na to čas neměl. Ještě mu věnoval poslední pohled a obrátil se k odchodu.

Na částečně roztavených kamenech hradeb, bráně i na roztrhaných tělech podrobněji zkoumal účinky neznámé zbraně, která zřejmě rozhodla o výsledku bitvy, a potvrdil si původní odhad. Vysokofrekvenční energetický výboj, podobně jako z termopalů, jen s daleko větší účinností, ale zase ne takovou, jakou dosahovalo třeba pulzní dělo. Prohledal zbrojní program uložený ve své paměti, nic, co by vyhovovalo zjištěným údajům, však nenašel, a to ho znepokojilo. Pokusil se o telepatický kontakt s Markem, ale nefungovalo to, byl příliš daleko. Nutně musel věnovat pár hodin dobíjení svého generátoru na nějakém klidném místě, v bezpečné vzdálenosti od doutnajícího města. Než ho našel, zopakoval si základní informace o Noktech.

Byli to nájezdníci, obývali rozsáhlé stepní území na západ od Kronu, jehož hranice nebyly pevně vytyčeny, a živil se převážně chováním dobytka. Sdružovali se v kmenech, které občas bojovaly mezi sebou, v současnosti však byly spojeny ve volném celku pod vládou knuta Činga. Skutečnou moc měli ovšem v rukou šamanové, kteří praktikovali krvavé rituály k uctění desítky nejruznějších bohů - jenomže žádné čary a obřady nemohly přivést na svět pulzní dělo nebo něco podobného. Ani náhodou.

Nebo ano? Dokázali by ovládnout blesky? Někakou jinou přírodní energii? Vysoce nepravděpodobné.

Mohli na Tanakisu operovat vesměsí piráti? Nelegální důlní společnost, kterou sem přilákaly bohaté surovinové zdroje?

I o tom pochyboval. Průzkumná galaktická služba objevila planetu teprve nedávno, a i kdyby informace pronikly na veřejnost (což se stávalo), těžko se sem někdo mohl dostat dřív než agenti SDPP.

Takže co zbývalo?

Cizinci. Vzhledem k tomu, že Tanakis ležel na samé hranici současného vlivu Pozemské unie, to nebylo nemožné.

Ale skenování z oběžné dráhy by jejich přítomnost, přesněji přítomnost jejich techniky a technologie, objevilo, a to se nestalo.

Ray uzavřel výčet hypotetických možností, které budou muset s Markem prověřit, a pak ulehl v mělkém dolíku a otevřel hrud' přímému působení slunečních paprsků. Čas zvolna ubíhal.

Neuspořádaná armáda Noktů zatím postupovala na východ. S výjimkou dlouhovlasé princezny Asenty, dcery krále Stigura II., s sebou neměli vůbec žádné zajatce. Jezdci na nízkých houževnatých koních i pěší museli přizpůsobit rychlost přesunu obrovskému šestikolovému vozu, na němž v dřevěné kleci pobité olovem spočívalo dračí vejce.

Na úsvitu čtvrtého dne, právě když se Mark oplachoval u lesního potůčku, konečně zaslechl Raye. Ale kromě toho, že jeho přítel dorazí někdy odpoledne, se dozvěděl jen samé znepokojivé a překvapivé věci. Všechno se nesmírně zkomplikovalo a incident na turnaji se mu teď rázem jevil jen jako drobná nepříjemnost.

Vrátil se do pobořeného hrádku, a protože princ Eldar (teď vlastně už král) ještě spal, promluvil si s Kallisem. Docela se sblížili, třebaže lapka pro něho stále byl trochu záhadou - na jeho minulosti ležel nějaký stín, možná zabití nebo dokonce vražda. Nějak to souviselo se smrtí Trevorova ochočeného dravce kallise, s nímž vyjížděl na lov a jehož pera si na znamení věrné vzpomínky vpletl do vlasů. Podrobnosti z něho nevytáhl, ani to, jak přišel ke své tlupě.

„Připojili se ke mně jeden po druhém dobrovolně a já nikdy nepátral po jejich důvodech,“ řekl jen Trevor.

„Mohou mě kdykoliv opustit, nepřisahali mi věrnost, nebo něco podobného, na to si potrpí jen urození pánové, jako jsi ty,“ doplnil se smíchem.

Mark je cvičil v zacházení s mečem, tesákem a pár užitečných triků naučil i ty, kteří vlastnili jen dřevěné kyje. Byli to většinou vesničané, ale podrobovali se jeho příkazům ochotně a s nadšením - brzy je všechny znal jménem a věděl, kde jsou jejich přednosti a slabiny. Nejvíc si oblíbil Hulka, mládence s ošklivou jizvou přes pravou líc (bič, hádal Mark), který s neuvěřitelnou dovedností zacházel s lukem. V království to byla opomíjená zbraň, vhodná snad jen k lovu, ale Hulk dokázal na padesát metrů zasáhnout cíl o velikosti stříbrné mince osmi šípy z deseti. Mark to také zkusil a musel si přiznat, že k tomu, aby se mladíkovi vyrovnal, by potřeboval pár dní intenzivního výcviku.

Trevor vypadal ustaraně, když mu Mark s úpravami zopakoval, co se dozvěděl od Raye, a ani se nedivil, jak se to dozvěděl.

„Co chceš dělat, Marku?“

„Ještě nevím. Naším prvním úkolem teď asi je ochránit Eldara - nebude pro něho lehké vyrovnat se s otcovou smrtí.

Zřejmě bychom také měli varovat hraběte Haralda a pokusit se zastavit Nokty.“

Trevor zavrtěl hlavou.

„Harald nemá dost mužů a jeho tvrz nevydrží obléhání ani jeden den.“

Mark jen kývl. A to ještě Kallisovi neřekl nic o neznámé zničující zbraně.

„Až se vrátí Ray, poradíme se. Teď budeme muset promluvit s princem.“

Nijak zvlášť se mu do toho nechtělo.

Ohromený Eldar jen stěží zadržel slzy, když se dozvěděl o smrti svého otce a únosu sestry, ale jeho žal rychle vystřídal rozhořčení a touha pomstít se. Třebaže byl ještě hodně zesláblý a už po čtvrtroce cvičení mu meč

vypadával z unavené ruky, museli Mark s Trevorem vynaložit nesmírné úsilí, aby mu zabránili vyrazit proti nepříteli. „Jsi teď králem, pane, a jedinou nadějí všech Kronů,“ naléhal Kallis Trevor, „k čemu by jim bylo, kdyby ses nechal zabít?“

„Nemůžeš se jim přece postavit sám!“ přidal se Mark.

„Není sám,“ zamumlal Kallis a Mark i princ na něho překvapeně pohlédli.

„Cos myslel, Marku?“ smál se už zase lapka. „Že si budete vyřizovat účty s Nokty, zatímco my se tu budeme válet a z nudy obírat vesničany? Ani náhodou - nechceme o tu zábavu přijít.“

Žádná zábava to nebude, pomyslel si Mark, ale nahlas řekl jen: „Můžeš počítat také s mou pomocí, princ. Jenomže i tak je nás sotva patnáct. Nejdřív musíš sebrat vojsko.“

„Děkuji vám, přátelé,“ řekl očividně dojatý Eldar a pak už se mu do hlasu vloudila i trocha královské vznešenosti.

„Nebude to zapomenuto.“

Začali spřádat plány, a když se krátce po poledni objevil Ray, měli už je v hrubých rysech připravené. Princ s Kallidem pojedou k hraběti Haraldovi, který se všemi bojeschopnými muži opustí město, Trevorovi lidé objednou nejbližší šlechtická sídla a vyzvou lenní pány, aby se připojili k princově armádě, která se shromáždí na určeném místě.

„Raději ať je poměrně nepřístupné,“ doporučoval Ray, „žádná otevřená pláň, tam jsou Noktové jako doma.“

„Den cesty od Walstone je Návrší mrtvých hlav,“ ozval se Kallis. „Vede k němu jen úzká soutěska, stráně jsou srázné a kamenité. Moc dobré pro obranu.“

„Návrší mrtvých hlav?“

„No, trochu tam straší, Marku,“ zašklebil se potutelně Trevor.

„Dobrá,“ rozhodl rázně Eldar. „Přidáme tam mrtvé hlavy Noktů.“

Anebo naše, doplnil v duchu Mark.

„Ale budou si nás tam muset najít,“ uvažoval Eldar. „Co když táhnou úplně jiným směrem?“

„Ne,“ řekl Ray, „míří sem, ale přesunují se hodně pomalu. Myslím, že chtějí tebe, pane. Nepochybně vědí, že jsi byl na turnaji a dokud jsi naživu, představuješ pro ně nebezpečí.“

„Já a Ray jim pojedeme vstříc, budeme je sledovat a sbírat informace,“ připomněl Mark dohodnutý postup. Že má v úmyslu provést ještě pár jiných kousků, samozřejmě neuvedl.

A pak si vzpomněl na Dereka Planta! Úplně na nešťastného poradce zapomněl - nejdřív zamýšlel svěřit se s tím princem, ale pak raději vzal stranou Trevora, požádal ho, aby na panoše dohlédl, a ten mu to bez váhání slíbil.

Nastal čas se rozloučit.

„Pořád musím myslet na tu zbraň,“ prohodil Ray, když urazili prvních několik kilometrů. Oba jeli na koních, Mark na Knoxovi a android na hnědé klisničce, kterou spolu s dalšími koňmi přivedl Trevor - dokonce prý za ně zaplatil!

„Převáží ji ve velkém zavřeném voze a já nejsem schopen ji identifikovat. Dělá mi to starosti.“

„Tak si ji omrkáme zblízka.“

„To sotva. Hlídnají ji jako oko v hlavě, přes stráž se nedostaneme.“

„Něco už vymyslíme,“ mávl rukou Mark. „Mně se zase nelíbí, že naše mise na Tanakisu se nepříjemně prodlužuje a že jsme se trochu moc zapletli do místní politiky. Někomu to bude vadit, zvláště když si pan Plant přísolí.“

„Informace o tom energetickém zářiči, nebo co to je, všechny výhrady umlčí. Tedy pokud je získáme.“

„Máš pocit, že v tom mají prsty Danubiáni?“ nadhodil Mark. „Už dlouho jsme na ně nenarazili.“

„Možná. Nebo někdo další.“

„To je nepravděpodobné.“

„Ale možné.“

S pokusy Danubiánů, konkurenční vyspělé vesmírné civilizace, o jejíž velikosti a síle zatím existovaly jen dohady, proniknout do sféry vlivu Pozemské unie se už na předchozích misích několikrát setkali. Nic však zatím nenásvědčovalo tomu, že se schyluje k závažnému ozbrojenému konfliktu, ale vláda federace přikládala jakýmkoliv informacím o Danubiánech prvořadou důležitost.

Pokračovali v jízdě i po soumraku a v noci, která byla dik dvěma měsícům Tanakisu světlá, a teprve když je zakryly mraky, slezli s koní, aby si odpočinuli. Začalo pršet, drobně, ale vytrvale.

„Mohlo to ještě chvíli vydržet,“ mmlal Mark, opřený o kmen listnatého stromu. „Zrovna jsem si říkal, jaké tu mají příjemné a stále počasí, a teď tohle.“

„Občas holt zapršet musí,“ zašklebil se android. „Ale neboj se, tvoje brnění zrezavět nemůže, rytíři z Hvozdu.“

„Jestli to bude dlouho trvat, zrezivím sám.“

Pršelo až do rána.

7.

V husté mlze, která se jen zvolna rozpouštěla a tlumila všechny zvuky, vypadala krajina přízračně. Jeli pomalu a obezřetně, smysly napjaté a ruce na zbraních.

„Už musíme být blízko,“ špitl Ray. „Divím se, že je není slyšet.“

„To ta zatracená mlha,“ zaklel Mark. „Jako bychom se brodili mlékem.“

Drželi se při okraji lesa, neboť předpokládali, že armáda Noktů táhne po otevřené pláni, a nemuseli se tedy obávat, že nečekaně narazí na její předvoj. Vtom se Ray zastavil a zvedl ruku.

Mark přitáhl vraníkovi otěže. Pak to uslyšel i on.

Cinknutí podkovy o kámen.

Bleskurychle a neslyšně sklouzli ze sedel, odvedli koně za stromy a přikřčili se v podrostu. Dusot kopyt se přibližoval.

„Tři jezdcí,“ zašeptal Ray. „Ne, čtyři.“

„Hlídky?“

„Asi. Necháme je projet?“

Mark kývl.

Z trhajících se závojų mlhy se vynořili čtyři Noktové na malých, hustou srstí porostlých koních. Klusali volně a bezstarostně a bavili se mezi sebou hrdelní řečí plnou ostrých sykavek. Když je míjeli, Knox si hlasitě odfrkl. Sakra! prolétlo Markovi hlavou, ale to už byl v půli cesty. Jediným dlouhým skokem překonal vzdálenost k jezdcům, kteří okamžitě zastavili, popadl prvního z nich za nohu a strhl ho na zem. Ten se ale hbitě překulil a v jeho ruce se objevila ostrá klikatá dýka. Mark neměl čas tasit meč, a tak se spolehl na opasek a vrhl se na soupeře celou svou vahou. I přes silové pole ucítil bodnutí v boku, ale nevšímal si toho, praštil muže loktem do ohryzku, křuplo to a zmítající se tělo se změnilo v hadrovou loutku.

Mark byl v mžiku znovu na nohou a spěchal k Rayovi. Tomu se tak dobře nevedlo, stihl pouze poranit jednoho z jezdců na stehně, ale to ho nezastavilo - všichni tři kroužili kolem androida a zasypávali ho prudkými ranami svých zahnutých šavlí, které Ray krátkými tesáky s obtížemi odrážel. Jen díky své nadlidské hbitosti a silovému poli opasku unikál, což jeho protivníky zjevně mátl.

Mark se s ničím nemazlil. Vytáhl meč a v běhu jím sekl po zadních nohou nejbližšího koně, který se vzápětí s bolestným zaržáním zřítíl k zemi. Ale Noktové byli bravurní jezdci a měli bohaté zkušenosti z bojů v sedle, a tak i tehle dokázal seskočit a čelit Markovu útoku. Nastavil jeho úderu kulatý štít, v němž těžký meč beznadějně uvízl, takže Markovi nezbylo nic jiného než vymrštit pravou nohu a kopnout protivníka pod žebra. Ten zakolísal, Mark mu vytrhl štít i se zaseknutým mečem z ruky a celou tou kuriózní soupřavou mu roztránil lebku.

Bylo to něco trochu jiného než turnajové klání.

Ohlédl se. Další Nokt visel v sedle a zpod lopatek mu trčel Rayův tesák. Poslednímu jezdcovi to rychle došlo - otočil koně, udeřil ho patami do slabin a ujížděl pryč.

„Rayi!“ vykřikl Mark. „Nenech ho uniknout!“

Android zvedl ruku a z jeho ukazováčku vyšlehl tenký laserový paprsek. Nokt už málem zmizel v mlze. Málem.

Ray se podíval na Marka s mírně provinilým výrazem v tváři, ostatně jako vždycky, když použil tuhle nepovolenou zbraň, třebaže jeho přítel mu to nikdy nevyčetl. Naopak.

„Samozřejmě mimo protokol, šéfe,“ ušklíbl se Ray, což znamenalo, že v automaticky nahrávaném záznamu se tehle prohrěšek neobjeví.

„To by mě zajímalo, co bys dělal, kdyby tu s námi byl pan Plant,“ pokýval hlavou Mark.

„Nic bych dělat nemusel. Derek by je pobil sám.“

„Aha.“

Probodený Nokt ještě žil. Stáhli ho ze sedla a položili do trávy.

„Řekni nám něco o té vaší strašné zbrani,“ sklonil se k němu Mark. „Víš, o té, co spaluje. No tak!“

Nájezdník umíral, ale ještě měl dost sil na to, aby stáhl ústa do posměšného šklebu.

„Dračí vejce,“ zachřčel. „Už brzy... ho uvidíte... pošle vás... k...“

Víc toho nestihl, a tak se jen mohli dohadovat, kam měli být posláni.

„Dračí vejce,“ opakoval zamyšleně Ray a sáhl po tesáku trčícím mrtvému ze zad.

„Vezmi si radši nějaký meč,“ radil mu Mark, ale android nedbal.

„Už jsem si na ně zvykl. Dračí vejce. Nesmysl. Žádní draci na Tanakisu nejsou.“

„Ale možná kdysi byli, jako jednorozci, ne?“

„Možná. Ale z jejich vajec sis mohl tak akorát udělat amoletu, a ne jimi zapalovat města a bořit hradby.“

Mark si ohmatával bok, kam ho zasáhla protivníková dýka.

„Budu tam mít modřinu jak pěst,“ zabručel.

„Měl bych jich nejmíň sedm, kdybych si na ně potrpěl. Jsou to dost zarputilí rváči, tihle Noktové,“ kontroval Ray.

„Musíme se pohnout, než se začnou shánět po ztracené hlídce.“

„Myslím, že dřív než večer je nikdo postrádat nebude. Ale máš pravdu, jedeme dál.“

Mlha zvolna řídla, až ji nakonec slunce Tanakisu rozptýlilo docela. Dřív, než spatřili hordy knuta Činga, prozradily jim jejich přítomnost ržání koní, praskání bičů a křik. Zalehli do vysoké trávy a zpoza vrcholku pozvolného svahu sledovali, jak se dole pod nimi, po vozové cestě podél řeky vine dlouhý had jezdců i pěšáků.

Uprostřed neuspořádaných oddílů jízdních bojovníků, nad jejichž hlavami vlálo pár potrháných praporců s dračím spárem v červeném poli, se ztěžka pohyboval šestikolový vůz, zadní voj tvořily káry s proviantem, složenými příbytky a kořistí provázené ženami a dětmi - Noktové brali na válečné výpravy celé své rodiny - které střežil rozptýlený hlouček nájezdníků. Před armádou i po jejích stranách se míhali osamělí jezdci, nepochybně hlídky a zvědové.

„Dobré tři tisícovky hrdlořezů, co?“ poznamenal tiše Mark.

„Tři tisíce tři sta dvacet šest,“ upřesnil Ray. „Aspoň těch, co jsou vidět.“

„Docela dost, řekl bych. Tamhle je to vejce?“ ukázal Mark na vůz.

„Ano. Ta bedna, nebo spíš klec, je pobitá olověnými pláty, což může znamenat, že záření vejce ohrožuje i Nokty samotné. Moc zajímavé, jak přišli na olovo.“

„Pokus omyl?“ navrhl Mark.

„Snad. Všiml sis šamanů?“

„Jo,“ kývl Mark, třebaže až po Rayově upozornění rozeznal mezi jezdci obklopujícími vůz křiklavě oděné postavičky kmenových kouzelníků. „Třeba mají nějaké zkušenosti s alchymistickými pokusy.“

„Na hradech Tanakisu nejspíš nějaké primitivní alchymistické dílny existují, ale jen stěží ve stanech nájezdnických kmenů. Chce to přece jen aspoň základní vybavení. Pořád mi to nedává smysl.“

Mark přejížděl zkoumavým pohledem celý konvoj, ale nakonec to vzdal - androidově vylepšenému zraku konkurovat

nemohl. „Vidíš princeznu?“

„Je tam vzadu, na nosítkách. Přepych ve srovnání s tím, jak Noktové zacházejí se zajatci.“

„Má pro ně cenu, nejsou hloupí. Mohou jejím prostřednictvím přitlačit na Eldara a hodila by se jim, i kdyby zahynul. Třeba by si ji Čing vzal za svou devátou nebo kolikátou manželku a jeho nárok na trůn Kronu by pak byl legitimní.“

„No, řekl bych, že Noktové se na diplomatické finty spoléhají daleko méně než na své šavle,“ namítl Ray. „Dozvěděl ses o ní něco od prince?“

„Moc ne, nezdálo se mi, že by k sobě zrovna pláli sourozeneckou láskou. Je o tři roky starší než on, prý rozmarná a svéhlavá a měla velký vliv na svého otce. Eldar se radši inkognito potloukal po turnajích jako rytíř beze jména, než aby s nimi trávil poklidné večery. Ale stejně...“

„Vsadím se o láhev tvé oblíbené whisky, že přemýšlíš o tom, jak bys ji vysvobodil,“ poškádli ho Ray.

„Co bys s tou lahví dělal? Neříkej mi, že ti začal chutnat alkohol! Jestli ano, prásknu to Plantovi, který má k lidským choutkám androidů pořádné výhrady.“

„Nezkoušej to zamluvit!“

„No,“ připustil váhavě Mark, „napadlo mě to. Vyrázili bychom tím Noktům jednu zbraň z ruky.“

„Ale ne tu správnou. Vejce je daleko důležitější, Marku.“

„Vždyť já vím. Počkáme do večera a pak se rozhodneme.“

Rayův pozitronický mozek rychle hodnotil situaci.

„Do večera dorazí k Walstonu. Doufám, že se hraběti podařilo město evakuovat. Noktové budou rozzuření.“

„Ale taky opilí. Musela tam zůstat spousta kraše,“ dodal Mark se vzpomínkou na bolavou hlavu.

Po zbytek dne sledovali z bezpečné vzdálenosti postupující armádu, k žádné rušivé události nedošlo.

Ještě před soumrakem se skutečně Čingovy hordy dostaly k sídlu hraběte Haralda, jízdní hlídky už přinesly zprávu, že město i tvrz jsou opuštěné. Nájezdníci se spokojili s pleněním a rabováním a pak dřevěné domy zapálili. Přicházející noc tak prozařovaly plameny z hořícího města i z ohňů Noktů, kteří rozložili své kožené stany na louce, kde se před několika dny Mark proslavil v turnajovém klání. Na velkých rožnících se otáčela poražená dobytčata a zvěř, Noktové popíjeli zkvašené mléko z měchů, ale někteří sahali i po hliněných nádobách s krašem a mezi nimi se všude pletly špinavé polonahé a divoce vypadající děti. Nicméně kolem tábora byly rozmístěny ozbrojené hlídky - i když Mark na disciplínu Noktů příliš nevěřil a tipoval, že i ony časem podlehnou veselí a jejich ostražitost přinejmenším ochabne.

S Rayem se obloukem vyhnuli ležení a opačnou stranou vstoupili do Walstonu. Nebyl tak zničený jako Ulan i doutnající požáry bylo málo, jako by to Nokty nebavilo, když nenarazili na odpor. Koně nechali před městem a postupovali opatrně, třebaže nepředpokládali, že by se tu nějaký nájezdník vyskytoval, co se dalo, odnesli a ve stísněných prostorech se necítili dobře, dávali přednost nebi nad hlavou a stepi kolem. Naopak, oba agenti Služby se tu mohli cítit bezpečněji a také trochu doufali, že tu najdou nějakou zprávu, nebo znamení od Eldara a Kallise. Marka navíc hryzalo svědomí, pokud se týkalo Dereka Planta. Snad se mu nic nestalo.

Zatím nenarazili na nikoho a na nic, co by stálo za zmínku, všem obyvatelům se zřejmě podařilo opustit město včas. Hospoda U tří prstů dosud stála, jen vytlučená okna a vyražené dveře svědčily o nedávné návštěvě, která přišla odešla bez placení. Chtěli ji minout, když se Ray zarazil.

„Někdo tam je,“ zašeptal.

Přitiskli se k vyvráceným veřejím. Skutečně! Zevnitř se ozývalo tiché sténání.

Těžko to mohla být léčka, ale Mark přesto vytasil meč a krytý Rayem vstoupil dovnitř. Krok za prahem se zastavil a pátravě zkoumal potmělou místnost - ano! Za stolem, právě za tím, u něhož seděli, když hostinec navštívili poprvé, se krčila schoulená postava.

„V pořádku, nikdo jiný tu není,“ ozval se polohlasně Ray a zapálil zbytek silné lojové svíce.

Její mihotavé světlo dopadlo na bolestí zkroucenou tvář Leona Pěnice. Potulnému pěvci tekla krev z mnoha drobných ran a škrábanců, ale vážnější zranění vidět nebylo, jen prsty obou rukou měl zlámané. Z očí mu stékaly slzy.

„Leone!“ přiskočil k němu Mark. „Rayi, dej mu něco.“

Android už měl v dlani tabletu silného analgetika s povzbuzující a regenerační složkou, vložil ji pěvci mezi rty a dal mu ji zapít pohárem vody.

Leon byl při vědomí, ale chvílku mu trvalo, než je poznal.

„Rytíř z Hvozdu,“ zašeptal vysíleně a zavřel oči.

Čekali, až lék zabere.

„Není na tom tak špatně,“ zhodnotil zatím jeho stav Ray. „Viš, Noktové pěvce nezabíjejí. Neváží si jich, mají je spíš za blázny, ale přesto pokládají jejich nadání za dar bohů, které nechtějí urazit.“

„No ale pohráli si s ním. Proč neodešel s ostatními?“

„Já...“ ozval se Leon, „zůstal jsem... dobrovolně. Nabídl jsem to králi...“

„Jistě!“ vykřikl Ray. „Od někoho se přece Noktové museli dozvědět, kam má Eldar namířeno!“

Leon chabě kývl.

„Taky jsem spoléhal na to, že... mě nezabijí. Ale... mučili mě... rozšlapali mi loutnu a...“ pokusil se zvednout dlaně... už nikdy si nezahraju.“

Mark se na něho díval s obdivem. Takové hrdinství by od uhrovitého mladíka navyklého na lesk hodovních síní a potlesk opravdu nečekal.

„Ale zahraješ a zazpíváš, Leoně,“ uklidňoval ho. „Složíš píseň o vítězné bitvě s Nokty a budeš ji zpívat králi a všem šlechticům Kronu!“

Pěnice se smutně usmál a zavrtěl hlavou.

„Už nikdy.“

Mark vrhl tázavý pohled k Rayovi.

„Jistě,“ odpověděl android na nevyslovenou otázku. „Bude to trochu bolet.“

„Když přežil mučení Noktů, přežije i tvou péči,“ zavtipkoval Mark.

„Měl sis na tuhle misi vzít místo mě nějakého felčara. Pořád abych někoho dával dohromady.“

Nalili do pěvcových úst sklenici silného krašaku, ale když mu Ray rovnal přelámané prsty a fixoval je provizorními dlahami, Leon stejně upěl a nakonec upadl do bezvědomí. Odnесли ho do podkroví a uložili do krčmářovy postele.

„Budeme ho tu muset nechat,“ dělal si starosti Mark.

„Někdo se o něj postará,“ míní Ray.

„Jakmile Noktové odtáhnou, někteří obyvatelé se vrátí, krčmář určitě.“

Vyšli z hospody. Noc už pokročila a z ležení k nim doléhala hlučná vřava.

„Uděláme to tak, jak jsme se dohodli,“ řekl Mark. „Odlákáš jejich pozornost pořádným bengálem a já se zatím pokusím přiblížit k vozu a trochu oťukat to vejce. Sejdeme se u koní.“

„Platí. Teď by se nám hodily naše polní kombinézy a nějaká výzbroj. Takhle budeš mezi Nokty dost nápadný.“

„Nedá se nic dělat,“ usoudil Mark Stone a alespoň si začernil tvář sazemi z ohořelého trámu. Ray si protentokrát ušetřil uštěpačnou poznámku.

„Dej na sebe pozor,“ řekl jen a zmizel v postranní uličce.

Android běžel rychle a nehlučně po vnějším okraji tábora nájezdníků a bez problémů se vyhnul všem hlídkám, jejichž ostražitost, jak předpokládali, už také otupilo jídlo a alkohol. Bez potíží se dostal až k jednoduché kruhové ohradě, kde přešlapovali koně, opodál stálo pár naložených vozů. Přikrčil se, otevřel schránku na svém stehně a vyňal z ní dva miniaturní, vysoce explozivní granáty se zpožděným účinkem. Počkal ještě pět minut, aby poskytl Markovi víc času, a pak jeden vsunul na korbu vozu a druhý hodil doprostřed ohrady. Dva nebo tři koně poplašeně zafíkali, ale nikdo si toho nevšímal, ostatně, jak si Ray všiml, žádný hlídač tu nebyl. Rozběhl se zpátky.

Granáty explodovaly s ohlušivým třeskem. Vyděšení koně se vzpínali a ržáli a pak v návalu šílené paniky prorazili ohradu a vyřítili se do noci. Druhý výbuch rozmetl vůz, hořící trosky dopadly na další káry a zapálily je.

Z ležení zazněl vztekly řev a Ray viděl, jak od ohňů a ze stanů vybíhají Noktové a s tasenými šavlemi se hrnou k ohradě. Požáry snadno uhasí, ale než seženou dohromady uprchlé koně... to by mělo hodně Markovi usnadnit práci. Mark také bez problémů minul hlídky, ale když se dostal mezi stany, šlo už to hůř a pomaleji. Musel využívat každého stínu, aby na jeho postavu nedopadla zář plamenů a dávat pozor na ojedinělé bojovníky a také děti, kterých po táboře pobíhaly desítky.

Právě se krčil za jedním stanem a vyhlížel, jak daleko to má ještě k vozu s vejcem, když se náhle rozhrnuly kůže u vchodu a ven vyšel polonahý Nokt s vlasy svázanými do dlouhého ohonu, jehož trup se leskl tukem. Překvapení bylo oboustranné, ale Mark reagoval daleko rychleji. Zahákl pravačku kolem mužova hrdla, prudčeji škulb stranou a nájezdník se mu bez hlesu sesunul k nohám. Vteřinu vyčkával, jestli nevznikne nějaký rozruch, a pak odtáhl mrtvolu za stan. Trochu se tím zdržel a právě v tom okamžiku zazněly výbuchy.

Výborně, Rayi! Teď mohl využít zmatku a postupovat daleko rychleji - kolem něj se řítily rozzuřené a hulákající Noktové, ale nikdo si ho nevšímal. Pro jistotu taky mával rukama a křičel, ale přitom nenápadně zpomaloval a posunoval se na okraj řvoucího davu, a když ho jeho hlavní část minula, mrkl kolem a pak se plynulým kotoulem přemístil do tmy mezi stany.

Zvedl se na loktech a opatrně vyhlédl. K vozu s tajnou zbraní Noktů to měl necelých dvacet metrů, ale nebylo mu to nic platné. Vůbec nic.

Rayovi se sice podařilo vyvolat paniku v celém ležení, ale stráží u vejce jako by se to netýkalo. Dvanáct statných Noktů ozbrojených dvěma zahnutými šavlemi obklopovalo vůz, ani se nepohnuli a dokonce si nevšíмали požáru a vzniklého zmatku a stále upírali ostražitý pohled před sebe. Navíc na kozlíku seděl jeden ze šamanů, tvář pomalovanou rudými pruhy, na krku náhrdelník z kostí, v ruce dýtky s tenkými pruhy kůže.

Mark zklamaně vydechl. S trochou štěstí by mohl nehlučně zneškodnit dva nebo tři, ovšem dvanáct mužů nikdy. Byl to dobrý pokus, ale nevyšel.

Už se chtěl stáhnout, když se o několik metrů dál po jeho levé ruce ze stanu s chocholem koňských žíní na špiči vypotácel muž. Vypovázelo ho svištění biče, který dopadal na jeho záda a barvil je krvavými šrámy. Knut Čing byl zlostí bez sebe a práskal bičem ještě potom, co nešťastník unikl z jeho dosahu.

„Najděte je a zabte!“ ječel. „Nebo vás nechám roztrhat koňmi, hlupáci!“

Mark měl tak poprvé možnost spatřit současného velitele spojených hord Noktů. Kdyby nevěděl, jaké ukrutnosti páchá, musel by se zasmát. Byl to malý stařík s vrásčitou tváří, řídkou šedivou bradkou sestřiženou do špičky a zplihlými kníry. Ušpiněný plášť lemovala vypelichaná kožešina, na hlavě měl čapku sešitou ze tří různobarevných pruhů kůže, z jejichž okrajů splyvaly řemínky s navlečenými zuby - nejspíš lidskými. Dupal nohama jako umíněné dítě. Za ním vyšli dva ještě bizarněji vyšňoření kouzelníci a uklidňovali ho.

„Kdo to je?“ prskal Čing. „Stigura jsme zabili a ten jeho parchant je na útěku, ve městě není živá noha!“

„Jsou to zbabělci, knute,“ ozval se hubený šaman, který Činga převyšoval o hlavu. „Nikdo ti nemůže odolát!“

„Ti smraďoši dneska zabili čtyři nehodné psy z mé hlídky! A teď nám rozehnali koně! Tak mi řekněte, kdo si to troufá? Kde jsou?“

Na tuhle otázku se vychrtlý kouzelník rozhlédl kolem a Mark zatajil dech. Chvilí se mu zdálo, že se dívá přímo na něj.

„Dostaneme je,“ ozval se druhý kouzelník, do jehož tváře Mark neviděl, „a jejich krev utiší tvůj spravedlivý hněv.“

„Pojď, knute, poprosíme znovu bohy, aby stáli při nás a dopřáli nám rozhodujícího vítězství.“

Mark viděl v Čingově tváři pochybnost - zřejmě si na víru příliš nepotrpěl - ale pak se stařík přece jen nechal odvést zpátky do stanu.

Hubený šaman ještě otálel a s podezřením se díval do tmy. Ale Mark už tam stejně nebyl.

Zvolna a obezřetně se stahoval zpátky, aby Rayovi oznámil, že jejich plán nevyšel. Jenomže znovu ho něco zastavilo.

Tentokrát to byl ostrý, rozhořčený hlas mladé dívky.

„Já tohle jíst nebudu! A přineste mi nějakou vodu, abych se mohla umýt! Teplou vodu, vy barbaři!“

Zavrtěl hlavou. Na to, v jaké byla situaci, si princezna Asenta zatraceně vyskakovala.

Neměl potíže identifikovat místo, odkud se dívčín hlas ozval. Její stan stál stranou ostatních a škvírami se z něho linulo matné světlo, spolehlivějším vodítkem však byli dva nehybní strážci u vchodu. Z něj právě vyšla shrbená žena a rozzlobeně mumlala:

„Coura jedna! Měli jste ji zabít a její vnitřnosti dát Runovi!“

„Mlč, ženská!“ okřikl ji pobaveně jeden ze strážců. „Bůh pomsty má břicho plné a knut poručil!“

Žena se odšourala.

„Má pravdu, baba,“ rozmrzele podotkl druhý Nokt. „Dost na tom, že tu musíme trčet a ani pořádně nevíme, co se děje.

Aspoň kdyby knut dovolil, abychom se s ní trochu pobavili.“

„Včera jsi říkal, že to s jejich ženskými za nic nestojí. Že jsou jak měch loje a smrdí,“ chechtal se jeho druh.

„Tahle by třeba byla jiná.“

„Ále...“

Strážce chtěl možná ještě pokračovat, ale zabránila mu v tom Markova dýka. S proříznutým hrdlem se špatně artikuluje.

Téměř ve stejném okamžiku vyletěla vpřed i Markova druhá paže, v níž svíral meč. Pro dlouhý sek neměl dost místa, a

tak jen vši silou bodl, ostří proniklo tuhou koženou kazajkou, která u Noktů suplovala brnění, a uvízlo mezi žebry.

Překvapený strážce vyhekl, ale než se vzmohl na výkřik nebo pokus o obranu, Mark přitlačil a přišpendlil ho k zemi.

Když vytahoval zbraň z jeho těla, muž se ještě chvěl a zmítal, ale pak mu z hrudi vytryskl proud krve a bylo po všem.

Mark na nic nečekal a vtrhl do stanu.

Asenta stála u stěny a česala si dlouhé tmavé vlasy kostěným hřebenem. Jemné nařasené šaty v barvě jezerní zeleně

měla pomáčkané a potrhané, z jedné trhliny vykukovalo zaoblené bělostné rameno. Otočila se, upustila hřeben a začala

ječet, jako když ji na noze bere.

Mark přiskočil a zacpal jí ústa dlaní. V tom fofru zapomněl, že by si před audiencí u princezny měl aspoň setřít saze z

obličeje a trochu se přepudrovat.

„Pst!!! Jsem přítel. Posílá mě Eldar!“ pokusil se to alespoň nahradit naléhavým, vemlouvavým šepotem. Nicméně měl

pocit, že s tím přišel pozdě a čekají ho vážné problémy.

Asenta se zklidnila a prohlížela si ho velkýma temnýma očima, v nichž se už zračila spíš zvědavost než strach. Sundal

dlaň z jejích úst a dobře udělal - byla to velmi krásná, dokonale tvarovaná ústa. První dojem sice trochu kazil úzký a

ostrý nos nad nimi, jenomže Mark stejně na dojmy neměl čas.

„Kdo jsi?“ šeptla princezna.

Jen zavrtěl hlavou a popadl ji za ruku. Předem to asi nepůjde, uvědomil si, bez váhání prořízl dýkou vypnutou koženou

stěnu, u níž stáli, a oba se protáhli ven. Rozběhli se, ale když se Mark ohlédl přes rameno, viděl, že ke stanu už někdo

míří. Měli sotva pár vteřin, než Noktové narazí na mrtvolu a odhalí princeznin útěk. O sebe se nebál, ale Asenta v

dlouhých šatech sotva mohla sprintovat.

K okraji ležení a spásné tmě za ním to nebylo daleko, a tak to riskl. Zastrčil dýku, bez vysvětlení hmátl po princezně a

hodil si ji přes rameno. Zmítala sebou a tloukla ho pěstmi do zad, takže se ji to asi příliš nelíbilo, ale Mark už běžel jako o

závod.

Zřejmě to přece jen byla chyba. Protože když se před ním, právě ve chvíli, kdy už se domníval, že mají vyhráno, objevily

tři stíny, neměl moc na vybranou, ledaže by použil princeznu jako štít. Přesto volnou rukou vytasil meč a běžel dál.

Stíny se rozestoupily, na chvíli zadoufal, že jsou to jen ženy nebo děti a nechají ho být, ale pak něco zasvištělo

vzduchem a na hlavu mu spadla vržená síť.

To byl tedy pěkný podraz! Zřítíli se k zemi, Mark v poslední chvíli upustil meč, aby se na něj Asenta nenapíchla a pak

už jen ztlumil pád. Princezna naštěstí zůstala na jeho zádech, takže se nejspíš ani nepotloukla, jenomže zase mu bránila

v už tak dost omezeném pohybu, škubala sebou a z vlasů se jí přitom linula vůně hřebíčku. Ta mu nevadila, horší bylo,

že nedokázal sáhnout po dýce, kterou by snad mohl přerazit oka sítě, ostatně Noktové už stáli u nich a světlo měsícu

se stříbřitě lesklo na ostří jejich šavlí. Mark to vzdal - tak ho přece jen dostali.

Neurvalé paže je popadly a pomohly jim na nohy. Velitel hlídky, který měl místo jednoho oka jen díru lemovanou

hnijícími strupy, se k nim přiblížil a zvědavě si je prohlížel. Dech mu páchl jako žumpa, kterou si oblíbili tchoři.

„Ha ha,“ zachechtal se odpudivě, „to se podívejme, jací ptáčekové se chytíli do Tavarovy sítě! U Runa a Gilgy! Knut

bude mít radost a Tavar dostane odměnu, pět koní a ženu, možná deset koní!“

Asenta se chvěla a přemáhala pláč, Markovi se zvedal žaludek. Ten smrad byl horší než všechny šavle nájezdníků.

„Trhni si nohou!“ zabručel vztekle.

Vřeči Noktů to nebyl zrovna frekventovaný výraz, nicméně Tavar bystře pochopil, že jde o nadávku. Rozmráchl se a

praštil bezmocného Marka jíllem šavle do obličeje. Mark to napůl očekával, takže se mu podařilo zůstat na nohou, jen

se trochu zapotácel, poněvadž to vážně byla šlupka, která zacloumala i silovým polem.

Jednookého divocha překvapilo, že se zajatec nesesul k zemi a že se mu dokonce ani ve tváři neobjevila krev. Vyvalil

oči a udeřil Marka znovu, tentokrát ještě silněji. Síť Markovi bránila aspoň krýt se rukama, a tak mu nezbylo nic jiného,

než se znovu pokusit to ustát.

Povedlo se. Asentiny vlasy voněly ještě opojněji a Marka to rozptylovalo. No, stejně nemohl nic dělat.

Tavar zíral a zbylí dva ustrašeně mumlali něco o kouzlech. Dokonce o krok poodstoupili, jako by se bezmocného

nepřítelé báli.

Ted' už se vzpamatovala i princezna.

„Okamžitě mě pusťte, vy hnusní barbaři! Víte, kdo já jsem?“

Mark by se vsadil, že kdyby jí to síť dovolila, rozhořčeně by si dupla. Ach jo.

„Mrtvá kůže,“ zavrčel Tavar. „Odvedte je ke knutovi!“ obrátil se ke svým podřízeným.

Ale ze dvou Noktů tam zbyl už jeden. Druhý se válel po zemi, chroptěl a držel se oběma rukama za hrdlo, z něhož se valila krev.

Tavar se okamžitě vrhl k němu a jeho šavle se míhala šerem ve snaze najít neviditelného nepřítele. Také další člen hlídky se s tasenou zbraní zvolna otáčel kolem své osy a s vyděšeným výrazem čekal na útok.

Tavar si dodával odvahy bojovým pokřikem, který nepochybně přiláká další Nokty. Mark musel rychle jednat - s obtížemi vydoloval levačkou z pochvy dýku a krátkými rozmachy se pustil do sítě. Princezna mu překázela. „Ani se nehni!“ vykřikl na ni. Zareagovala tak, jak předpokládal.

„Jak to se mnou mluvíš!“ vyprskla, nicméně se přestala zmítat a stála pokojně.

Mark už měl ruce volné, ale marně šátral po meči. Vykašlal se na něj a uvolnil si nohy.

Z přítomí vyletěl blýskající se tesák, Nokt ho spatřil na poslední chvíli a podařilo se mu ho odrazit, neškodně se svezl po jeho paži. Tavar zaječel a vrhl se směrem, odkud se vržený tesák vynořil, ale na nikoho nenarazil a jen vztekle zařval.

Moc hluku, uvědomil si Mark. Konečně se vymotal ze sítě a vyrazil. Nehlučně se dostal až za Tavarova záda a se škodolibým zadostiučiněním mu poklepal na rameno.

„Hej!“

Jednooký nebyl žádný nováček, a když se otočil za hlasem, doprovodil obrat dlouhým sekem, který by normálního muže přepůlil. Jenomže Mark s něčím takovým počítal, prohnul se vzad, ostří šavle minulo jeho tělo o potřebných pár milimetrů a vzápětí jeho pravačka trefila Tavarův obličej. Dal si na té ráně záležet a přijal s uspokojením praskot lícních kostí i spršku krve z přeraženého nosu. Velitel hlídky odletěl a padl do trávy jak pytel mrtvých tchořů.

„Čisté K.O.,“ ozvalo se za Markem.

S úlevou se obrátil. Poslední Nokt už byl také vyřízený, ležel na zemi s hlavou vyvrácenou v nepřírodném úhlu, přikrčený Ray se rozhlížel kolem.

„Nemohls přijít o trochu dřív?“ vyčetl mu šťastný Mark.

„Jestli si vzpomínáš,“ připomněl mu ve stejném duchu Ray, „já tu vůbec neměl být. Naštěstí moc dobře vím, že když tě nechám samotného, vyvádíš strašně hlouposti. Tohle,“ ukázal na princeznu, která se zbavovala zbytků sítě a snažila se tvářit důstojně, „mimořádně taky nebylo v plánu.“

„Radši bychom se měli co nejrychleji vypařit,“ nadhodil Mark, který nechtěl Rayovi příliš dávat za pravdu, „zatím jsme měli z pekla štěstí.“

„Štěstí, jo?“ zavrtěl nevěřícně hlavou android. „Koně jsou kousek odsud. Co s ní?“ ukázal na Asentu.

„Hod' si ji přes ramena,“ řekl Mark lehce. „Je na to zvyklá.“

Ray to udělal.

8.

Mark spal jako zabítý. Po vyčerpávajícím dni a noci nutně potřeboval pořádně si odpočinout.

Předtím se s Rayem pohádali - anebo přesněji řečeno vyměnili si názory na další postup. Ray chtěl, aby zamířili přímou cestou k Návrší mrtvých hlav, kde by se měla soustřeďovat Eldarova armáda k nastávající rozhodující bitvě. Mark mu oponoval, že jsou unavení, Knox bude muset nést dvě osoby a princezna potřebuje aspoň minimální pohodlí.

Navrhoval, aby se vrátili do hostince U tří prstů. Androidovi se to ani za mák nelíbilo.

„Rayi, znáš to přísloví, že pod svícem je největší tma?“

Ani je nenapadne hledat nás ve městě!“ přesvědčoval ho Mark.

„Znáš to přísloví, Marku, že kdo si hraje s ohněm, určitě se spálí? To na mě nezkoušej!“

„No dobře. Taky bychom se měli přesvědčit, jak je na tom Leon,“ podotkl nepřesvědčivě Mark.

„Prosím tě! Já si myslím, že bereš moc velké ohledy na tu nafintěnou holku!“

„Je to princezna! Nelíbí se ti? A vezmi v úvahu, co všechno musela vytrpět.“

„Nejsme tu kvůli ní!“

„To máš pravdu. Ale co jsme zjistili o vejci? Vůbec nic. Jestli je to opravdu ničivá zbraň, co nám pomůže, že budeme stát vedle Eldara, až Noktové jejím prostřednictvím rozpoutají zkázu?“

Tenhle argument nakonec Raye přesvědčil, takže souhlasil, že se vrátí do města, budou dál zpovzdálí sledovat nájezdníky a čekat na vhodnou chvíli k odhalení tajemství dračího vejce. Jeli tedy celou hodinu mělkou řekou pryč od ležení Noktů, aby nezanechali stopy, pak z ní vystoupili v místech, kde obtékala skalnatou výsuv, a širokým obloukem znovu zamířili k Walstonu. Stihli to jen tak tak, než začalo svítat.

Leon Pěnice byl v pořádku, Ray ho donutil něco sníst a dal mu další dávku sedativ. Asenta za celou cestu nepromluvila jediné slovo, usnula nebo omdlela, a Mark ji pořád musel přidržovat v sedle před sebou. Měl toho tak akorát, když se v hospodě svalil na lůžko, ale věděl, že Ray už se o zbytek postará.

Když otevřel oči, udeřilo ho do nich jasné ranní slunce pronikající dovnitř přivřenými okenicemi. Bylo to nepříjemné, a tak je zase zavřel. Vůně hřebíčku byla daleko příjemnější.

„Rayi?“ zašeptal zbytečně.

Ústa mu zavřel dívčí ukazováček.

„Pst,“ zašeptala Asenta. Cítil, že sedí vedle něho, ale oči nechal zavřené. „Tvůj panoš šel na výzvědy. Mám prý se o tebe postarat!“ uslyšel smějící se zvonky v jejím hlase. „Ještě jsem ti nepoděkovala za své vysvobození. Co si přeješ, rytíři Marku z Hvozdu?“

Nejdřív si chtěl říci o snídani, ale usoudil, že to není nejlepší nápad. To nemohl být obyčejný hřebíček, vůně byla

daleko intenzivnější a omamnější. Možná by ho měl trochu přivést Else...

„Nic nepotřebuju,“ podařilo se mu vyslovit.

Něco chladivého se dotklo jeho tváře, jemné plátno navlhčené vodou.

„Máš tu ošklivou modřinu, rytíři. Trochu hyzdí tvůj mužný vzhled,“ dodala Asenta koketně.

Jak se nad ním skláněla, cítil, že její rty jsou blízko, velice blízko a že by stačil jediný pohyb...

Nebyl si jistý, jestli ho udělal.

Byl to prudký, divoký polibek. Jemně mu při něm skousla spodní ret a pak mu vsunula jazyk do úst a vášnivě jím pohybovala, hřebíčkové vlasy mu zaplavily obličej a za tou záplavou slyšel dychtivý, přerývaný dech. Vztáhl ruce, aby ji objal.

Položila mu je zpátky.

„Nehýbej se,“ zašeptala horce, „musíš nabrat sílu!“

Proč ne, pomyslel si. Její prsty mu zručně rozvázaly tkanici haleny, stáhly mu ji přes ramena, pak se přesunuly k opasku a kalhotám. Docela rád se jim podvolil, jen se trochu nadzvedl, aby jí ulehčil práci a jeho vzrušení přitom rostlo a rostlo. Když už byl úplně nahý, zaslechl, jak princezna s obdivem vydechla a konečně otevřel oči.

Klečela nad ním v dlouhé bílé plátěné košili, s vlasy rozpuštěnými a hořícími tvářemi, v očích jí planul oheň a spíš než unylé královské dceři se podobala divoké kočce. Krásná a nebezpečná, napadlo Marka, ale to už si vykasala suknici a nasedla přímo na něj. Z klína jí vytryskla horká láva. Přidušeně zasténala a pak začala prudce přirážet, její paty tloukly Marka do stehů, jako by skutečně cválala na neosedlaném hřebci.

Noktové, mihlo se mu na prchavý okamžik myslí.

Jeho dlaně vylétly k Asentině hrudi, roztrhly výstřih košile a vysvobodily podlouhlá hrotitá ňadra s tmavými bradavky, chtěl je sevřít, ale ona mu znovu odstrčila ruce.

„Ne! Ne!“

A tak jí je volně položil na kolena a s potěšením sledoval, jak se Asentiny prsy pohupují v rytmu zběsilé jízdy, jak prudce oddechuje a olizuje si špičkou jazyku kapičky potu ze rtů, jak se její vzrušení stupňuje, až dosáhlo vrcholu. Byl připraven. Vykřikla jako šelma zasažená šípem a její štíhlé tělo se vypjalo do oblouku, chvíli tak setrvala s nepřítomným pohledem, než se s tichým záupněm svezla na jeho hrud'

„Láska k nám přichází jak jarní bouře,

jak oheň plný plamenů a kouře,

co tělo stravuje a duši bere klid...„

ozval se za stěnou zesláblý hlas potulného pěvce Leona Pěnice.

Nepochybně se uzdravoval a zřejmě získal inspiraci pro svou novou baladu.

Mark kupodivu nevěděl, co má dělat nebo říkat. Tušil, že by nějakým láskyplným gestem (třeba kdyby ji pohlídl po vlasech) princeznu nepotěšil, a tak mlčel a čekal. Ostatně veškerá iniciativa až dosud vycházela od ní, byla zkušena a nepochybně zvyklá vládnout - přinejmenším v posteli.

A skutečně, netrvalo jí dlouho, než se vzpamatovala, sklouzla z lůžka, upravila si košili a vlasy a zamířila ke dveřím.

„Možná z tebe udělám krále, rytíři Marku z Hvozdu,“ řekla sebejistým hlasem, z něhož už se vytratilo všechno vzrušení.

„Králem je Eldar,“ opáčil klidně Mark, kterého Asentino chování popuzovalo, i když ostatní přinejmenším ušlo. Zarazila se.

„To štěně!“ vyprskla s opovržením.

„Je statečný a myslím, že i spravedlivý, třebaže je ještě mladý,“ řekl Mark popravdě, ačkoliv věděl, že ji to dráždí.

Anebo možná právě proto. „Bude z něj dobrý král.“

Viděl, jak se jí sevřely rty, ale ovládla se. Dokonce k němu vyslala škádlivý úsměv.

„Kdybys stál po mém boku, Marku...“

Nechala větu nedořčenou a s náznakem příslibu opustila místnost.

To bych si dal, řekl si pro sebe Mark.

„Až pohřební dohoří hranice,

na nebi zářivá zas vyjde denice, „

skuhral dál za zdí pěvcův hlas.

A s ní i krásný Leon Pěnice, přidal mu efektní závěr kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami Mark Stone.

Když se Ray vrátil, byl už Mark umytý a oblečený a uždíboval sousta z okoralého chleba a nějaké scvrklé zeleniny.

Asenta stála u okna nálevny a tvářila se, jako by se nic nestalo - vlastně daleko nepřístupněji. Android věnoval oběma rychlý zběžný pohled, ale Mark si byl jistý, že by mu všechno bylo jasné, i kdyby se culil jako naprosté nevinátka.

Doufal alespoň, že princeznina přítomnost zabrání jeho uštěpačným poznámkám.

„Noktové likvidují ležení a chystají se na pochod,“ řekl Ray a usedl ke stolu naproti Markovi. „K mrtvým, které máme na svědomí my, přibýlo pár dalších. Knut Čing musel řídit jako pominutý, když zjistil, co se v noci stalo.“

„Naše stopy neobjevili?“

„Zdá se, že ne.“

„Takže je všechno v pořádku,“ kývl spokojeně Mark.

„Mám ještě dvě zprávy, Marku,“ ozval se android a Mark zaregistroval v jeho hlase značné znepokojení.

„Nejdřív tu špatnou.“ Mark byl pořád v dobré náladě.

„Mají Dereka,“ pronesl ponuře Ray.

„Dereka?“ Včas si uvědomil Asentinu přítomnost a polkl narážku na skutečnou identitu svého panoše. „Mého bratra?“

Jak je to možné? Kallis přece slíbil, že na něho dohlédne!“

„Něvim,“ pokrčil rameny Ray. „Jak znám tvého bratra, pane,“ dodal s nepatrným náznakem ironie, „je poněkud

horkokrevný. Snad zatoužil získat si slávu nějakým samostatným odvážným činem.“

Mark v duchu zaklel. Tohle jim ještě scházelo! Měli spoustu důležitějších věcí na práci, než starat se o nezávislého poradce, kterého jim na krk pověsil Senát nebo bůhvídkdo. Jenomže vtip byl v tom, že se o něho postarat museli.

„Teď tu dobrou zprávu, Rayi,“ řekl mrzutě.

„Chystají se ho usmýkat koňmi, pane.“

Asenta se krátce zasmála, ale hned si zahanbeně přitiskla dlaň na ústa. Markovi sice byl Rayův černý humor po chuti, ale v této situaci musel reagovat jako rytíř z Hvozdu.

„Cože?“ vykřikl proto pobouřeně. „Jak se opovažuješ... jak se opovažují?“

„Je to jejich oblíbená zábava, pane,“ odvětil nevzrušeně Ray.

„Na koně!“ zařval teatrálně rytíř z Hvozdu, „musíme ho zachránit!“ Pak si uvědomil, že to nebude tak jednoduché.

„Princezna pojede s námi. Sežeň jí nějaký jezdecký oblek, Rayi!“

To se nakonec ukázalo jako kámen úrazu. Ray sice schrástl po hostinci pár kusů jakž takž vhodného oblečení, jenomže Asenta se do něj odmítala obléci. Mark se jí zas tak moc nedivil, byly to otrhané hadry a s největší pravděpodobností si v nich lebedily celé generace vši. Na princeznu nezabíraly ani výhrůžky, že ji tu nechají, nebo že ji vrátí Noktům v dárkovém balení a teprve, když ji Mark pohrozil, že ji ohne přes koleno a naplácá jako malé holce, podvolila se. Ne samozřejmě beze slov, těch se jí z úst valily přivaly, a příliš neladily s jejím vznešeným původem.

Ztratili tím spoustu času. A navíc - teď za jasného dne bylo krajně obtížné vyjet bez povšimnutí z města a najít úkryt, odkud by mohli pozorovat, co se děje v táboře Noktů. Vlastně prakticky nemožné.

Vypadalo to, že nezávislý poradce Derek Plant skončí svou zářivou kariéru na pláních Tanakisu. Mark bude muset vysvětlovat, jak to mohl dopustit a skoro jistě, i při vši podpoře generála Khova, to bude znamenat i konec jeho kariéry.

Nezbylo jim nic jiného, než opatrně dojet na nádvoří Haraldovy tvrze a zkusit něco vyzpozorovat zpoza pobořených hradeb. Trvalo jim to jen chvíli, ale právě když seskočili z koní a obezřetně se příkládli k ochozům, zazněl z ležení Noktů jásavý pokřik, neklamně znamení, že přišli pozdě.

Vyhlédli. Ze shluku jezdců právě vyrazil kůň, štván praskáním bičů a výkřiky a na dlouhých kožených otěžích za sebou vláčel do půli těla vyslečenou postavu muže uvázaného za kotníky. Hlava a ruce za ní divoce poskakovaly na drnech travnaté pláně. Markovi se sevřelo srdce.

„Derek?“ položil zbytečnou otázku.

„Ano,“ kývl Ray. Také on se tvářil vážně a zasmušile.

„Má opasek?“ napadlo náhle Marka.

Ray se soustředil na vzdalující se nesourodou dvojici, kterou ještě provázelo a popohánělo několik nájezdníků.

„Nevím,“ řekl. „Nemůžu to na takovou vzdálenost rozeznat. Ale řekl bych, že je to jeho jediná naděje. A ne moc velká. Ani silové pole nemůže zabránit vážným následkům takového zacházení.“ Šeptal, aby je Asenta neslyšela.

Noktové zřejmě považovali představení za ukončené, zazněly ostré povely, jejich armáda se seřadila do pochodového šiku a vydala se na pochod.

Mark už běžel k vraníkovi.

„Doženu Dereka,“ křikl na Raye. „Zůstaň tu s princeznou a dávej pozor!“

A než mohl android něco odpovédět, už seděl v sedle a zabodl paty do Knoxových slabin. Hřebec vyrazil jako šíp.

Ani teď ještě nemohl použít hlavní bránu, a tak znovu musel jet oklikou, aby mezi ním a hordami nájezdníků leželo pobořené město. Když se konečně dostal na volný prostor, nebylo po Derekovi ani památky a on mohl jen zamířit směrem, kudy pádil štvaný kůň. Ale ten za sebou vláčel těžké břemeno a Markův odpočatý vraník byl plný sil, letěl s větrem o závod, Mark se tiskl k jeho hřbetu a neustále ho pobízel vlídnými slovy. Knox jako by mu rozuměl a ještě dokázal svou rychlost zvýšit.

Navzdory chmurnému očekávání objevil Mark svého k smrti odsouzeného panoše brzy. Kůň, který ho vlekl za sebou, samozřejmě pádil cestou necestou, a když se řítíl pásem nízkých křovin, Derekovo tělo v nich uvízlo. Zapřičilo se v nízké rozsoše a splašený kůň, nečekaně zbrzděný v šíleném letu, se vzpínal na zadních a řičel.

Pro Nokty představovali koně to nejcennější, co měli, a tak se ani tohohle nemínili vzdát. Jeden z těch, co odsouzenec provázeli, už držel uzdu těsně u koňské tlamy a pokoušel se zvíře uklidnit, druhý se skláněl nad Derekem a odřezával otěže, jimiž byl spoután. Nešťastný poradce se pohnul a zasténal. Překvapený nájezdník, který se oprávněně domníval, že jejich oběť už dávno nežije, nechal pižlání a zvedl nad hlavu zahnutou šavli, aby zajatce dorazil.

Mark byl ještě příliš daleko, než aby mohl zasáhnout, a tak jen ze všech sil zařval. To stačilo - Nokt se otočil po zvuku, a když viděl, jak se k nim řítí rytíř s taseným mečem, nechal Dereka Derekem a rychle skočil ke svému koni, aby mohl útoku čelit v sedle. Stihl to, ale Mark se přihnal jako vichřice, jejímž náporu nemohlo nic odolat, a třebaže nájezdník s vyholenou hlavou a dlouhým knírem Markův sek vedený zprava přes hrudník odrazil, vyvedlo ho to z rovnováhy a dílo zkázy dovršil Knox, který v prudkém nárazu smetl koně i s jezdcem. Jen trochu přitom klopýtl a pokračoval dál, k druhému protivníkovi, který na zemi neměl šanci. Pokusil se sice nájezdu uhnout, ale Mark se akrobaticky vyklonil ze sedla a téměř v přímce s vraníkovým hřbetem švihl mečem. Utáta hlava Nokta se odkutálela, jako by se na to nemohla dívat.

Mark zarazil Knoxe, seskočil a spěchal k Derekovi. Zpod padlého koně se s kletbami a nadávkami pokoušel vysoukat holohlavý nájezdník, ale Mark neměl čas ani náladu na diskuse, a tak ho jen umlčel razantním kopem pod bradu a už se o něj nestaral.

Derek byl v bezvědomí, ale Mark přesto vydechl úlevou, protože si všiml opasku. Čert ví, proč mu ho Noktové nesebrali, nejspíš pro ně nepředstavoval cennou kořist a jistě také spěchali, nakonec šlo jen o bezvýznamného panoše, jehož smrt jim sotva mohla vynahradit ztráty uplynulé noci. Odbýli to, naštěstí.

Přesto si Derek Plant nepochybně užil své a Mark, ačkoliv postrádal Rayovy diagnostické schopnosti, to odhadoval na pěkných pár zlomenin, možná i na nějaké vnitřní poranění. Jeho přítel měl pravdu - na téhle planetě se měli vyložit s perfektně vybaveným polním lazaretem.

A znovu musel řešit problém co teď, a znovu se nabízelo stejné, jediné možné řešení. Zbavil panoše pout, vzal ho do náručí a opatrně položil přes Knoxovo sedlo. Konici obou Noktů se mezitím rozprchli, ale ten, který vlácel Dereka, byl stále ještě zapletený v křoviskách, Mark ho vysvobodil, popadl za uzdu a vydal se pěšky nazpět k Walstonu, vraník je rozvážně následoval.

„Rayi, připrav další lůžko, dlahy a léky,“ vyslal telepaticky vzkaz androidovi.

„Už se stalo. Co z toho budeš potřebovat ty?“

O dvě hodiny později vypadala situace takhle:

V podkrovním pokoji hostince U tří prstů ležel na jednom lůžku Leon Pěnice s rukama v dlahách a tvrdě spal. Na druhém odpočíval Derek Plant se zlomenou nohou, klíční kostí, otřesem mozku a desítkami podlitin, což byl, jak konstatoval Ray, překvapivě dobrý výsledek. Když ho ošetřovali, na chvíli se probral s děsem v očích, ale pak je poznal a děs vystřídala úleva a dokonce slzy.

„Díky bohu,“ zašeptal s námahou, „v životě jsem neměl takový strach.“

„To je dobře,“ zamumlal polohlasně Ray, ale Mark našel pro Dereka soucitnější slova:

„Nemluv a odpočívej,“ řekl. „Všechno bude v pořádku.“

„Děkuji vám.“ pokusil se Derek Plant o úsměv a vzápětí upadl pod vlivem utišujících prostředků do hlubokého spánku.

Stáli před hostincem a radili se o dalším postupu.

„Necháme je tady, ať se o ně postará princezna,“ navrhoval Ray, kterému zřejmě Asenta do oka nepadla.

„Zkus jí to říct,“ zašklebil se Mark, „Vyškrábe ti oči.“

„Máš jiný nápad?“

Vyrušil je nějaký zvuk. Oba byli okamžitě ve střehu, ruce na jílcích mečů.

Ozýval se ze spáleniště vedle hostince, kde původně stála stáj pro koně. Mark si všiml, jak se jeden z ohořelých trámů pohnul.

„Rychle, pomoz mi!“ pobídl Raye, přiskočil k trámu a odsunul ho stranou. Android se přidal, společně odklízeli trosky, zpod nichž bylo slyšet tlumené rány a bušení. Konečně narazili na poklop s velkým železným kruhem, Mark ho uchopil a jedním trhnutím maskovaný vchod otevřel.

Z primitivního, v zemi vyhloubeného a jen dřevem zpevněného úkrytu se namáhavě vysoukal tříprstý majitel a jeho baculatá dcera. Ta se okamžitě vrhla do Rayova náručí a láskyplně se k němu přitiskla.

„Miláčku,“ zabroukala, „já věděla, že se pro mě vrátíš!“

Jedinou starostí hostinského bylo zjistit, jakou úhonu utrpěl jeho majetek. Ani jim nepoděkoval a okamžitě se hnul do výčepu. Možná příliš neuváženě a bezohledně, protože vzápětí uslyšeli ostrý panovačný hlas princezny Asenty.

Mark se pobaveně zasmál a s ještě větším pobavením sledoval Raye, který k němu vysílal bezradné pohledy. Dívka na něm visela jako klíště.

„Zdá se, že náš problém je vyřešený,“ prohodil k němu Mark a nezapomněl dodat: „Miláčku!“

9.

Návří mrtvých hlav tvořila skalnatá plošina, jejíž jedna strana poměrně strmě klesala do úzkého údolí s potokem a vozovou cestou, kdežto druhou představoval takřka kolmý sráz. Jediný přístup sem byl možný pouze ze severu po lesní pěšině klikatící se soutěskami mezi skalami a bludnými balvany - muži Kallise Trevora ji zatarasili mohutnými záseky z poražených stromů a kamenů. Bylo to místo jako stvořené pro obranu, z něhož však zároveň neexistovala prakticky žádná možnost úniku.

Princi se za krátkou dobu podařilo shromáždit zhruba pět set bojovníků, jejichž jádro tvořila družina hraběte Haralda a rytíři, kteří se zúčastnili turnaje. K nim se přidalo pár šlechticů z nejbližšího okolí s narychlo svolanými vesničany, nezkušenými a nedostatečně ozbrojenými. Mark s Rayem a princeznou dorazili na návří spolu se soumrakem, armáda Noktů byla půl dne za nimi.

Všichni je přivítali s nadšením, rytíř z Hvozdu si už svými skutky stačil vydobýt jméno. Eldar mu poděkoval za vysvobození sestry a hned se s ní odebral do jediného stanu, který byl na plošině vztyčen, hrabě Harald nešetřil uznávanými slovy za princovo zázračné uzdravení z těžké rány, Kallis ho dokonce bouřlivě objímal a smál se. Nevěděli, co je čeká, o dračím vejci k nim pronikly jen kusé zprávy, a tak před oběma agenty Služby stála nutnost aspoň trochu je na ně připravit.

Dostali k tomu příležitost po krátké chvilce oddechu, v níž se najedli a napili, na improvizované poradě u okraje plošiny. Obránci tu navrhli kamenný val do výše prsou dospělého muže - Mark doufal, že je aspoň částečně ochrání před energetickými výboji tajemné zbraně. Posedali kolem dohasínajícího ohně: zachmuřený Eldar, jemuž setkání s Asentou zřejmě zvláštní potěšení nepřineslo, hrabě Harald s vousy protkanými stříbrem, věčně dobře naložený Trevor, který si v posledních dnech získal princovu důvěru, a k Markově radosti i poněkud pobledlý, leč odhodlaný rytíř Rowan z Kamenné hory.

„Noktové tu budou za úsvitu,“ ujal se slova Mark. „Jsou jich asi tři tisícovky, ale protože jsou zvyklí bojovat v sedle a na otevřených pláních, dostanou se tady do úzkých. Je to dobré místo. Poslal jsem svého panoše na výzvědy, přinese čerstvé zprávy.“

„Rozdrťme je!“ pronesl sveřepě Eldar. „Budou litovat, že zákeřně vtrhli do mé země!“

„Nebude to tak jednoduché,“ oponoval Mark. „Mají s sebou neobvyklou, velice účinnou zbraň, říkají jí dračí vejce.“

„Dračí vejce?“ ozval se rytíř z Kamenné hory.

„Nepodařilo se nám o něm zjistit nic bližšího. Ale...“ Mark přemýšlel, jak by jim to vysvětlil, „...vrhá koule ohně a přírodní síly, které ničí všechno živé.“ Byl to velmi nedostačující popis.

„Nemůže to být tak strašné,“ mávl rukou Trevor.

„Jenom díky vejci dobyli Noktové dobře opevněný a střežený Ulan a spálili ho na popel. Můj panoš tam byl a všechno viděl, včetně hromad mrtvých, kteří jistě bojovali statečně a přece marně. I drug Sando.“

„A můj otec,“ dodal Eldar skrz sevřené rty. „Co navrhuješ, rytíři Marku?“

Mark Stone jim vysvětlil svůj jednoduchý plán. Jeho úspěch spočíval v tom, zda se v průběhu nadcházející bitvy podaří jemu a Rayovi dostat se k vozu s vejcem a zneškodnit ho.

„Půjdu s vámi,“ hrnul se do toho Kallis.

„Ne,“ zavrtil Mark hlavou. „Myslím, že bys měl se svými lidmi čekat u záseků, pár Noktů se docela určitě pokusí napadnout nás zezadu. Tedy...“ uvědomil si náhle, že si přisvojil roli velitele, nepochybně náležející Eldarovi, „...pokud princ bude souhlasit.“

Ale Eldar už nebyl tím trochu rozmazleným, do sebe zahleděným mládíčkem, zvyklým, že mu na turnajích dřevce soupeřů uhýbají. Rychle se učil pokoře a zodpovědnosti.

„Rytíř z Hvozdu má pravdu. A jsem rád, že bude bojovat po mém boku, stejně jako vy, přátelé. Zvítězíme, nebo zemřeme!“

Rytíř z Kamenné hory, hrabě Harald i Kallis povstali a opakovali jeho poslední slova jako přísahu - Mark se k nim přidal, třebaže mu to připadalo poněkud teatrální. Ale koneckonců byl ve středověku.

Když se ostatní rozešli, vzal si Eldar Marka stranou.

„Poslyš, Marku,“ položil mu ruku na rameno, „nevím, kdo jsi a jakými silami vládneš. Nejsou obyčejné. Ale důvěřuji ti.“

„Děkuji, princ!“

To však byl jen úvod.

„Nejde mi do hlavy,“ ztišil Eldar hlas do šepotu, „jak mohlo královské město, navzdory té kouzelné zbrani, padnout tak rychle a snadno.“

„Zdá se, že Noktové zastihli tvého otce a jeho bojovníky zcela nepřipravené.“

„Právě. Skoro to zavání zradou, nemyslíš?“

„To nedokážu posoudit,“ odpověděl Mark velmi opatrně.

Princ se na něho zkoumavě podíval a pak řekl přímo:

„Poznal jsi mou sestru. Myslíš, že by toho byla schopna?“

Mark zůstal jako opařený. Tohle ho nenapadlo... anebo přece jen? Nemohl se mu v jednu chvíli stín nejasného podezření?

„Tomu nevěřím,“ hlesl nepřesvědčivě.

Eldar pokýval hlavou.

„Víš, byla vždycky velice... cílevědomá. Nezastírala, že by dokázala zemi vládnout lépe než já - samozřejmě s vhodným člověkem po boku - a snažila se o tom přesvědčit i otce.“

Mark ani nenapadlo, aby princ prozradil, že tuhle nabídku dostal od Asenty i on. A možná opravdu nebyl první...

„Pokud zítra zvítězíme, budeš králem ty, můj pane,“ řekl velmi vyhybavě. „Nikdo ti to nebude moci upřít.“

Eldar na chvíli vypadal, jako by ho Markova odpověď příliš neuspokojila, ale nakonec neřekl nic, rozloučil se a zmizel ve stanu. Mark přihodil na oheň poleno, opřel se zády o kamenný val a udělal to, co mělo v téhle chvíli největší smysl. Usnul.

„Přicházejí, Marku,“ probudil ho Rayův hlas. Okamžitě byl na nohou.

Svívalo a Návrší mrtvých hlav se už rojilo obránci, kteří zaujímali svá místa za kamennou hradbou. Mark přes ni vyhlédl - po vozové cestě se tryskem hnál předvoj Noktů na houzevnatých koních s tasenými šavlemi. Jakmile spatřili opevněnou plošinu, stočili koně, přehnali se přes potok a s ječením je popohnali do svahu. S žádnou taktikou si hlavu nelámali - když budou nahoře první a pobijí obránce, získají si slávu a přízeň knuta Činga.

Jenomže svah byl příliš strmý i pro malé koně nájezdníků, navíc ho pokrývala zvětralá břídllice, v níž jejich kopyta nenalezala dostatečnou oporu, suťová pole s nimi sjížděla nazpět a srážela je k zemi. Ale Noktové se nevzdávali a pobízeli je plochými stranami svých šavlí. Zpoza hradby vylétlo pár šípů a našlo si cíl - Mark se překvapeně otočil a spatřil, jak se na něho přivětivě šklebí mladý Hulk z Kallisovy tlupy, kterému se podařilo sehnat a narychlo vycvičit nějakých deset lučištníků. Mark znovu zalitoval, že na Tanakisu luky zanedbávají, v téhle situaci by jim hodně pomohly.

Několik Noktů přece jen dosáhlo vrcholu návrší, ale narazili na kopí obránců, v mnoha případech to byly jen zašpičatělé kmínky stromů a větve, ale svému účely posloužily, vyhazovaly útočníky ze sedel a ti se bezmocně kouleli po svahu dolů. První nápor byl snadno a beze ztrát odražen a po celé plošině zazněl jásot.

„Raduji se předčasně,“ zamumlal Ray a Mark přikývl. Také princ, hrabě Harald i rytíř z Kamenné hory mírnili nadšení obránců a neustále kontrolovali jejich rozestavení. „Podívej!“

Z ohybu cesty se vynořil obrovský vůz s klecí tažený šesti koňmi, který následovaly tentokrát uspořádané šiky Noktů s praporci, na nichž se zlověstně svíral dračí dráp. Jásot na návrší rázem utichl.

Noktové zavezli vůz doprostřed potoka čelem proti návrší, vypráhli koně a čarodějové začali z přední strany klece odstraňovat tyče s připevněnými pásy olova. Mark je sledoval škvírou mezi balvany a srdce mu bušilo, Ray oběhl všechny velitele a připomněl jim, aby se muži co nejlépe kryli za hradbu, a pak se vrátil k Markovi.

„Připrav se na nejhorší. Nebude to pěkné.“

Mark jen nasucho polkl.

Vejce se pomalu vynořovalo ze svého hnízda a on jen nevěřícně zíral. Viděl zeleně se lesknoucí, dva metry vysoký kovový předmět ve tvaru ovoиду s poškrábaným a pomačkaným pláštěm, po jehož obvodu se v dolní třetině táhl pruh s kulatými otvory. Ze špičky trčely zničené zbytky nějakého zařízení, nejspíš anténního systému.

Než se stačil o své poznatky podělit s Rayem, z otvorů vejce vylétly první výboje. Koncentrovanou energii nebylo samozřejmě vidět, ale jakmile narazila na překážku, vybuchla v oslnujícím záblesku a s třeskem, který trhal uši. Kameny se pod výboji tříštily a rozpadaly jako skleněné koule. Vejce si nevýbíralo cíle, pátilo naslepo, ale výbuchy vyvolaly v obráncích opravdu nefalšované zděšení.

„Stáhněte se! Pryč od hradby!“ křičel Mark ze všech sil, ale obránci už stejně utíkali a odhazovali zbraně. Mark se příkrčeně rozběhl k Eldarovi.

„Dejte je dohromady!“ řval, aby přehlušil rachot výbuchů. „Ať zachovají klid. Dokud ta ďábelská věc pálí, Noktové nemohou útočit!“

Bledý princ přikývl a odběhl. Mark se vrátil k Rayovi a cestou nastavil silové pole opasku na maximum. Při přímém zásahu by ho nejspíš neuchránilo, ale před úlomky kamenů a plameny byl v bezpečí.

„Proboha, Rayi, co to je?“ svalil se vedle androida, který upřeně pozoroval dění v údolí.

„Nechtěl bych se mýlit. Ale podle mého je to havarovaná vesmírná sonda s radiomajákem a automatickým obranným systémem reagujícím na vyšší biologické formy. Na zajíce by to nejspíš nestřílelo.“

„Tos mě utěšil,“ usklíbl se Mark. Z vejce vylétávaly výboje v pravidelných třicetivteřinových intervalech a bušily do hradeb i země kolem. Vzduch houstl prachem a dýmem.

„Radiomaják byl nejspíš při dopadu zničen, ale obranný systém se aktivoval. Ti šamani Noktů musejí být docela koumáci, přišli na to, že senzory sondy se dají odstínit vrstvou olova, i když kdoví, za jakou cenu.“

„To nám moc nepomůže.“

„Ne,“ souhlasil android. „Musíme ho deaktivovat.“

„A jak? Granáty? Laser? Papírové konfety?“

„Jsme moc daleko. Žádnou schůdnou cestu nevidím. Ale Noktové ho zase utlumí, až budou potřebovat zaútočit. Pak snad...“

Mark se rozhlédl. Princ a jeho velitelé už své muže jakž takž zformovali mimo dosah výbojů, ale jejich morálka dost utrpěla. Roztrhaná těla válející se u hradby jim taky nepřidala.

„Poslouchej, Rayi,“ napadlo ho, „sonda nerozlišuje na přátele a nepřátele, co? Proto taky Noktové neodstranili pláty ze zadní strany vozu a schovávají se za nimi. Kdyby se nám podařilo to vejce shodit z vozu, otočit ho, nebo tak něco...“

„Dobrý nápad, Marku! Jdeme na to!“ domyslel android okamžitě účinný plán. „Tamhle!“

Přesunuli se za největší balvan, vlastně ještě zbytek skalního masivu, u paty obnažený a zeslabený větrnou erozí. Už také dostal zásah, ale odolal, byl příliš mohutný.

Ray otevřel skrytou schránku na svém stehně a vyňal poslední miniaturní granát a dva malé válečky plastické trhaviny. Pečlivě je umístil k základně balvanu a pokynul Markovi.

„Teď se schováme. Ale jakmile se začne valit dolů, poběžíme za ním. Když se to povede, ať se Eldar přidá.“

Neodběhli daleko, důvěřující v ochrannou sílu opasků, a Mark posunky naznačil princí, co má dělat. Snad tomu porozuměl, na nic jiného nebyl čas.

V pekelném randálu energetických výbojů jejich exploze téměř zanikla. Ale Ray ji nasměroval dobře - obrovský balvan se po ní zakymácel, naklonil a pak se začal nezadržitelně valit dolů. Okamžitě vyskočili a v jeho krytu se rozeběhli po srázu k vejci.

Děsivý jakot Noktů je utvrzoval v tom, že to vykoumali dobře.

Skála s sebou strhla lavinu menších kamenů a sutě, která Markovi i Rayovi podtrhávala nohy, takže chvílemi sjížděli svah v poněkud nedůstojné pozici, v prachu a dýmu navíc téměř nic neviděli. Další výboj ze sondy zasáhl zem nedaleko Marka a tlaková vlna ho vyhodila do vzduchu, našťastí ho neomráčila, a tak se stačil srovnat, dopadnout na nohy a pokračovat několika parakotouly, při nichž se cítil jako citron v automatické pračce. Bude pěkně otlučený.

Ale už byli téměř dole a slyšeli tu šlupku. Řítící se balvan narazil do vozu s vejcem z boku a roztříštil kola, dřevěnou podlahu i klec na kousky. Vejce, vymršťené ze svého lůžka, se skutálelo do potoka a zůstalo ležet v mělké vodě.

Senzory okamžitě vyhodnotily novou situaci a ze dvou otvorů na boku vyšlehla koncentrovaná energie.

Jenomže tentokrát zasáhla Nokty. V řadách jezdců natěsnaných na úzké cestě způsobila příšerný masakr, do vzduchu vylétly kusy těl, koně řičeli ve smrtelných bolestech anebo se vzpínali v šíleném děsu a ani zkušeni nájezdníci je nedokázali ovládnout. Navíc moc dobře znali účinky tajné zbraně a mysleli jen na jediné - jak se co nejrychleji vzdálit z jejího dosahu. Údolí ovládla šílená panika podtržená fontánami krve, zápachem škvířícího se masa a sprškou vnitřností, výboje dál bušily do změtí jezdců pokoušejících se uniknout.

Mark také skončil v potoce, pár metrů před špičkou sondy. V mžiku byl na nohou, uviděl Raye, jak se k ní opatrně přibližuje zprava a zamířil k němu.

„Rayi, deaktivuj ji. Rychle!“

„Pokusím se.“

Zčistajasna se před Markem zjevil mohutný polonahý Nokt mávající dvěma šavlemi a vrhl se na něj. Mark sáhl po meči - a nenahmátl ho! Ztratil ho v tom bláznivém sešupu. Paže útočníka se mihaly jako větrný mlýn a Markovi nezbylo nic jiného než uhýbat a ustupovat. Dařilo se mu to, dokud nezakopl a neupadl naznak do vody potoka, strážce vejce vítězoslavně vykřikl a rozmáchl se ke smrtícímu úderu. Mark horečně šátral rukama po dně, v posledním okamžiku nahmátl ohlazený valoun, sevřel ho do prstů levačky a mrštil jím po útočnickovi. Trefil ho přímo nad kořen nosu a Nokt se s vyjeveným výrazem skácel - a to levačka byla Markova slabší ruka. Ale jen o trošku.

Se zaklením se zvedl, otřepal se, vylovil z vody soupeřovu šavli a rozhlédl se. Ray už klečel u spodku sondy a hledal

přístup k jejímu ovládnutí. Vrchol návrší se ztrácel v dýmu, ale princovi muži se zřejmě stále ještě obávali hrozivé zbraně a vyčkávali, zatímco několik Noktů, zřejmě především dobře vycvičení strážci, se už opatrným obloukem začalo vracet. Proboha, Eldare, pomyslel si zoufale Mark, nedovol jim, aby se znovu zformovali! Jinak to nevyhraješ!

Ray věděl, že atomový generátor, který nepochybně dodával obrannému systému energii, musí být umístěn někde v základně ovoidu. Ležel, hlavu ponořenou ve vodě potoka a pátral očima i rukama po jakémkoliv náznaku přístupu a byl tak úplně bezmocný proti možnému útoku. Mark to zaregistroval a spěchal k němu.

A znovu se mu někdo postavil do cesty.

Tentokrát to byla bizarní postava kmenového šamana Noktů, hubený asketicky vyhlížející stařec v plášti z liščích kůží ozdobeném barevnými koženými řemínky s navlečenými kostmi drobných zvířat a ptáků. Na hlavě měl místo čepičky vybělenou koňskou lebku pokreslenou podivnými znaky. Vztáhl proti Markovi obě ruce a začal mumlat nějaká zaklínadla.

„Uhni, strejdo!“ zamumlal otráveně Mark. A vtom ho zasáhla neuvěřitelně silná vlna mentální energie a téměř ochromila jeho mysl.

Ray konečně nahmatal vlasovou rýhu v plášti sondy. Ale protože byla dílem cizí civilizace, neměl ani ponětí, jakým způsobem vstup otevřít, a tak - třebaže kvůli pozdějšímu zkoumání nechtěl způsobit žádné velké škody - použil laserový paprsek. Objel ukazovákem čtverec kovu, a když se odchlípl, sáhl dovnitř. Rizika sice registroval, ale odmítal se jimi zabývat. Byla dvě - sonda mohla být vybavena autodestrukčním zařízením anebo mohla vybuchnout, když se její přístroje dostanou do styku s vodou. Obojí znamenalo jistou smrt.

A tak, sotvaže se jeho prsty dotkly malého panelu, bez dlouhého rozmýšlení ho prostě odtrhl. Kdyby byl člověkem, nepochybně by mu v téhle chvíli proběhl před očima celý jeho život. Nebo by alespoň zatajil dech. Android nic z toho dělat nemusel.

Nic se nestalo. Vlastně stalo. Vejce se odmlčelo a přestalo plivat své smrtonosné sliny.

Z návrší zazněl jásot a Eldarovi muži se hnali dolů.

Mark málem zapomněl na to, jak často se na primitivních planetách může agent setkat s netušenými a nepoznanými přírodními nebo mentálními silami. Sám se o tom několikrát přesvědčil, ale tentokrát byl plně zaujatý záhadou sondy a s ničím podobným nepočítal. V posledním zlomku sekundy se pokusil zablokovat svou mysl před šamanovým útokem, jak ho to učili zenové specialisté Služby, ale podařilo se mu to jen zčásti.

Připadal si, jako by ho obklopila voda, všechno se strašně zpomalilo, mezi jeho mozkem a tělem se tyčila stěna, nebo spíš husté, neproniknutelné závoje nedovolující jeho myšlenkám a příkazům postupovat obvyklými cestami. Viděl před sebou šamana jako nejasný temný stín obklopený mihotavou září, která ho oslepovala a znehybňovala.

Ale jeho trénované, bezmála už automaticky reagující tělo stále ještě pokračovalo v naplnění původního úmyslu. V neuvěřitelně fantastním zážitku sledoval Mark sám sebe, jako by se díval na zpomalený film. Promočený, špinavý kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami s pomačkaným krunýřem a splepenými vlasy, v očích nepřítomný lesk, udělal roky trvající krok a mávl šavlí. Minula celá věčnost, než se ostří setkalo s šamanovým hrdlem, a o něco míň než věčnost, než se prokousalo kůží, masem, tepnami a obrátil na druhou stranu.

A pak to bylo pryč.

Mark zamrkal a otřásl se. Fujtajbl, to tedy opravdu stálo za to!

Nejlepší, úderné oddíly Noktů rozprášilo vejce, nejhorší, nejméně disciplinované se rozprchly, takže Eldarovi lidé se v údolí střetli jen s jádrem armády nájezdníků soustředěným kolem knuta Činga. Terén prakticky znemožňoval veškeré jezdecké manévry a v pěším boji muže proti muži byli nájezdníci jen poloviční. Snad se to ani nedalo označit slovem bitva, byla to krvavá řez bez jakékoliv strategie a pravidel, vedená pouze zuřivostí a slepým vztekem.

Mark s Rayem se od sebe nevzdalovali ani na krok, oháněli se meči a prosekávali si cestu řadami nepřátel, silová pole jejich opasků se vlnila a prohýbala pod úderý noktských šavlí a fakt, že zůstávali nezranění, budil v nájezdnících děs. V krátkých sekvencích viděl Mark rytíře z Kamenné hory, jak kolem sebe hromadí haldu mrtvol, než mu čísi meč projel břichem, Kallise Trevora s obličejem plným krve, ale přesto se usmívajícího, Hulka vypouštějícího zpoza kmene stromu jeden šíp za druhým a pak semknutý klín bojovníků vražený hluboko do nepřátelských řad, v jehož středu se černala zbroj prince Eldara provázeného hrabětem Haraldem. Obrazy se objevovaly a mizely střídáné ranami, obranými kryty, krví, výkřiky a smrtí.

A náhle všechno ustalo. Noktové odhazovali zbraně a dávali se na útěk. Mark nechápavě sklonil meč, ale Ray do něho štouchl loktem a unaveně řekl: „Podívej!“

Nad družinou prince Eldara se příšerně šklebila useknutá hlava knuta Činga napíchnutá na čísi kopí.

O dva dny později byl princ Eldar v narychlo upravené a vyzdobené síni sídla hraběte Haraldra korunován králem Kronu. Zamýšlel se co nejrychleji vrátit do královského města, pohřbít se všemi poctami svého zavražděného otce, obnovit zničený Ulan a napravit všechny další škody, které země utrpěla ve válce s Nokty. Ale ještě předtím byli všichni, kdo přežili krvavou srážku u Návrší mrtvých hlav, (padly v ní více než tři stovky mužů) štědrě odměněni. Kallis Trevor byl pasován na rytíře, což přijal s viditelnými rozpaky a nejistým úsměvem, Harald se stal velitelem královských vojsk, Hulk byl přijat do královny osobní družiny, dokonce i Leon Pěnice, zarmoucený z toho, že se svými zlámanými prsty nemůže zahrát a zazpívat oslavnou baladu, získal titul dvorního pěvce. Samozřejmě došlo i na Marka a Raye - Eldar si to schoval na konec.

„Nemůže být pochyb o tom, že bychom nikdy nedosáhli tak přesvědčivého vítězství, nebýt přispění udatného rytíře z Hvozdu a jeho panoše.“

Souhlasné výkřiky a bušení pěstí do štítů i stolů vyjádřily všeobecný souhlas přítomných.

„Zachránils mi život, i život mé sestry, zničil jsi kouzelné dračí vejce Noktů, nikdy jsem nikoho neviděl bojovat tak statečně. Neznám nic, čím bych dostatečně vyjádřil svou vděčnost, rytíři z Hvozdu, můj příteli Marku. Přej si cokoliv a

já ti dávám své královské slovo, že tvé přání bude splněno,“ zakončil Eldar slavnostně a dojatě.

Asenta, sedící po jeho levici v zelených, bohatě zdobených šatech, se spletenými vlasy protkanými stříbrnými sponami, se na Marka vyzývavě podívala, jako by mu chtěla vsugerovat, aby řekl: Přiju si tvou sestru a půlku království. I na tu vzdálenost se mu zdálo, že cítí omamnou vůni hřebíčku, ale dnes to byla jen vůně koření, ne ženy. „Rád jsem ti pomohl, můj pane, pokládal jsem to za svou povinnost,“ řekl. „Ale nepřejí si nic, než vrátit se domů a ujmout se svého dědictví. Snad kdybys mi dovolil odvézt si s sebou dračí vejce, aby mi připomínalo vše, co jsme prožili.“

Síní to zahučelo, i Eldar vypadal překvapeně.

„Ale...“ vyskočil hrabě Harald, „... je to mocná zbraň!“

Eldar ho umlčel pohybem ruky. Dlouho se díval do Markových očí a do tváře se mu vkrádal smutek.

„Vezmi si ho a jed, Marku,“ řekl tiše. „Myslím, že už se neuvidíme, ale já na tebe nikdy nezapomenu.“

Ani já, pomyslel si kapitán Mark Stone a mlčky sklonil hlavu.

„A co já?“ zaslechl Mark telepatický vzkaz.

„Ta Asenta není špatná. Koukni, jak se vzteká!“

„Na tu jsi krátký, Rayi. Rozebrala by tě na tištěné spoje, kamaráde!“

10.

Kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami Mark Stone seděl v malém útulném baru, zvolna usrkával whisky z hranaté sklenice a bylo mu báječně. Za chvíli se měl setkat s Elsou a těšil se jako malé dítě - neviděli se déle než měsíc, a to bylo zatraceně dlouhé odloučení.

Jejich mise na Tanakisu se trochu protáhla, ale nakonec skončila úspěšně. Vytratili se z Walstonu za noci, kdy oslavy vítězství a bohatá hostina byly ještě v plném proudu, naložili sondu na vůz a stavili se v hostinci pro Dereka Planta.

Trpěl značnými bolestmi, ale přesto se vyptával, a tak mu Ray cestou vyprávěl poněkud okleštěný a upravený příběh tak, aby se mohl objevit v poradcově závěrečné zprávě a příliš se nelíši od oficiálního záznamu, který android pořídil.

Derek - a nejspíš to nebylo jen vlivem utržených zranění - vypadal zkroušeně.

„Omlouvám se za potíže, které jsem vám způsobil,“ vypravil ze sebe dokonce slabým hlasem, a to byl, ve srovnání s jeho chováním na počátku, opravdu pokrok.

Mark jen mávl rukou a poradil mu, ať šetří síly. Protože jim trvalo ještě dlouho, než se dostali na opuštěné místo v lese za Walstonem, kam mohli přivolat modul. A jen s velkými obtížemi se podařilo naložit sondu, nadřeli se jako otroci, ale nakonec uspěli a těsně před úsvitem odstartovali. Na oběžné dráze okamžitě navázali spojení s dispečinkem Služby, kde už vládlo mírné znepokojení, a podali stručnou informaci generálu Khovovi.

„Vezeme vám dárek, pane,“ zakončil hlášení Mark. „Budete překvapení.“

„Doufám, že bude stát za to,“ komentoval to šéf SDPP a Mark si ho představil, jak si ve své pracovně nalévá panáka, spokojený, že jeho oblíbený agent znovu uspěl.

Na oběžné dráze s ničím neotáleli a hned při druhém obletu se spojili s Neptunem II. Když se štihlá, elegantní silueta astronefu objevila na obrazovkách, měl Mark pocit, jako by se mu vracel někdo známý a blízký, po němž se mu stýskalo. Neptun znamenal klid, bezpečí, pohodu a příslib rychlého návratu domů.

Umístili Dereka Planta do lékařského boxu a pak celých čtyřadvacet hodin kroužili vesmírným prostorem nad Tanakisem a jeho dvěma měsíci, než přístroje oznámily, že poradcův fyzický stav umožňuje cestu subprostorem.

Naprogramovali loď a naposledy se rozloučili s namodralým kotoučkem planety - až se sem za padesát let vrátí agenti Služby na další pravidelnou inspekci, nejspíš už nenajdou Eldara, Asentu, Kallise Trevora a možná ani království Kron. Všechno pomíjí.

Markovi to tentokrát bylo líto víc než jindy.

Sonda vzbudila mimořádnou pozornost a generál Khov s potěšením tlumočil Markovi s Rayem oficiální uznání ministerstva galaktických vztahů, ministerstva obrany i Senátu Pozemské unie. Vědci a technici, kteří ji podrobili důkladnému zkoumání, došli k závěru, že nejspíš skutečně patří Danubiánům, a získali cenné poznatky o principu a funkci jejího automatického obranného systému. Dopad na planetu ovšem nenávratně zničil její naváděcí zařízení a také vysílač, takže se bohužel nepodařilo zjistit, kam měly signály sondy směřovat. Nezodpovězena rovněž zůstala otázka, zda Tanakis byl prvotním cílem průzkumu Danubiánů, anebo zda sonda selhala při průletu soustavou a na planetu se jen zřítíla. S tím si ale kapitán Mark Stone hlavu lámat nemusel.

Dveře baru se otevřely a Mark nedočkavě vzhlédl od své skleničky. Jenomže to nebyla Elsa.

Senátor Paisley se snažil vypadat, jako by sem zabloudil čistou náhodou, a dokonce se mu podařilo vyloudit ve tváři překvapený výraz, když se jeho pohled setkal s Markovým. Zkrátka politik.

„Kapitáne,“ zahlaholil srdečně, „jsem rád, že vás zase vidím. Dovolíte?“

Mark pokynul směrem k prázdnému křeslu, které se vzápětí poslušně zformovalo kolem senátorova těla.

„Ani jsem netušil, že se mi tak brzy naskytne příležitost, abych vám osobně poděkoval,“ rozplýval se Paisley.

„Za co, pane? Dělal jsem svou práci,“ pokrčil rameny Mark.

„Za Dereka Planta. Vím, že jste mu zachránil život, řekl mi to, třebaže ve svém hlášení jste to taktně pomínil. Abyste rozuměl - je to tak trochu můj chránělec a nápad poslat ho s vámi možná nebyl právě nejšťastnější.“

Mark se jen usklíbl. Bylo mu jasné, čím nápad to byl.

„Mimochodem, jak už asi víte, Plantova zpráva pro senátní výbor vyzněla velmi pozitivně a definitivně rozptýlila veškeré pochyby o postupech Služby a jejích agentů. Naopak - vysoce ocenila jejich kvalifikaci, profesionální přístup a osobní angažovanost.“

Markovi to bylo upřímně fuk.

„Takže vaše nabídka už neplatí?“ zeptal se s trochou škodolibosti.

„Má nabídka platí pořád,“ usmál se Paisley. „Ale momentálně mám pocit, že jste pravý muž na pravém místě a pro SDPP prakticky nenahraditelný.“

Mark už ho neposlouchal. Ve dveřích baru se konečně objevila krásná Elsa Swensonová.

„Omluvte mě,“ zamumlal Mark a rozběhl se jí vstříc jako malý kluk.